

د. علی شہ رابعہ تی

www.iqra.ahlamontada.com

نیشنل وہ لہ سیان
دیمہ نیک

وہرگیرانی: توانا حممد رسول

بۆدابه زاندىنى جۆرهها كتيب: سهردانى: (مُنْتَدَى إِقْرَأَ النَّقَافِي)

لتحميل أنواع الكتب راجع: (مُنْتَدَى إِقْرَأَ النَّقَافِي)

پدراي دانلود كتايهاى مختلف مراجعه: (منتدى اقرا الثقافى)

www.iqra.ahlamontada.com

www.iqra.ahlamontada.com

للكتب (كوردى ، عربى ، فارسى)

دیمه نیک نیشته وه له بیابان
د. عدلی شه ریعتی

بلاؤکار ناوہندی سایہ

_____ ناوی کتیب _____

دیمہ نیک نیشتنہوہ لہ بیابان

_____ نویسنی _____

د. عہلی شہریعہ تی

_____ وەرگیڤرانی _____

توانا حمہد رسول

_____ مافی لہ چاپدانی پارلز اوہ بڙ ناوہندی سایہ _____

دیمه نیک
نیشتنه وه له بیابان

د. علی شہریعہ تی

وهرگپړانی: توانا حممد ره سول

چاپی یه کم..... ۲۰۱۴

له زنجیره ی بلاوگراوه کانی

سایه - بۆ چاپ و بلاوکردنه وه

زنجیره ی کتیب - ٦٩

دیمه نیک نیشته وه له بیابان

ناوی کتیب: دیمه نیک نیشته وه له بیابان

کوتمه لیک نویسنی: د. علی شه ریه تی

وه رگیرانی: توانا حه مه د ره سول

دیزاین: فازیل که ولؤسی

چاپخانه ی: سایه

نۆره ی چاپ: چاپی یه که م، ٢٠١٤

تیراژ: ١٠٠٠ دانه

له برنۆبرایه تی گشتی کتیبخانه گشتیه کان ژماره ی سپاردنی (١٤١٩) سالی ٢٠١٤ پیندراوه.

بۆ ده سگه وتنی بلاوگراوه کانی ناوه ندی سایه به ناگو کوؤ..

ناونیشان: سلیمان ی - شه قامی پیره میرد - به رامبه ر اعلاناتی شیرکوؤ

Email: nawandy.saya@yahoo.com

ناوه پروك

- پیشه کی ۷
- ❖ به لى ۹
- ناوا بوو
- برام
- ❖ براده رى له خوشه ويستى بهر زتره ۲۶
- ❖ خوشويستنى پوله ۴۶
- ❖ تراژيدى اى خوايى ۶۳
- ❖ بو "خود" ۷۸
- بو "نيمه"
- بو "نه وانى تر"
- ❖ مروڤ، خوايى يهك له تاراوگه ۸۴
- ❖ ئيبراهيم له كيشمه كيشى هه لبرارد نيك دا ۹۳
- ❖ دوژمنه كانى مروڤ ۱۰۹
- ئه و وتانه ي ده بخت به زيڤ بنوسرنت ۱۲۸
- ❖ نزا ۱۵۹
- ❖ به شيك له ميوه كانى زه وي ۱۶۵

پیشه‌کی

ئهو کتیبه‌ی له بهر ده‌ستت دایه کو‌مه‌لێک بابه‌تی وه‌رگیراون له کتیبه‌کانی د. عه‌لی شه‌ریعه‌تی که به دیدگایه‌کی فراوان و شی‌وه‌ی بیرکردنه‌وه‌یه‌کی ته‌واو نو‌ی وه باسی کو‌مه‌لێک بابه‌ت و پرسسی وه‌ک مرو‌ف، میژوو، چه‌وسانه‌وه، نازادی، به‌روا، تاقیکردنه‌وه، نزا، ناین، ژیان، براده‌ری و خوشه‌ویستی... ده‌کهن.

شه‌ریعه‌تی بیرمه‌ندی‌که که هه‌موو دیارده‌و دو‌خیک به‌ چاوی کراوه‌و بیری جیهان-ناسای تیژی خو‌ی ده‌بینیت و شیده‌کاته‌وه به‌بی ئه‌وه‌ی بکه‌ویته به‌ر کاریگه‌ری هه‌چ پیش داوه‌رییه‌ک، ئه‌وه‌ش بنه‌ره‌تبه‌وون و په‌سه‌نی بیری ئه‌و ده‌چه‌سپینیت. له‌کاتیکدا نو‌سینه‌کانی مرو‌ف تا ناسمانه‌کان به‌زده‌که‌نه‌وه له هه‌مان کاتدا بیه‌وشی ناکهن له دو‌خی کو‌مه‌لایه‌تی و بی خه‌می ناکهن له به‌رپرسیاریه‌تی به‌جو‌رێک لای شه‌ریعه‌تی ژیان به‌سه‌ربردن بو‌ خود، ژیان به‌سه‌ربردنی ئاژه‌لانه‌یه، ژیان به‌سه‌ربردن بو‌ ئیمه، ژیان به‌سه‌ربردنی مرو‌فانه‌یه، وه ژیان به‌سه‌ربردن بو‌ ئه‌وانی تر، ژیان به‌سه‌ربردنی مرو‌فی ته‌واو و پره‌یزکاره.

شه‌ریعه‌تی خو‌ینه‌ر هاوبه‌شی پیده‌کات له تالی و شیرینی ئه‌زمونه‌کانی، چونکه زۆریه‌ی بیره‌کان و تیگه‌یشتنه‌کانی شه‌ریعه‌تی جو‌رێکن که زۆر به‌ده‌گمه‌ن له نو‌سینی بیرمه‌ندانی تردا ده‌دو‌زێنه‌وه.

سی‌ دو‌ژمه‌نه سه‌ره‌کی یه‌کانی کو‌مه‌لانی خه‌لک لای شه‌ریعه‌تی زێر و زۆر و ته‌زویرن، که زێر سیسته‌می سه‌رمایه‌داری ده‌گرێته‌وه، زۆر ده‌سه‌لاتی سیاسی،

وه ته زویر بریتى یه له پیاوړى ټایښى رسمى له هموو ټایښه کاندې. ټو پیى وایه که میژوو بریتى یه له یه کگرتنى همرسیک یان به لایه نى که مه وه دوو له وانه بوټه وه ی بوخویان بمیننه وه و کومه لانی خه لك بیهوش بکهن و بهرهم و نازادى یه کانیان لى زهوت بکهن و بچوسیننه وه.

شریعتى پروای به سنورى نیوان دهوله تان و سنورى نیوان مروغه کان نى یه و پیى وایه نه ته وه کومه له مروغیکن که یه ک دهردى هاوبه شیان هیه.

"وهرگېر"

❖ بهلی

ئاوا بوو

برام

ئه گهر باسی 'خوم' ده کم، هوکاره که ی ئه وه یه که دهمه ویت بیره وه ری یه ک بگپرمه وه، بیره وه ری یه ک که په یوه ندی به خودی تایبه تی منه وه هه یه - وه کو چینیک له جیهان، له م کو مه لگایه دا، له شاره کم و له میژومدا: ئه من له لایه که وه وابسته م به چینی خوینده واری ئه وپو، که ده زانن له چ که ش و هه وایه کدا بیرده کاته وه، وه چ په یوه ندی یه کی به ئاینه وه هه یه، به دوا ی چ ئامانجیکه وه وه خاوه نی چ زمان و فهره نگیکه، وه له لایه کی تره وه، له خالیکی خاکه وه هاتوم: بیابان، شوینیک که ئاوه دانی نییه، شوینیک که خوشبه ختی و خوشگوزهرانی و هه بوونی لی نییه، به لکو وشکی و هه ژاری و گرانی ژیا نی لی یه.

وه له لایه که وه، وابسته م به چین و ره چه له کی که خوینی هه یه به پریژیک، له وانیه که پریزه که یان وابسته یه به زیرو زوره وه (سه رمایه دار و ده سه لاتدار)، له ده ماره کاندان نییه.

وه له سه وشتمدا هه ست ده کم که پیشینانی من، دایک و باوکانی من، به دیریژی نه وه کان، تا ئه و شوینه ی که له میژودا بزر دهن، هه میسه پوله ی هه ژاری و گرانی ژیان و به شخوراوین، به و تایبه تمه ندی یانه وه، بواری تایبه تی کاره که شم شارستانیته، وه هه میسه شارستانیته کان و شوینه واره مه زنه کانی شارستانیته تی مروغایه تیم به مه زترین شانازی مروغ ده زانی: وه که ده چومه

هر شارو ولاتیک دهستبه جی دپویشتم بولای یه کییک له شوینه واره مه زنه کانی شارستانیته تی پابردوو. تاوه کو بزانه و بیینم و بناسم که نهو گه له چ بهرهمیکیان دروست کردوه و چ شاکاریکیان هیناوه ته بوون.

کاتییک، له یونان چوومه په رستگای دلفی، و بینا گه وره کان، به موی نهو هموو جوانی و سهرسامی کاره وه لیواولیو بووم له خوشی و هه لچوون.

له پوم، موزه خانه ی هونری نه ندازیاری جیهان، په رستگا مهن و شکو دارو کوشکه گه وره کان، له پوزمه لاتی دور، له چین، کامبوج، فییتنام چهند کیویکی گهره ی لی یه که مروف به دهست و په نجهو چاوو دهماره کانی نهو کیوانه ی داتراشیوه تاوه کو بیانکاته په رستگا. بو خوایه کان و بو نوینه رانی خوا له سهر زهوی، و اتا پیاوه نایینی یه په رسمی یه کانی نایینه که یان.

نهوانه له دیدگای مندا مه زترین میراتی خوشه ویستی مروفایه تی بوون تاوه کو له هاوینی نه مسالدا، له گه شته کهم دا بو نه فریقا که زورترین خوشیم بینینی سی هره مه که ی میسر بوو، که هموو نهو وازانراوانه ی خسته ناو دهرنم و تیگه ییشتم.

له ریگادا، بو سهردانکردنی شوینه واره سهرسامکه ره کانی هره مه کان، که یه کیکن له حوت سه یرو سه مه ره کانی جیهان په له م ده کرد. وه خوشحال بووم که نهو دهره ته م بو په خساوه. له گه ل ریبه ری گه شتیاری یه که م بووم وه گویم له پوونکردنه وه کانی دهگرت، که باسی شیوه ی پیکهاته ی هره مه کان و میژوو و سهرسامی و جوانی و نهینی یه کانی ده کرد.

کویله کان هشت سهد ملیون پارچه به ردی گه وره یان له "سوان" سه وه، نهو شوینه ی که به نداوی گهره ی نه سواندایان لی دروست کردوه، هیناوه ته قاهره. وه نو هره میان دروست کردوون، که شه شیان بچوکن و سی یه که ی تریان گهرن و له جیهاندا به ناوبانگن.

ههشت سهد ملیون بهردیان له دوری ۹۸۰ کیلومه تره وه بو قاهره هیناوه و له سهر یه گتریان داناون و بینایه کیان دروست کردوه تاوه کو لاشه ی مومیا کراوی فیرعه ون و شاژنه که ی له ژیر بنیژن.

وه خودی گوږه که، که شوینی ناشتنی بنه پرتی یه تنها له پینچ پارچه بهردی یه پارچه یی و خاو (سروشتی) دروستکراوه، که چوار پارچه ی گوره وه کو چوار دیواره که به کاره اتون، وه پارچه یه کی گوره ش وه کو بنمیچی ژوره که.

بو به خه یالدا هینانی تیره و کینشی نه و بهردی که وه کو بنمیچ به کاره اتوه، نه و نه ده به سه که بزاین له جوړی مرمهر دروستکراوه، وه چهند ملیون پارچه بهردی گوره یان تاوه کو لوته کی هه ره مه که له سهر نه و بنمیچه داناه، وه نه و بنمیچه پینچ هزار ساله بهرگی نه و هه مو کینشی سهری گرتوه.

به هوی نه و هه مو کاره وه، بهر شاکاره مه زنانه دو چاری سهرسامی بو بوپوم که له سوچیک له دوری ۴۰۰-۳۰۰ مه تریک چهند پارچه بهردیکم بینی که به شیوه ی پهرش و بلاو له سهر یه گت دانرا بوون. له رنبره گه شتیاریه که م پرسه نه وانه چین؟ وتی هیچ نیه، هه ندیک بهردن. وتم نه وانه ش هه بهردی له سهر یه گت دانراون و هیچ نین، ده مه هویت بزانه هوانه چین. وتی نه وانه چهند چالیکن که چهند کیلومه تریک بو ناو زهوی هه لکه ندراون، لیم پرسه بوچی؟ وتی: سی هزار کوپله، بو ماوه ی سی سال نه و بهرده گه ورانه یان له دوری هزار کیلومه تری یه وه به شانان دینان، به کومه ل له ژیر نه و باره گرانه دا گیانیا ن ده سپارد، وه هه مو پوژیک هه والی مهرگی سهدان که سیان به فیرعه ون راده گه یاند. به لام سیسته می کوپله یه تی که به وه ی 'شوارتز' بووه هوکاری نه وه ی که هوکاری بهرزه کروه و خلوکه ش دروست نه کړیت، چونکه هه بوونی کوپله ی هرزان نه وانی له و که لوپه لانه بی نیاز ده کرد، به بی که مترین بهزه یی لاشه ی پارچه پارچه ی کوپله کانیا ن ده خسته ناو چاله کانه وه و کوپله ی تریان دینان بو راکیشانی بهرده کان.

وتم ده مهوئیت بچم بو بینینی نهو هزاران کوئله پارچه پارچه بووهی که له گهل خاک تیکه لاور بووون. وتی: نهوی شوینیکه بکه لکی سردان نایهت، بهردی له سه ریهک و په رشو بلاون له گهل چالی هزاران کوئله که به فهرمانی فیرعهون، له نزیک گوپی نهو له خاکدا ناشتویانن، تا ههروه کو که له ژیاناندا پاسهوانی بووون، وه له شی خووان خستبو خزمهتی نهو، له کاتی مردنیشیدا هه ر پاسهوان بن وه گیانیشیان بخرنه خزمهتی نهوهوه.

وتم بهسه به جیمبیله چونکه هیچتر پیویستم به تو نیه، بوخوم دهچم. پویشتم و له ته نیشیت چالهکان دانیشتم وه بینیم که چ په یوهندی یهکی خزمایهتی نیزیک ههیه له نیوان من و نوستوانی ناو نهو چالانه، ههردوو کمان له یهک نهژادین.

راسته که من له سه رزه مینیکه وه هاتووم و نهوانیش هه ریه که وه له سه رزه مینیکه وه. من له نهژادیکم و نهوان له نهژادی ترن. بهلام نهوانه چهند دابه شکردنیک پیسن تاوه کو مروقهکان پارچه پارچه بکهن وه خزمهکان له یهکتر وه کو بیگانه نیشان بدن و بیگانه کانیس وه کو خزم نیشان بدن.

بهلام من له دهره وهی نهو بهش بهش کردنانه، لهو زنجیره و نهژادهم و خزم و هاودهردی نهوانم. وه کاتیک که جارنکی تر ته ماشای هه رمهکانم کردهوه، بینیم که تا چ نه اندازه یهک له گهل نهو مهزنی و شکو و درهوشانه وهیه بیگانهم. یان نه، تا چ نه اندازه یهک بهرامبر نهو مهزنی و هونهرو شارستانی یهتی یه کینه م ههیه، چونکه هه موو نهو کاره مهزنانه ی که له دریزایی میژودا شارستانی ته کانیان دروست کردوه له سه ر ئیسکی پیشینه کانی من دروستکراون. دیواری چین باب و باپیرانی من بلندیان کردوه، وه هه رکه سیک که نه ییتوانیوه بهرگهی گران ی برده گرانهکان بگریت و تیکشکاو، له ناو قهدی دیواره کانیان هاویشتووه.

دیواری چین وه هه موو دیوارهکان و بینایهکان و بهرهمی شارستانی ته کانی مروقه یهتی، بهم شیوهیه هاتوونه ته بوون.

بینیم که شارستانیته واتا سوکایه تی، واتا نه فرته، واتا کینه، واتا شوینه واری سته می هه زاران ساله له سه ر شان و پشتی باب و با پیرانی من. له ناو کو مه له چاله کان دانیشتم و بینیم که وه کو نه وه وایه که هه موو نه وه که سانه ی له ناو نه وه چالانه دا خه وتوون، برای من.

پویشتم وه شوینی نیشته جی بوونم و، بو برایه کم له کو مه له ی بی شو ماری کو یله کان نامه یه کم نوسی. وه نه وه م بو پوونکرده وه که له ماوه ی نه وه پینچ هه زار ساله ی که لی ره نه بو وه، به لام کو یلایه تی به شیوه ی جو را و جو ره هه بو وه چی پوویدا وه.

دانیشتم و بو م نوسی که نه ی به رام:

تو پویشتی، نیمه هه ر خه ریکی دروستکردنی شارستانیته تی مه زن، سه رکه وتنی ئاشکرا و شانازی یه مه زنه کان بووین. ده هاتنه گوندو لادی یه کانمان و وه کو چوارپی ده یانگرتین و ده یانبردین وه ناچار یان ده کردین که بو دروستکردنی گو په کان یان کار بکه یین، وه نه گه ر له کاتی کارکردندا چیتر به رگه مان نه گرتبا، وه کو به ردیک له بینایه که دا دایان ده ناین وه نه گه ر توانیبا مان کاره که بگه یه نینه کو تایی، شکوو مه زنی و شانازی بینایه که به ناوی که سیکی تره وه تو مارده کرا، وه هه تا ناویشمان له هه یچ بیره وه ری یه کدا نه ده ما.

جاری وابوو نیمه یان ده برد بو جهنگ، جهنگ له دژی که سانیك که نه مانده ناسین، وه شمشیرمان له دژی که سانیك له کیلان ده کیشا که به رام به ریان هه یچ کینه یه که مان نه بوو. هه تا که سانیك بوون که هاوه ل و هاوچین و هاوچاره نوسی نیمه بوون.

نیمه یان ده برد وه دایک و باوکی پیرو لاوا زمان چاوله پریمان ده مانه وه و چاوه پوانی یه کیکی شیان هه رگیز وه لامی نه ده بوو.

نه وه جهنگانه به وته ی زانایه ک نامازه بوون له "جهنگی دوو کو مه له که شه ریان له گه ل یه کتر ده کرد به بی نه وه ی یه کتر بناسن، بو که سانیك که شه ریان له گه ل یه کتر نه ده کرد به لام یه کتریان ده ناسی". وه نیمه یان ده بردو له ناومان ده بردو

گوشت و گوشتارمان دهمکرد، له ناوده چووین و گوشت و گوشتارمان لی دهمکرا: نهگه شکستمان هینابا، باوک و دایک و گونده دورره دهستهکانی نیمه دهبوو بهرگه‌ی داخ و دهرده‌کهی بگرن، وه نهگه سهرکه‌وتوو دهبووین، شانازی و دهسه‌لآت بو کهسانی تر دهبوو وه نیمه ههرگیز به‌شدار نه‌بووین له شانازی و بههره‌کهی.

برام، له‌دوای تو، گوژانکاری یه‌کسی گه‌وره پوویدا. فیرعه‌ونه‌کان و دهسه‌لآتداران و خاوه‌ن هیزه‌کانی میژوو، بیرو رایان گوژی، نیمه خوشحال بووین. نه‌وان پڕوایان وابوو که گیان نه‌مره وه ههمیشه به‌دوری گوژه‌کانیاندا ده‌خولیته‌وه وه نهگه لاشه‌که‌یان به‌ساغی بمینیته‌وه، نه‌وا گیان په‌یوه‌ندی خوئی له‌گه‌ل له‌شدا ده‌پاریزیت، وه به‌هوی نه‌و پڕوایه‌وه بوو که نیمه ئیوه‌یان ناچارده‌کرد که له‌سهر گوژه‌کانیان نه‌و بینا گه‌وره و بکوژه دروست بکه‌ین، وه نه‌وان پوژش‌نبیر بوون وه هیچی تر بیریان له‌ مردن نه‌ده‌کرده‌وه وه نه‌و پڕوا کوئه‌یان وازلپه‌ینا، وه نیمه مرژده‌یه‌کی مه‌زمنان بیست نه‌ویش پزگار بوون بوو له دروستکردنی نه‌و گوژانه‌و هینانی ۸۰۰ ملیون به‌رد له دوری هزار کیلومه‌تری و له‌سهر یه‌کتردانانی.

به‌لام برام، نه‌وه ته‌نیا شادی یه‌کسی کاتی زوو-تیپه‌ر بوو. چونکه دوای پویشتنی تو، دیسان هاتنه‌وه لادی یه‌کانی نیمه وه بیگاری یان پی کردین. دیسان به پشت و شانکه‌کانمان به‌ردو کوله‌که‌و پایه‌ی گه‌وره‌مان هه‌لگرتن، به‌لام نه‌ک بو گوژه‌کانیان، چونکه هیچی تر گرنگی یان به گوژه‌کانیان نه‌ده‌دا، به‌لکو بو کوشکه‌کانیان. وه کوشکه‌ گه‌وره‌کان، به خوین و گوشتی نیمه، له زه‌ویدا، به‌رزبوونه‌وه له ته‌نیشتی‌شان چالی دیکه وه‌چه‌کانی نیمه‌یان قوت دا.

برام! جاریکی تریش له ناومیدی دابووین که ئومیدیک وایلیکردین بمینینه‌وه. پیغه‌مبه‌رانی گه‌وره هه‌ستان، زه‌رده‌شتی مه‌زن، مانی مه‌زن، بودای مه‌زن، کونفوشیوسی کارزان، لائوتسوی قول،

دهلاقه یهك بو پزگاری كرایه وه، خواجهكان بو پزگاری ئیمه، له سه رشوپی و كویلیه تی، پیغه مبه ره پزگار كه ره كانی خوین ناماده كرد ببون تاوه كو بهراو په رستن بكنه جیگره وهی سته مکاری و كویلیه تی.

بهلام برام، نه و نیردراوانه ی خواجهكان، له مالی نیردراوییان دههاتنه خوار و بهبی هیچ گویدانیك به ئیمه وه هیچ ناوهینان و یادكردنه وه یهك له ئیمه، دهپویشتنه ناو كوژك و قهلایهكان.

'كونفوشیوس' سی كارزان نه وه مووه باسی كو مه لگا و مروشی كرد وه بهرومان پی ی كرد، وه بینیمان پویشته وه زاره تی 'سو' وه بوو به خزمه تکاری شازادهكان.

وه 'بودا' كه بوخوی شازاده ی 'بنارس' بوو دهستی له هه موو ئیمه هه لگرت وه له دهرونی خویدا بو گه یشتن به 'نهیره وانا'، كه نازانم له كوی یه، وه رزشی دهرونی مهزن و بیرى مهزنى خولقاندا!

وه 'زه ردهشت' له ئازهره بایجان په وانه كرا، وه بهبی نه وهی گوی به ئیمه، كه تیه لدر او و تازیه بارى چالهكان بووین، كه هه ر چالیک گوپی هه زاران برا بووه، بدات، پویشته 'بهلخ' و له كوژكى گوشتاسب له ئیمه دابرا.

وه 'مانی' باسی پهروناكى كرد وه به ره و تاریكى ههنگاوى نا، وه پهروناكى له گوی ی ئیمه دا كه زیندانی تاریكایى سته مکاری بووین زمزمه كرد، وتمان نه و جار نه وه یه كه داواى پزگاریمان دهكات. بهلام ووته پهروناكهكانى له كتیبنیدا پیچایه وه به دیارى دایه شاپورى ساسانى و له كاتى تاج له سه رنانى نه ودا و تارى خوینده وه، هه موو شانازى یه كه شى بوو به وه كه له گه ل شاپوردا ناوچه ی سرندیب و هیندستان و بهلخ گه پرا. وه دواتر ناوا ئیمه ی شكاند و شكستی ئیمه ی كرد ه سرود كه: "نه وهی شكست دینیت له خودی تاریكایى دروست بووه وه نه وهی كه سه رده كه ویت له خودی پهروناكایى دروست بووه." وه بو ئیمه شكست هاتوه كانی هه میشه یى سه رانسه رى میژوو نین؟

برام، تو بویه قوربانی نهو بینا گه ورنه ی سر گوږه کان، وه من بوومه قوربانی دروستکردنی نه م کوشکه گه ورنه.

وه له ناکاو بینیم که له تهنیشت نهو فیرعه ون و قارونانه که دهیانکرین وه کو کویله و ناچاریان ده کردین بیگاری بکه یین، هه ندیکی تریش له ژیر ناوی جینشینانی نهو پیغه مبه رانه ده رکه وتن، پیاوانی نایینی.

له فهله ستینه وه بگره تا ئیران، تا میسر، تا چین، تا وه کو هه ر شوینیک که کومه لگا و شارستانی تیکی لی یه، له تهنیشت نهو هه ره مانه، نهو کوشکه گه ورنه، بو دروستکردنی په رستگای پرشکو ده بوو به ردان بکیشین.

وه دواتر بانگه شه که رانی پیغه مبه رایه تی و جینشینه کانیان، که له بچه یه کی تریان له دهسته کانی ئیمه کرد، به ناوی زه کات تالانیکی تریان نه انجام دا، به ناوی تیکوشان له پیناوی ئاین دا ئیمه یان بو گوږه کانی تر نارد تا نهو شوینه ی که ناچاریان ده کردین، که له به رامبه ر خویه کان، له کوشتارگای په رستگایه کاند و له تهنیشت به کان، منداله کانمان بکه یینه قوربانی.

نازانی برام که ته وای په رستگایه کان پره له خویینی منداله بی هه له کانی ئیمه. وه ئیمه هه زاران سال به ده به ختانه تر له توو چاره نوی تو، گوږو کوشک و په رستگامان دروستکردن. وه خویه کان له گه ل فیرعه ونه کان و له گه ل قارونه کان و نوینه ره کانیان دیسان که وتنه وه گیانی ئیمه.

سی بهش له پینج بهشی هه موو زهوی یه کانی ئیران موبه دانی خواو نه هورا له ئیمه یان ستاند، وه ئیمه بو نه وان بووینه ژیردهسته و کویله و خزمه تکار. که شیشه کانی خوا چوار له پینج بهشی هه موو زهویه کانی فرانک (فه ره نسا) یان له ئیمه ستاند.

بو په رستگایه کان بیگاریمان ده کرد وه هه موو کوشکه گه وره کانی پوم و په رستگایه مه زنه کانی چینمان دروستکردو مردین.

سه رکه وتن هی موبه ده کان و که شیشه کان و پیاوه نایینی یه کان و فیرعه ونه کان و قارونه کان بوو. وه من هه زاران سال پینش تو ژیا م وه مه رگی هه موو برایه کانم

و هاونه ژاده كانم بیینی، ههستم کرد که خواجه کانیس رقیان له کویله کان ده بیته وه وه ئه و ئایانه زنجیریکی ترن بو کویلیه تی ئیمه وه موبه دان و که شیشان و پیاره ئایینی یه کانیس هوکاریکی ترن بو به هیزکردنی ئه و کوشک و گوپانه، وه ناراسته کهری ئه و پژیمنه.

وه دواتر چونکه کارزانان و زانیانی میژوو له ئیمه باشتر بیرده که نه وه و تیده گهن! وه کو ئه رستو ده لیت: "هه ندیک بو کویلیه تی و دهسته یه که بو ئاغایی کردن دینه ئه م جیهانه"، دلنیا بووم که ئیمه بو کویلیه تی کردن هاتوینه ته ئه م جیهانه وه جگه له وه هیچ چاره نوسیکی ترمان نییه، وه چاره نوسی دیاریکراو بو مان کولکیشان و سته مدیده یی و به قامچی لیدران و به که م زانران و به پیس زانیمنان و به ندایه تی یه، وه جگه له وانه هیچی تر نییه.

به لام برام، له نا کاو هه والم بو هات که که سیك له شاخه وه هاتوته خوارو له ته نیشته په رستگایه که هاواری کردوه که:

من له لایهن خواوه هاتووم

وه من دیسان له جی ی خوم له رزیم که دیسان فریوکی نوئی بو سته میکی نوئی، به لام کاتیك دهستی به قسه کردن کرد باوه ریم نه کرد، ده یگوت: من له لایهن خواوه هاتووم وه خوا ویستی له سه ره که به خشش به سه ره هه موو کویله و بیچاره کانی زه ویدا بریژیت وه بیانکاته پیشه وایانی جیهان و میراتگرانی زه وی.

سه رسور هیته ره! چونه که خوا له گه ل کویله و بیچاره کان ده ویت، وه مژده ی بزگاری و رابه ری و میراتگری زه وی ده دات.

بروام نه کرد، وتم نه ویش هه ره کو پیغه مبه ره کانی تری ئیران و چین و هیندستان شازاده یه که که به پیغه مبه رایه تی نیردراوه تا وه کو له گه ل خوا وه هیزیک بیته ها و په یمان و هیزکی تازه دروست بکات.

به لام وتیان، نا، ئه و دایک و باوکی کوچی دوا بیان کردوه وه هه موو ئه و یان بینیوه که له پشت ئه م شاخه مه ری له وه پراندوه. وتم سهیره! چونه که خوا نیردراوه که ی له نیو شوانه کان هه لبراردوه؟

وتیان: نهو دوايين نهلقه‌ی زنجيره‌يه که که لهو زنجيره‌يه‌دا هموو باپيره‌کانی شوان بوو-ون، له‌خوشيان يان به‌هوئی هه‌راسیکی زمانگیره‌وه له‌به‌رخومه‌وه له‌رزیم که بو یه‌که‌مین جار له‌نیو ئیمه‌دا پیغه‌مبه‌ریک هه‌ستاره.

برام بپروام بهو هینا، چونکه هه‌موو برابه‌کانم له‌دهوری نهو بینین: بیلال، کویله‌یه‌کی هه‌رزان نرخي بیگانه که خه‌لکی حه‌به‌شه بوو: سه‌لمان، کویله‌یه‌کی ناواری خه‌لکی ئیران: نه‌بوزهر، هه‌ژاریکی مه‌ینه‌تباری بی ناوی ده‌شت: سالم، کارکه‌ری حوزه‌یغه، نهو بیگانه هه‌رزان نرخه که ئیستا بوته پیشه‌وای هه‌موو هاوه‌لانی نهو.

باوه‌رم کردو بپروام هینا چونکه کوشکه‌که‌ی چه‌ند ژووریکی گل بوو که بو‌خوئی به‌شداری کردبوو له‌کیشانی ناو و گله‌که‌ی، وه باره‌گاو ته‌خته‌که‌ی پارچه‌ داریک بوو که پربوو له‌گه‌لای خورما.

نه‌وه هه‌موو ده‌زگای نهو بوو، وه نه‌مه هه‌موو نهو په‌ستانه بوو که بو‌دروستکردنی ماله‌که‌ی خسته‌یه سه‌ر خه‌لک، وه تاوه‌کو هه‌بوو به‌م شیوه‌یه بوو وه به‌م شیوه‌یه‌ش مرد.

له‌ ئیرانه‌وه هاتم، هه‌لآت له‌ پژیمی موبه‌دان وه هه‌لآت له‌ده‌ست پژیمی بنه‌ماله مه‌زنه‌کان که هه‌میشه ئیمه‌یان ده‌کرده کویله بو‌جه‌نگه‌کان و کویله‌ی ده‌سه‌لآت‌ه‌کانیان وه هاتم بو‌شاری نهو له‌گه‌ل کویله‌و ناواری بی په‌نایه‌کانی جیهان، وه له‌گه‌ل نهو ژيام تاوه‌کو بژویله‌که‌کانی به‌هوئی سه‌نگینی مه‌رگه‌وه خوری ئیمه‌یان خسته ژیر په‌رده‌وه.

وه برام! له‌ناکاو بینیم که جاریکی تر په‌رستگای مه‌زن و پرشکو به‌ناوی نه‌وه‌وه سه‌ریان هه‌لدانه‌وه، وه شمشی‌ره‌کان که ئایه‌ته‌کانی جیهادیان پیوه هه‌لواسرا‌بوون به‌ره‌وپرووی ئیمه‌ کرانه‌وه. وه دیسان به‌هوئی به‌روبوومی تالانکردنی ئیمه‌وه وه به‌فرمانی سته‌م، به‌یتولماله‌کان پریوون. وه نوینه‌رانی نهو کابرایه‌ش به‌گونده‌کان وه‌ریوون، وه لاوه‌کانی ئیمه‌یان برد بو‌کویلیه‌تی نوینه‌ره‌کان و سه‌روکه‌کانی پیشوویان، وه دایکانی ئیمه‌یان له‌بازاره‌ دورره‌کان

فروشتن، وه پیاره کانهانیان کوشتن له ژیر ناوی جهاد له پیناوی خوادا، وه هه موو بوونی ئیمه یان به ناوی زه کاته وه به تالان برد.

بی ئومید بووم، چ بکه م برام وه ده متوانی چ بکه م؟

هینیک دروست بوو بوو که له پو شاک یه کتا په رستی دا هه مان بته کانی پیشووی شارد بووه، وه له په رستگاو میحرابی الله دا هه موو ئاگره کانی فریو داگیر سیند رابوون، وه دیسان هه موو پوو خساره قارونی و فیرعه ونی یه کان - که تو باش ده یان ناسی برام، وه پوو خساره پیروزه - دروینه کان هاوده ست و هاوداستانی قارون و فیرعه ون که به ناوی جینشینی الله و جینشینی پیغه مبه ری الله، له سه ر گیانی مرو قایه تی و له سه ر گیانی ئیمه به قامچی یه کان ئاوازی شه رعیان دهره ینا، وه ئیمه دیسان بووینه وه کوپله بوئه وه ی مزگه وتی گه وره ی دیمه شق دروست بکه یین.

جاریکی تر مملانی ی مه زن و میحرابی پرشکوو کوشکی مه زن و کوشکی سه وزی دیمه شق و دارولخه لافه ی هه زارو یه ک شه وه ی به غذا به به های خوین و ژبانی ئیمه دروست بوون وه ئه م جاره به ناوی "الله" وه.

ئه و جار بروام کرد که ریگای بزگاری نییه وه چاره نوی براره مان کوپلایه تی و بوونه قوریانی یه. ئه و کابرایه کی بوو؟ ئایا له په یامه که ییدا فریودانی ئیمه ی شارد بووه. یان له و پرژیمه دا که ئیستا له زیندانه تاریکه کانیدا ده بزین وه هه موو برابره کانم و کیلگه کان و بوون و چاره نوی ئیمه به تالان براره وه به کومه ل کوژراوه، من و ئه و - ئه و پیغه مبه ره - هه ردوو کمان بووینه قوریانی؟

نازانم هیچی تر هیچ ریگایه که له به رده م نه بوو. ده بوو بو کوی پویشتبام؟ بو لای موبه ده کانی خووم؟ چون ده متوانی بکه پریمه وه نه و په رستگایانه ی که هه میسه هاوده ست و هاوداستانی ده سه لاته کان و فریوه کان بوو - ون؟

بو لای ریبه ران و بانگه شه که رانی ئازادی نه ته وایه تیم برۆم؟ ئه وانه هه موو که سانیک بوون که حکومه ته - راپه رینه - نو ی یه که یان، ده سه لاته بنه ماله یی یه کانیشیان له خوراسان و سیستان و گورگان له ده ست دابوون وه ئیستا بو

بہدہستہینانی حکومتی بنہ مالہیسی و زیندوکردنہوہی پڑنمی نہفامییان شہریان دہکرد.

بو لای مزگوتہکان بروم؟ چ جیاوازی یهک هہبوو لہنیوان نہم مزگوتانہ و نہو پەرستگایانہ؟ لہناکاو بینیم - برام! کہ نہو شمشیرانہی کہ بہ سہرہکانیانہوہ نایہتہکانی جیہاد ہلواسرابوو وہ نہو پەرستگایانہی کہ پپر بوون لہ سرود و پارانہوہکانی "اللہ" وہ بانگدانیک کہ بانگی یہکتاپہرستی یان دہداو نہو پوو خسارہ پیروزانہی کہ بہناوی خہلافہت و بہناوی پیشہواہتہی و دریزہ پیدہری سوننہتی نہو پیغہمبہرہ لہسہر کاربوون و نیمہیان کردبوو بہ کویلہو بہکومہل دہیانکوشتین، پیش من کہسینکی تریان کردہ قوربانی ستہملیکراوی نہم شمشیرو میحرابانہ "علی"!

برام! علی، خزمی نہو پیغہمبہرہ بوو وہ لہ میحرابی پہرستنی "اللہ" دا کوژا. بوخوی پیش من و خیزانہکھی پیش خیزانہکھی من و پیش خیزانی کویلہکان و ستہمدیدہکانی میژوو، لہناوچوون وہ مالہکھی پیش مالی نیمہ بہناوی سوننہتی جیہاد و زہکات تالان کرا.

وہ قورئانیش پیشنہوہی ببیت بہ نامرازیک دیسان بو داملینی من، دیسان بو لہناوچونی من، دیسان بو بیگاری پیکردن و بہکویلہکردنی من، بہسہری نیزہکانہوہ کراو علی شکاند.

سہیرہ! نہمہ بوو کہ دواي پینچ ہزار سال کہسینکم دوزیہوہ کہ باسی خوی دہکرد، بہلام نہک بو خاوہن سامان و دہسہلاتہکان، بو کویلہکان. نزای دہکرد، نہک وکو بودا تاوہکو بگاتہ "نہیرہوانا"، یان نہک وکو راہیبہکان بوئہوہی خہلک فریو بدہن، یان نہک وکو پاکہکان بوئہوہی خویان بگہیہننہ خوا، دوعای لہ "اللہ" دہکرد بو پزگاری "خہلک".

مروفتیکم دوزیہوہ، مروفتی تیکوشان، مروفتی دادپہروہری - دادپہروہری یهک کہ یہکہمین قوربانی دادپہروہری یہ توند و وشکہکھی، برایہکھی بوو - کہسینک کہ ہاوسہرہکھی، - کہ ہم ہاوسہری نہو بوو ہم کچی پیغہمبہرہ

مه زنه که بوو- وه کو خوشکی من کاری ده کرد و په نجی ده کیشا و بی به شی و برسیه تی وه کو نیمه به پیست و گیانی ده چیشته و ده چیشته.

برام!

که سینم دوزیه وه که کچ و کوره که ی میراتگری ئالایه کی سور بوون که له دریزایی میژوودا له دهستی نیمه و پیشه وایانی نیمه دا بوو- وه، نه وه یه که دوی پیچ هه زار سال له ترسی نه و په رستگایانه ی که تو دیانناسی وه منیش، وه له ترسی نه و هیزه ترسناکانه ی که تو دیانناسی وه منیش، په نام بو نه و خانووه گله دووره دهست و بی دهنگه هینا. هاوه لانی پیغه مبه رکه له دهوری نه و ماله دوورکه وتونه توره وه به ته نیا ماوه توره، هاوسه رکه ی (فاتیمه) کوچی دویای کردووه وه بوخوی له ناو باغه خورمایه کانی به نی نه ججار، ته ووی په رنه کان و دهرده کانی من و تو بو خویه که ی باس دهکات، وه من له ترسی نه و په رستگا ترسناکانه و کو شکه هه راس هینه رانه و نه و گه نجینانه که هه موویان به خوین و په نجی نیمه په ییدا بوو- ون په نا بو نه م ماله دینم وه سهرم به دهرگای نه و ماله چولکراوه دا ده کم وه غمی چهن دین سده به دهنگ ده که مه گریان.

برام! نه و وه هه موو نه و که سانه ی که وه فادار مانه وه له په چه له ک و نه ژادی نیمه ی په نجه در بوون. نه و بو یه که مین ججار، جوانی وشه ی نه ک بو ئاراسته کردنی (ئاسایی نیشاندانی) بی به شی نیمه و هه بوونی خاوه ن هه بوونه کان، به لکو پرزگاری و هو شیار ی نیمه به کارهینا، نه و باشته له "دموستنس" قسه ی ده کرد، به لام نه ک بو هینانه دی مافه کانی خوی. نه و باشته له "بوسونه وی وتارییز" ده دوا، به لام نه ک له بهر دهرگای لویس، به لکو له پیش سته مدیده کان، به سهر دهسه لاتاره کانداهوار دهکات. نه و شمشیره که ی نه ک بو بهرگریکردن له خوی و خیزان و نه ژاد و نه ته وه ی خوی و نه ک بو بهرگریکردن له دهسه لاته مه زنه کان به کار دینا، به لکو باشته له "ئه سپارکتوس" وه لیبراوانه تر له و بو پرزگاری نیمه یه که له هه موو گوږه پانه کانداه کالانه که ی هیناوه تدهر.

ئەو باشتەر لە سوکرات بیری دەکردەو، بەلام نەک بو سەلماندنی چاکیهتی
 رەفتاری نەجیبزادەکان کە کوێلەکان لی ی بی بەشن، بەلکو بو چەسپاندنی ئەو
 بەها مروییانەیی کە لە ئیمەدا زیاترن. چونکە ئەو میراتگری قارونەکان و
 فیرعەونەکان و موبەدەکان نییە. ئەو بوخۆی نە میحرابی هەیه و نە مزگەوت،
 ئەو قوربانی میحرابە.

ئەو دیمەنی دادپەرەری و دیمەنی بیرکردنەویە، بەلام نەک لە گوشەیی
 کتیبخانەکان و خوێندنگاوە کادیمیایەکان و نەک لە زنجیرەیی زانایە پاک و
 خاوینەکان کە لە ژووری دانیشتون- کە بەهۆی توندی بیرکردنەو قۆلەکان!
 لە چارەنوسی خەلک و رەنجی خەلک و برسێتی کۆمەلانی خەلک بی ناگان: ئەو
 لە هەمان دۆخدا کە لە ئەوپەری ئاسمانەکاندا دەفریئت، نالەیی مندالینکی بی
 باوک یان بی دایک گۆر لە هەموو ئەندامەکانی بەردەدات. ئەو، لە هەمان دۆخدا کە
 لە میحرابی پەرستندایە، رەنجی جەستەو ئازاری خەنجەر فەرامۆش دەکات،
 لەبەر ستمێک کە بەرامبەر ژنیکی جولەکە کراوە، هاوار دەکات: ئەگەر کەسێک
 بەهۆی ئەو شەرمەزاری یەو بەمریئت جی ی سەرزەنشترکردن نییە.

ئەو برام! مروقی سیحر و قسەیی جوانە، بەلام نەک وەک شانامە کە لە (۶۰)
 هەزار دێرەکەیدا، یەک جار، تەنیا یەک جار، باسی نەژادی ئیمەو بڕایەکی ئیمە
 -کاوە-ی کرد، باسی ئاسنگەرێک کە دیاربوو لە رەچەلەکی ئیمەییەو پەیمانی
 داوە کە نازادی و شوێش و پزگاری خەلک و گەل بینیتە دی، بەلام نیستا
 هەلنەستاوە- ئەو تاکە قارەمانەیی رەچەلەکی ئیمە کە هاتبوو بوئاو شانامە-
 بزر دەبیئت. لەکوێ؟ بوچی؟ چونکە رەچەلەک و نەژادی فەرەیدون درەوشایەو،
 لەبەرئەویە کە لە تەواوی شانامەدا تەنیا چەند دێرێک باسی ئەو دەکات.

نیستاش برام! لە بارودۆخ و چەرخ و کۆمەلگایە کدا دەژین کە دووبارە من و
 هاوئەژادان و هاوچینەکانم پێویستمان بەو.

ئەو بەپێچەوانەیی کارزانانی تر، بەپێچەوانەیی بلیمەت و بیریارانی تر، کە ئەگەر
 بلیمەت بن ئەو ئەهلی کارکردن نین، وە ئەگەر ئەهلی کارکردن، ئەهلی بیر و

تیگه یشتن نین، وه نهگهر ههردووکیانن، نههلی شمشیر و تیکوشان نین، وه نهگهر ههرسیکیانن، نههلی پرهیزکاری و پاکداوینی نین، وه نهگهر هه چواریانن، نههلی نهوین و ههست و چاکیتی گیان نین، وه نهگهر هه موویانن، خوا نانس و خوین له بپوایه کانیاندا ون ناکهن، وه خوینان- نهو که سیکه که له هه موو پوویه که وه مروقانهیه، وه کو کریکاریک- وه ک من و تو- کارده کات وه بهه مان نهو په نجانیه که دپره مهزنه خوایی یه کان له سهه کاغه زده نوسیت، په نجه کانی ده خاته ناو خاکه وه، بیر هه لده که نیت، جوگهی ناو لینه دات له زهوییه ناوگره کان ناو دهرده کات. کریکاریکی تهواوه، به لام نهک له خزمه تی نه م و نهودا وه نهک له خزمه تی خویدا، له قولایی بیردا له ناکاو بانگ ده کات:

هه لم بکیشنه وه. وه کاتیک ده یهیننه دهره وه له بیره که، به سهرو پوو خساری تو زوایی یه وه، ناو هه لده قولیت، لهو بیابانه سوتینه ره دی دوری مه دینه ناو هه لده ستیت. "به نی هاشم" خوشحال دهن، به لام نهو له هه مان دوخی- هه ناسه بپردا- ده لیت: "مژده بو میراتگرانی من که یهک دلۆپهش لهو ناوه نابیت به نسیبیا. " که داویه تی به من و تو، نهی برام!

وه ئیستا نیازیمه ندی نهوین وه پپووستمان به پیشه وایه کی وهک نه وه، چونکه هه موو شارستانی یه تهکان و کلتوره کان و ئاینه کان، یان مروقه کانیان کردوته ئازهللی نابوری یان کردویانه ته ئازهللیکی دو عاکه ری خوینی تاکه که سی له چاله کانی په رستن و پوحانیه ت دا: یان خه لکی خاوه ن نه ندیشه و بیرکردنه وه ژیری، به لام به بی ههست و سوژ و بی دل و بی قولبوونه وه و بی نهوین، یان خه لکی ههست و سوژو نهوین و نیگا به لام به بی ژیری و بی بیرکردنه وه و بی زانست و بی ژیریری، وه نهو که سیکه که هه موو نهو ره هه ندانه ی ههیه. خوایی له په نجدان و په نچ و کاردا، خوایی له قسه کردن، خوایی له تیکوشان، خوایی له لیپراویسی دا، خوایی له به وه فادار مانه وه دا، خوایی له په نچ دا، خوایی له بیده نگیی دا، خوایی له هاوارکردن دا، خوایی له دادپه روه ری دا: وه ئیستا برام! من له نیو کو مه لگایه کددام، که له به رام به رمدا

دوژمن له‌شيوه‌ی سيستم‌میکی به‌هیزدا به‌سەر زیاتر له نیوه‌ی جیهان وه به دهربرینیکی تر به‌سەر هه‌موو جیهاندا حکومت ده‌کات، وه نه‌وه‌ی ئیمه بو کویلیایه‌تی یه‌کی نوێ له ده‌روونه‌وه ئاماده ده‌کات! ئیمه ئیستا، له‌پروانگه‌ی دهره‌کی یه‌وه بو که‌س بیگاری ناکه‌ین، ئازاد بووین، کویلیایه‌تی نه‌ماوه، به‌لام به کویلیایه‌تی یه‌کی خراپتر له چاره‌نوسی تو فەرمانبه‌سەر دادراوین. ئه‌ندیشه‌ی ئیمه‌یان کردوته کویله، دلی ئیمه‌یان زنجیر کردووه وه ئیرانه‌ی ئیمه‌یان به‌ده‌سته‌وه داوه، وه ئیمه‌یان بو پهرستنیکی ئازادانه په‌روه‌رده کردووه: وه به هیزی زانست و کۆمه‌لناسی و کلتور و هونه‌ر و ئازادی یه په‌گه‌زی یه‌کان و ئازادی خه‌رجکردن و خوشویستنی سامان و ده‌سه‌لات و تاک-پهرستی: له ده‌رونی ئیمه‌دا وه له دلی ئیمه‌دا، پروابوون به ئامانج و به‌پرس‌سیاریه‌تی و پروابوون به مه‌کته‌بی ئه‌ویان سپروه‌ته‌وه.

وه ئیستا برام! ئیمه له به‌رامبه‌ر ئه‌و رژی‌مه فەرمانه‌روایانه‌دا، بووینه گۆزه‌ی به‌تالی جوان، که هه‌رچی دروستی ده‌که‌ن ئیمه هه‌لیده‌لوشین.

ئیستا به‌ناوی ده‌سته، به‌ناوی خوین، به‌ناوی خاک و به‌ناوی خودی ئه‌و وه پیچه‌وانه‌کانی ئه‌و، پارچه‌ پارچه‌ ده‌بین، تاوه‌کو هه‌ر پارچه‌یه‌که‌مان پاروویه‌کی ئاسان بین بو‌ناو زار و قورگیان. جودایی نانه‌وه! جودایی نانه‌وه!

په‌په‌روانی ئه‌و و مه‌کته‌به‌که‌ی ئه‌ویان خستوته گیانی یه‌کتر. ئه‌مه دوژمنی ئه‌وه. بوچی له وه‌ها چاره‌نوسین‌کدا که فەرمانه‌روایه به‌سەر جیهان و ئیمه‌شدا، دوژمنایه‌تی ئه‌و ده‌کات؟ چونکه ئه‌و به‌ده‌ستی گرتووه‌وه نوێژده‌کات وه ئه‌وی تر رقی لی‌ی ده‌بیته‌وه، چونکه به‌ده‌ستی به‌ره‌ل‌دراوه‌وه نوێژده‌کات! ئه‌مه دوژمنی ئه‌وه چونکه به‌رده‌ مۆزه‌ی نییه‌و سو‌جده له‌سەر فەرش ده‌بات، وه ئه‌و کینه‌ی به‌رامبه‌ر ئه‌م هه‌یه چونکه ناوچاوانی له‌سەر به‌رده‌ مۆره‌ دانه‌نیت.

جه‌نگه‌کان و دوژمنایه‌تی یه‌کان به‌ره‌کانییان تا ئه‌م ئه‌ندازه‌یه ته‌سک کردوته‌وه وه رۆشنیبه‌ره‌کانی ئیمه‌یان بو سه‌رزوی یه‌کی تر پراوناوه و بوخوین قه‌د و بالای شوانه‌کانیان وه‌رگرتووه.

برام! تو گه‌وره‌ی خۆت به‌ساده‌یی ده‌ناسی وه به‌ناسانی هه‌ستت به‌ نازاری
 نه‌و قامچی یه‌ی پیت ده‌که‌وت ده‌کرد وه ده‌ترانی که کوپله‌ی وه بوچی کوپله‌ی
 وه که‌ی بوییه کوپله وه چ که‌سانیک تو‌یان کردو‌ته کوپله: وه ئیستا ئیمه
 دووچاری چاره‌نوسیکی هاوشیوه‌ی چاره‌نوسی تو بوین، به‌بی نه‌وه‌ی بزاین
 کی ئیمه‌ی کردو‌ته کوپله‌ی نه‌م سه‌ده‌یه وه له کوی وه تالان ده‌کرین وه چون
 دووچاری خۆبه‌ده‌سته‌وه‌دان، لادانی نه‌ندیشه و په‌رستنی شته زه‌مینی یه‌کان
 بوین. ئیستا نه‌ک ته‌نها ئیمه وه‌ک چوارپی یه‌کان ده‌که‌نه کوپله، به‌لکو
 به‌هره‌کانیشمان لی ده‌ستین. له‌پیش چهرخی توو زیاتر له چهرخی تو
 به‌هره‌کانمان ده‌هین. هه‌موو نه‌و هیزانه، سه‌رمایانه، پزیمان، نامیرانه، کو‌شکه
 گه‌وره‌کانی جیهان وه هه‌موو نه‌و سه‌رمایه‌ مه‌زن و بی نیازانه و سه‌رمایه‌ی
 به‌ره‌مه‌ینان، به‌ پیست و گوشت و خوین و په‌نج و په‌ریشانی و بی به‌شی
 خۆمان هه‌لده‌سو‌پینن وه به‌شمان ته‌نیا نه‌وه‌نده‌یه که بتوانن به‌یانیش پی ی
 کاربکه‌ین. زیاتر له چهرخی تو، بی به‌شین و چه‌وساندنه‌وه‌و جوداخواری
 چینه‌یه‌تی و ستم زیاتر له سه‌رده‌می تو، به‌لام له پوو‌خساری نوی دا و به
 پازاندنه‌وه‌ی نوی ی تره‌وه! وه برام! عه‌لی ته‌واوی ته‌مه‌نی له‌سه‌ر نه‌و سی
 وشه‌یه دانا: دیمه‌نی بیست و سی سال هه‌ول و گیان خستنه مه‌ترسی و
 تیکۆشان بو دروستکردنی به‌وایه‌ک، له ده‌روونی درنده جوداخوازه‌کاندا، وه
 بیست و پینچ سال بیده‌نگی و به‌رگه‌گرتنی هه‌لبژارد له‌پیناوی یه‌کیه‌تی خه‌لکی
 موسلمان له به‌رامبه‌ر ئیمپراتۆریه‌تی پۆم و ئیران: وه دادپه‌روه‌ری وه بو‌نه‌وه‌ی
 هه‌موو گری و کینه‌کانی ئیمه له‌گه‌ل شمشیره‌که‌ی خویدا ده‌رکیشیت وه
 نازادمان بکات. نه‌یتوانی! نه‌یتوانی! به‌لام توانی ریباز و پیشه‌وایی و
 سه‌رکردایه‌تی کردنیک بو هه‌میشه - به‌ من و ئیمه، نه‌ی برام - رابگه‌یه‌نیت.
 ریبازی دادپه‌روه‌ری و ریبازی پابه‌ری خه‌لک: وه سی شیعاری دانا که هه‌موو
 بوونی خۆی و بنه‌ماله‌که‌شی کرده قوربانی یان:

مه‌کتبه، یه‌کیه‌تی، دادپه‌روه‌ری.

❁ برادری له خوشه‌ویستی بهرتره

کتیبي "هونەری خوشه‌ویستی" یم ده‌خوینده‌وه که له‌ودا نهریک فورم، به کوکردنه‌وهی قسه‌ی کومه‌له که‌سینکی وه‌کو کنتی و کیه‌یرکه‌گارد و سارته‌ر و کامو هه‌ولده‌دات تا به‌سودی مروّف‌خوازی humanism گله‌یی و گازنده‌یه‌ک که بانگه‌یشتی بو‌ده‌کات، خوشه‌ویستی یه‌کان ناراسته‌بکات و پوونبکاته‌وه، وه به‌قسه‌ی جوان و په‌وانبیه‌ژی هونهرمه‌ندانه‌ی، هه‌ستیت به "شیکردنه‌وه‌ی رینومایی یانه‌ی" خوشه‌ویستی یه‌کان، به‌سودی "مروّف‌ایه‌تی" و به‌قازانجی "کومه‌لگه". من له پیرستیکی ته‌واو که نه‌و له هه‌موو جوړی خوشه‌ویستی یه‌کان ریزی کردووه، له خوشه‌ویستی ژن و پیاو و خه‌لک و نیشتیمان و باوک و کوپ و مروّف و خواو

هه‌رچه‌ند گه‌رام نه‌وه‌م نه‌دوژیه‌وه که دل‌ی من چه‌نده‌ها ساله له‌گه‌لیدا ناشنایه وه نه‌ویش ته‌نها خوشه‌ویستی یه‌که که "زاده‌ی مروّفه"، که ئیدی خوشه‌ویستی یه‌کان هه‌موو سه‌پینراوی سروشتن و پنیویستی بونه‌وه‌ر، چی، نه‌و خوشویستراوانه هه‌مووی سروشت بو‌ ئیمه‌ی دیاری کردوون وه سوژ-که فه‌رمانبه‌ری نه‌وه- ئیمه، بی‌ خو‌بوون، ناچارده‌کات که خوشه‌ویستی نیشان بده‌ین وه ته‌نها یه‌ک خوشه‌ویستی یه‌ که نه‌ویش "منی په‌تی و نازاد و گیانی به

گیانی " مروقی، ئهو خوده‌ی خودی ئیمه، بی سه پاندنی سروشت وه به بی پنداویستی دوخ و بهرژه‌وندی و قازانج، "هله‌ده‌بژیریت" وه ئه‌ویش پراکیشهری نه‌ینی ئامیزی دوو گیانه که تامی هیمداری خزمایه‌تی سه‌رسوره‌ینهر - که پریشه‌ی له جیهانیکی تردایه - له یه‌کدیکه ده‌چیژن وه پره‌نگی هاونه‌ژادی ئه‌وپه‌ری له پوخساری یه‌کتردا ده‌بینن وه وه‌کو دوو هاو‌نیشتمان، له‌ناکاو، له‌و ولاته بیگانیه‌ی ژياندا، به‌رێکه‌وت، دینه‌سه‌ر پری یه‌کتر و له یه‌که‌مین دیداردا، دووباره یه‌کدیکه "ده‌ناسنه‌وه" وه هر ساته‌و، هینی ناشنایی و خزمایه‌تی قول و پروون - که ناتوانریت بشارد ریته‌وه - له یه‌کتردا ده‌خویننه‌وه وه په‌یوه‌ندی یه‌کی به‌و شیوه‌یه، نه له‌و جوژه خوشه‌ویستی یانه‌یه که بکه‌وینته به‌رچاوی ئه‌ریک فویم که مروق‌خوازه مروق‌خواز، هرچونیک بیت، گشتبینیکی ساده‌ی خوش دله وه چ هه‌واییکی هه‌یه له‌وه‌ی که له هه‌ندیک "ده‌روونه‌کاندا" پرووده‌دات؟

وه چ ده‌زانیت له‌و خوشه‌ویستی یانه که هه‌موویان کومه‌له‌ فیلینکن تا مروق بکه‌نه بریکاری سروشت و خزمه‌تکاری کومه‌لگه، خوشه‌ویستی یه‌کی گه‌وره‌تریش هه‌یه که وه‌کو خوشه‌ویستی یه‌کانی تر ئامیری کار نی یه وه ئه‌ویش خوشه‌ویستی مروق بو مروقه، خوشه‌ویستی گیانیکی بو گیانیکی دیکه. گیانیکی ته‌نیاو نیازمه‌ند به‌ گیانیکی جوان و به‌نرخ و سه‌روه‌تمه‌ند، خوشه‌ویستی "خزمیک" بو "خزمیکی" خو‌ی، له‌ناو ئه‌و که له‌که‌بوونه‌ی خه‌لک که وه‌کو میرووه‌کان له زه‌ویدا ده‌پوین و هه‌ریه‌ک به "به‌رژه‌وندی یه‌ک" له‌و ژيانی پوژانه" پیسه‌دا، له‌ناویه‌کدا ده‌گه‌وزن و ده‌مرن.

پیم حه‌یف بوو که ناو له‌ویش بنیم "خوشه‌ویستی" که شاعیره‌کان پیسیان کردووه. ویستم پینی بنیم "خواست"، مه‌لایه‌کان به‌ره‌و گه‌مژه‌بیان برد. وتم باشترین وشه لیره‌دا "خزمایه‌تی" یه، خزمایه‌تی دوو گیان، دوو بیگانه: به‌هوی ئه‌و چاکیه‌تیه جوانیه‌ی که له پیکهاته‌ی ئه‌و وشه‌یه‌دا هه‌یه "خود: خویش" وه "دار: -وند" (خزمایه‌تی: خودخواه‌نی)! ترسام که تینه‌گه‌ن.

هرچونیک بیت ده لیم: "برادری". وه مه بهستم خوشه ویستی و خواست و بروای دوو گیانی ناشنای خزم. دوو "مروئی" که جگه لهو هه ویره گیانی به گیانی و پهتی و پاکه ی که "منی مروئی پهتی" هرکه سینک دروست دهکات، هیچ بهرزه وندی و پیویستی یهک نهوان پیکه وه نابه ستیتته وه، په یوهندی یهک که نه سروشت، نه رسکان، به لکو ته نهایی نیوان دوو ته نهایی خزم به ستویه تی و ... نازانم چ بلیم؟

هرچونیک بیت، نه وهی که من له ماسیون له ناو نیسکاندا، له قولایی سروشتدا، هست ده کم. نه وهی که له ژبانی نه ودا هستم پیده کرد هه موو روژنیک، دست له ناو دهستی نه ودا، بو نهو "نازانم کوینه دهری یه" که هه همیشه که سه ری دوورکه وتنه وه که یشمان هه یه، نزیکترده بمه وه، وه له سه رنجیدا، نهو "نازانم کی" یه ی که هه موو کات له چاوه پروانی بینینه ویدا بی نارامین ده بینم وه نیستا، پینچ ساله که هه موو روژنیک بو کوچی دوایی نهو پرسه دارتر ده بم وه هرچی کات تیده په ریت، له روژی نهو "بووداوه" نزیکترده بمه وه. نهو بوو فیری کردم:

برادری له خوشه ویستی بهرتره. خوشه ویستی جوش و خروشیک کویره وه په یوهندی یه که له پروی نابینایی یه وه. به لام برادری په یوهندی کی خونگایه وه له پروی بینایی پوون و زولاله وه یه. خوشه ویستی زیاتر له هه وهس ناوده خواته وه وه هرچی له هه وه سه وه سه ره لдат بی نرخه و برادری له گیانه وه هه ل دیت و تا شوینیک که گیان بهرزه، برادریش له گه ل نه ودا ده گاته لوتکه پیی.

خوشه ویستی له زوربه ی دلکاندا، له شیوه وه رهنگی به نیزیکی "ویکچوو، رهنگه داته وه وه خاوه نی تایبه تهندی و دوخ و پروکاری هاوبه شه، به لام برادری له هر گیانیکدا درهوشانه وه یه کی تایبه تی خوئی هه یه وه له گیانه وه رهنگ په ییاده کات وه وه کو گیانه کان، به پیچه وانهی هه وه سه کانه وه هه ره که وه رهنگیک و بهرزی یهک و پرویهک و تامیک و بوئیک تایبه تی خوئی هه یه،

دهتوانریت بگوتړیت که به نه ندازه ی ژماره ی گیانه کان، براده ری هیه. خوشه ویستی بی په یوه ندی یه له گه ل ناسنامه دا و تیپه ری وهرز و ساهه کان کاریگری له سر دانه نیت، به لام براده ری له دره وه ی کات و باری میشکی ژبان به سرده بات وه پوژ و پوژگار دهستی ناگاته هیلانه ی بلندی شو.

خوشه ویستی، "له هر رهنګ و ناستیکدا، به نه ینی یان ناشکرا، په یوه ندی به جوانی هه سترکراوه هه یه. هه روه کو شوپنهور ده لیت: "تو بیست سال بخه سر ته منی خوشه ویسته کت، نه وکاته له کاریگری راسته و خوئی نه وه له سر هه سته کت بکوله!"

به لام براده ری به شیوه یه که گیاندا نقوم بووه گیزی جوانی یه کانی گیانه که جوانی یه هه سته پیکراوه کان به شیوه یه کی تر ده بینیت. خوشه ویستی توفانی یه شه پولوی یه وه سیفته تی قه لی هه یه، به لام براده ری نارام و پته وه پر له په سنی یه. خوشه ویستی به دوری و نیزیکی له له رینه وه دایه، نه گهر دوری دریزه بخایه نیت لاوازه بینیت، نه گهر په یوه ندی به رده و امی هه بی به خراپی به کارده هینریت. وه، ته نها به ترس و نومید و له رزین و ته شویش و "دیدار و خولادان"، زیندوو و به میز ده مینیته وه. به لام براده ری ناشنایی له گه ل شو دوخانه دا نی یه. جیهانه که ی جیهانیکي تره.

خوشه ویستی جوښ و خروشینکی یه که لایه نه یه. بیر له خوشه ویستراو ناکاته وه که کی یه؟ "جوښ و خروشینکی خوئی یه"، بویه هه میسه هه له ده کات له هه لېژاردندا به خراپی هه لده خلیسکیت وه یان هه موو جاریک به یه که لایه نی ده مینیته وه وه جاروبار، له نیوان دوو بیگانه ی ویک نه چوو، خوشه ویستی یه که تروسکه ده دات وه چونکه له تاریکایی دایه و یه کتر نابینن، دوا ی ته قینه وه ی نه و چه خماخه یه که جاروبار، دوا ی تروسکه دانی خوشه ویستی، خوشه ویستهر و خوشه ویستراو که ته ماشای پوو خساری یه کتر ده کن، هه ست ده کن که یه کتر ناسن وه نامویی و نا ناشنایی دوا ی خوشه ویستی - که ژانیکي بچوک نی یه - زوره.

به‌لأم برادره‌ری له پروناکایی دا رهگ داده‌کوئیت و له ژیر پوئشنایی دا سه‌وز ده‌بیت و گه‌شه‌ده‌کات بوئه همه‌میشه دواي ناشنایی دروست ده‌بیت، وه له راستیدا، له سه‌ره‌تادا، له گیاندا هیلی ناشنایی له پوخسار و دیدی یه‌کتردا ده‌خوئنه‌وه، وه دواي "ناشنا‌بوون" ه که ده‌بنه "خویی" - دوو گیان، نه‌ک دوو که‌س، که له‌وانه‌یه دوو که‌س له‌گه‌ل یه‌کتردا له‌کاتی له‌پروونه‌هاتندا هه‌ست به‌ خوده‌رخستن بکه‌ن وه نه‌و دو‌خه نه‌وه‌نده باش و پته‌وه که به ساده‌یی له‌ژیر ده‌ستی هه‌ست و تیگه‌یشتندا تیپه‌رده‌بیت - وه دوايي تامی خزمایه‌تی و بوئی خزمایه‌تی و گه‌رمای خزمایه‌تی له قسه‌و ره‌فتار و ئاوازی وشه‌ی یه‌کدی‌که‌دا هه‌ست ده‌کرئت وه له‌و پیگه‌یه‌دایه که له‌ناکاو، خو‌به‌خو، دوو هاوگه‌شت، دینه‌به‌رچاو که گه‌یشتونه‌ته ده‌شتی پان و به‌رین و بی قه‌راغی میهره‌بانی وه ئاسمانی ساف و بی په‌له‌ی برادره‌ری تاوئی به‌سه‌ردا هه‌لداون، وه ئاسوی پوون و پاک و گیانی به‌ گیانی "بپروا" له‌به‌رامبه‌ریاندا ده‌کریته‌وه و نه‌سیمی نه‌رم و تورت - وه‌کو گیانی په‌رستگایه‌کی چوئل که له میحرابی شاردراره‌ی نه‌ودا، ویناکردنی راهیبی‌کی گه‌وره‌ی هیناوه‌ته زه‌وی و زمزه‌ی په‌ژاراوی پارانه‌وه‌کانی مناره‌ی تنه‌او بیگانه‌ی نه‌و دینیته‌ له‌رزین - هه‌ر ساته‌و په‌یامی سروشیکی تازه ئاسمانه‌کانی دیکه‌و سه‌رزه‌مینه‌کانی دیکه‌و بوئی گو‌له هیما‌دارو گیان‌به‌خشه‌کانی باخه‌کانی تری له‌گه‌له‌و ، به‌ میهره‌ نازی گالته‌جا‌رو شیرین و شوخ، هه‌رسات، خوئی به‌سه‌ر پووی نه‌و دووه‌دا ده‌دات.

خوشه‌ویستی شیتی یه‌و شیتیش هیچ نی یه بیجگه له خراپی و په‌ریشانی "تیگه‌یشتن" و "بیرکردنه‌وه". به‌لأم برادره‌ری، له‌وپه‌ری به‌رزیدا، له سنوری ژیری تی‌ده‌په‌ریت و تیگه‌یشتن و بیرکردنه‌وه‌ش له زه‌وی ده‌کاته‌وه و له‌گه‌ل خویدا ده‌یانباته لوتکه‌ی به‌رزی پروناکبوونه‌وه.

خوشه‌ویسته‌ر جوانی یه‌ ویسته‌راوه‌کان له خوش‌ویتراودا دروست ده‌کات وه برادره‌ری جوانی یه‌ ویسته‌راوه‌کان له خوش‌ویسته‌راودا ده‌بینیت و ده‌بینیته‌وه.

خۆشه‌ویستی فریوئیکی گه‌وره‌و به‌هیزه‌و براده‌ری پاستگۆی یه‌کی پاستی و گیانی به‌گیانی، بی‌کو‌تاو په‌هایه.

خۆشه‌ویستی له‌ده‌ریادا نقوم بوونه‌و براده‌ری له‌ده‌ریادا مه‌له‌کردنه.

خۆشه‌ویستی پوناکی چاوان ده‌ستینیت و براده‌ری پوناکی چاوان ده‌دات.

خۆشه‌ویستی توپه‌و تونده‌و له‌همان کاتدا نابهرده‌وام و نادلنیا‌یه و براده‌ری ناسک و نهرمه و له‌همان کاتدا به‌رده‌وام و لیواولئوی دلنیا‌یی یه.

خۆشه‌ویستی هه‌میشه له‌گه‌ل گوماندا تیکه‌له‌وه براده‌ری سه‌رتاپا بی‌گومانی یه‌و سو‌ی قبول‌نیه. تا زیاتر له‌خۆشه‌ویستی بخوینه‌وه، تیرناوتر ده‌بین و له‌براده‌ری تا زیاتر بخوینه‌وه، تینوتر ده‌بین. خۆشه‌ویستی تا دره‌نگترادینت کو‌نترده‌بیت و براده‌ری نو‌یتر.

خۆشه‌ویستی وزه‌یه‌که له‌خۆشو‌یسته‌ردا، که‌ئهو به‌ره‌و خۆشو‌یسته‌راو راده‌کیشیت، و براده‌ری هی‌زکی راکیشمه‌ره له‌براده‌ردا که براده‌ر به‌ره‌و براده‌ر ده‌بات. خۆشه‌ویستی خاوه‌نه‌که‌ی خۆشو‌یسته‌راوه و براده‌ری تینوی توانه‌وه‌یه له‌براده‌ردا.

خۆشو‌یسته‌ر ده‌یه‌ه‌ویت خۆشو‌یسته‌راو نادیارو بی‌ناو‌بیت تا له‌پاوانی ئه‌ودا بمینیت‌ه‌وه، چونکه خۆشه‌ویستی په‌نگدانه‌وه‌ی یه‌کی خۆ‌ویستی و گیانی بازرگانی یان نازه‌لانی مرو‌غه، و چونکه بو‌خوی ناگای له‌خرایی خوی هه‌یه، و له‌که له‌وی تردا ئه‌وه ده‌بینیت، لی‌ی بی‌زار ده‌بیت و کینه له‌دل ده‌گریت. به‌لام براده‌ری ده‌یه‌ه‌ویت براده‌ر خۆشه‌ویست و سه‌ره‌رز بیت و ده‌یه‌ه‌ویت که هه‌موو دل‌ه‌کان ئه‌وه‌یان هه‌بیت که ئه‌و له‌ناو خۆیدا له‌براده‌ره‌که‌یه‌وه هه‌یه‌تی. که براده‌ری په‌نگدانه‌وه‌یه‌کی گیانی خوایی و سه‌روشت و ئه‌هورایی مرو‌غه، چونکه بو‌خوی په‌روزی ئه‌وپه‌ری خوی ده‌بینیت، که له‌وی تریشدا ئه‌وه ده‌بینیت، ئه‌وی تریش به‌براه‌وه ده‌زانیت و به‌ناشناو خزمی خوی ده‌بینیت.

له‌خۆشه‌ویستیدا به‌رامبه‌ر ناحه‌زه و له‌براده‌ری دایه‌که "لایه‌نی به‌رامبه‌ر وه‌کو گیانی خۆ‌یه‌تی" پ‌ژدی تایبه‌تمه‌ندی خۆشه‌ویستی یه، خۆشو‌یسته‌ر

خۆشەويستراو وەكو پارووی خۆی سەیردەكات وە ھەمیشە لە دوودلی دایە نەوەكو یەكیكى تر لە دەستی بفرینیت وە ئەگەر فراندی، لەگەڵ ھەردوکیاندا دوژمنی دەكات وە خۆشەويستراویش دەبیتە ناحەز و برادەری بپروایەو بپرواش گیانیکى پەھایە، بى كۆتایەكى بى سنورە، لە پەگەزى ئەو جیھانە نى یە.

خۆشەويستی ریسى سروشتەو سەرکەشەکان دەكاتە بەندەى خۆی تاوەكو ئەوێ ئەوان، بو خۆیان لە سروشت بەدەستیان ھیناوە بیدەنەو ئەو وە ئەوێ كە مەرگ لى ی ستاندوون، بە فیلى خۆشەويستی، لە جیگەى خۆی دانینەو، كە خۆشەويستی تاوانى دە مەرگە. وە برادەری خۆشەويستی یەكە كە مرواڤ دور لەدیدى سروشت، بوخۆی دروستى دەكات، بوخۆی پینی دەكات، بوخۆی "ھەلى دەبژیریت". خۆشەويستی یەخسیری یە لە داوی ھەوسدا و برادەری نازادبوونە لە ناچاری جووش و خرووش. خۆشەويستی پاسپاردەى كەسەو برادەری پیغەمبەرى گیانە. خۆشەويستی "فەرامۆشى" یەكى مەزن و بە وزیە تا مرواڤ سەرقالی ژیان بىت وە بە ژیانى پوژانە -كە سروشت ئەوێ زور خۆشەويیت- سەرگەرم بىت، وە برادەری ھەراسە لە نامووبوون و خوناگایى ترس ھینەرى مرواڤە لەو بیگانە بازاڤى یە دزیو و بى كەلكە.

خۆشەويستی چىژی ھەلاتنەو برادەری پەناى ھەلاتن.

خۆشەويستی نان خواردنى برسى یەكەو برادەرى "دوژینەوێ ھاوژمانیکە لەسەرزمینی بیگانەدا".

لە شانۆیەكدا، قارەمانیک، لەبەردەم پاشایەكدا، بو خۆپیشاندان و دەرخستنى ھیزی شیرەكەى، تولیکى ئاسنى داناو، بە یەك لیدانى شیرەكەى، ئاسنەكەى لەت كردو ھەموویان سەریان سوپما، پاشاش پارچە حەریرىكى ناسك و نەرمى -كە وەكو پەلە ھەورىكى سىپی بەیانیان، ناسك و سوک بوو- ھەلداو پارچە حەریرەكە -لە كاتیکدا وەك پارچە یەكى تیکەلى دوکەل لە ھەوادا بە ئارامى و جوانى و رینكى گیانیکى بارسوك لیکدەبوو ھەو و بڵاودەبوو- پاشا، بە نەرمى و ھىواشى و مەندى و دلنیاى یەو، شیرەكەى بەناودا ھینا، بەبى ئەوێ ھەست

به که مترین به ره لستکاری بکات، پارچه هریره که لهت بوو و هر له ته ی له هموادا، به ره و لایه ک چوو و به هو ی تیپه ربوونی شیره که به ناوه راستی پارچه هریره که، که که مترین لوچی تیغه که وت وه ک بلی ی تیپه ربوونی شیره که ی به ناو خویدا ههست پی نه کردوه، وه شیره که ش به شیوه یه ک تیپه پرده بوو که واتده زانی به ناو په له هوریک یان پارچه دو که لیک سپی جگهره ی شاعریکی، پوچووی نه سیری خه یالدا، تیده په پرت.

وهیش، که بی توانام له "دژو بلاو کردنه وه و ریگ" دروست کردن که خوشه ویستی کام شیریه و براده ری کام شیره. بم به خشن که ناتوانم. من حه واری مانسیونم Mansion Louis که له به رامبر نه و جوړه شتانه دا په ریشان ده بوو. ریکی، چاکی، هرچی په نگ و بو ن و تامی ناماددی ترو ناماددی ترو نازه مینی ترو بی سودتری هیه گالته ی به گیانی نه و ده کرد.

بریا توانیام پیپرستیک پیک بینم له و شتانه ی که فرمیسیان له چاوی نه و ده میناو هه موویان پیکه وه بنوسم. سه رنجراکیش ده بوو بو خویندنه وه. به لایه نی که مه وه بو ده ستلیدان و هه ستکردنی زبری و نهرمی و په گز و په نگ و بو ن و هه ستیاری یه کان، یان ده توانری بگوتری: به خاله لاوازه کانی گیانی نه و ده زاندریت. گیان وه کو نه سپیک وایه. نه لبت گیانی واش هه ن که وه کو که ریکن یان ئیستریک، یان مانگایه ک، یان سه گیک، یان ریوی یه ک، یان که له شیریک، یان مه ریک، یان گورگیک، یان دالیک، یان که متیاریک، یان زهرگه ته یه ک، یان مشکیک (زورن)، یان پلنگیک، یان شیریک، یان بازیک، یان کونده په پویه ک، یان پندیک، یان به رازیک، یان ورچیک، یان پیشیله یه ک، یان قورناویلکه یه ک، یان سوئسکه یه ک، یان په پوله یه ک، یان میرووله یه ک، یان فیلیک، یان وشتریک (زورن)، یان "نه حامه یه ک" یان قه لیک، یان "وشتر- مانگا - پلنگیک" یان که له شیریک شامی، یان هیلکه یه ک، یان په تاته یه ک، یان "نوقلنیک"، یان کرمنیک، یان بنیشتیک!!!

یان دهریایهک، یان جهنگه لیک، یان خانویهکی بیناسازیکی نوی ی پابردوی
 پووکار جوان، وه یان پهتیکی فریدراو، ویرانهیهکی کوڼ، یان ناگریک (وه
 دابهشکردنه پیکوپیکترهکانی بو جوړه ناگره بچوک و گهوره و پهنگاوپهنگهکان،
 وه جوړهکانیان لهرووی بهکارهینانی مالوهو سرچاوهکانیان: نهوت، پیو،
 پونی چرا، نهکالی یهکان، گان، بهنرین، دارو جوړهکانی: له کوکله
 هلقه ندرارهکانهوه تا چیلکو پهلی وشک و نیوه تهری تووهوه تا تختهی
 کورسی و ... وه ناگری سرچاوهگرتوو له شتهکانی ترو تروهو سوتانهکانی
 دیکو تروسکهکانی دیکو بریسکهی دیکو چهخماخی دیکو و و وه) وه
 دابهشکردنی دیکه ی ناگرهکان، نهک ناگره دوکلهدارهکان، بوئدار، ناگره بی
 دوکلهکان، بی بوڼ، "مارج من نار"، ناگره ناوی یهکان، سور، سپی، سهو ...
 وه ناگره بی پهنکهکان، ناگره هست پیکراوهکان، ناگره نهییندراو و هست
 پینهکراوهکان ... ناگره سوتینهرهکان و ناگره داخهکان و ناگره تاریک
 کهروهکان و ناگره پووناک کهروهوهکان و ناگرهکانی بی داخی و، بی گهرمی
 و، ناگرهکانی ... وه نهو ناگرانهی که ناسوتینن. نهو ناگرانهی که دهکولینن،
 نهو ناگرانهی که دروست دهکن، ناگره ساردهکان، فینک کهروه، باش، پاک،
 داگیرساو، نادیار ...

ناگری خوشهویستی له خوادا! کی پهی بهوه بردووه؟ ناگری خوشهویستی له
 گیانی خوادا، ناگریک که تهواوی بوون پهنگدانهوهی نهوه، ناگر گهرم نی یه،
 داخ نی یه، بوچی؟ نیازمندی لهودا نی یه، شهپولدان لهودا نی یه،
 نهچهسپاویی، گومان، لهرزه لهرز، دودلی، لهرینهوه، وهسواس، پهشوکاوی ...
 نیگرانی، لهودا نی یه. بهلام ناگره، ناگراوی تر "لههر ناگریک. ناگری تر له
 ههموو ناگرهکان، ناگریک که پریشکی بلنسهیهکی گیتی یه. سیبهرهکی
 ناسمانه، پهنگدانهوهکشی بوونهومرهکانن، خو له مییشه ناسک و کهمهکشی
 کاکیشانهکانن ... نهوه چ دهلیم!!!

ئهوه یه ناگری خوشه ویستی له خوادا! واتا چی؟ ناگری خوشه ویستی که بهو شیوه یه نی یه ... بهس ئهوه ناگری براده ری یه. ئه ری، ناگری براده ری یه، سهیره؟ منیش وهکو هه موو عارف و شاعیره کان قسه م ده کرد! ناگری خوشه ویستی! ئه ویش له خوادا! نه و، ناگری براده ری یه که داخ نیه، سارد نیه، گهرمی نیه، بوچی؟ که زانیاری نی یه، که مه بهستی نی یه، که گه یشتنی نی یه، که دوژینه وهی نی یه، که ونکردنی نی یه، که به ده سه ته یانی نی یه، که به کارهاتن و به که لک هاتنی نی یه، که سا پرژبوون و په شوکاوی نی یه، که شه پول دانی نی یه، که گومان و دلهراوکی نی یه، که دورو نزیک نی یه، که ترس و ئومیدی نی یه، که مهرگ و ژبانی نی یه، که به هیزی و لاوازی نی یه، که قه فه سی نی یه، که چاوه پروانی نی یه، که تاوانبارکردنی نی یه، که ده برین و لیکدانه وهی نی یه، که ترس و له رزی نی یه، که هه لوچون و داچونی نی یه، که کووت و زنجیری نی یه، که مهرجی نی یه، که گه پرانه وهی نی یه، که پاوه ستانی نی یه، که پویشتنی نی یه، که چله کیشی نی یه، که تیگه یشتنی نی یه، که پینداویستی و بهرژه وهندی و سود و "بوچی" و "بو" و بارودوخ و جیاوازی گونجایی و دژیه کی و کوفرو هاوبه شی پهیدا کردن و گومان و سستی بپروا هه واو هه وهس و چیژو نازار ... ی نی یه. ناگره، نهک ناگری خوشه ویستی، ناگری براده ری ... خه ریک بوو ده مووت چی؟

... ئه سپ ... ئه ها! به لی، وتم هه ندی له گیانه کان وهکو ئه سپن، هه رئه سپه و خالیکی جولاندنی هه یه: جاری وایه ئه سپی واهیه به به هیزترین قامچی لیدان هه برویانیش تیکنانیت! نه گه ر دارینکی تیژی شی له که له که ی بده ی هه ستیشی پیناکات: هه ست ده کات به لام ناجولیت. وهکو ئه وهی هه ستی نه کردوه. به لام ئه و ئه سپه یه ک یان چه ند خالی جولاندنی هه یه: بن گو ی، خالیک یان چه ند خالیک له سه ر ملی، پشتی، سینگی، ژیرگه ردن، که به بچو کترین ناماره ی نینوکی په نجه ی بچوک، له نا کاو ده ره ویته وه و وهکو بالنده یه که له نا کاو بترسیت، بالان لیکه ده کاته وه و ده فریت.

نه‌وه‌نده به شینتی خیرا ده‌بیت که هر سوارچاکیکی شاره‌زا به‌رده‌داته‌وه
 سه‌رزوه‌ی، به‌هر ریگریکدا تیپه‌رده‌بیت که له‌سه‌ر ریگای سه‌وزیبت، بازده‌دات،
 کیو و دهشت و دول و پووبار و گرد و ته‌پولکه‌و ده‌ریاو شارو هرچی و
 هرکه‌س و "له‌هر شوینیکه، ده‌باو لیده‌داو ده‌شکینیت و به‌رده‌داته‌وه و
 ده‌روات و ده‌روات تاکو ... له پی ده‌که‌ویت، تا له‌به‌رچاوان وون بیت ... وه من
 هست ده‌که‌م گیانم گیانی نه‌سپیکه، نه له نه‌سپ په‌ستر وه نه له نه‌سپ باشر،
 به‌لام بی گالیسکه‌ی نه‌سپ، په‌وره‌وه: و بی نه‌سپ سوار و بی کری. نه‌سپی بی
 زین و له‌غاو. نه‌سپی چه‌موش و سه‌رکه‌ش و لوشکه‌هاویژی خوو خه‌راپی
 کیوی. نه‌که له‌غاو نه‌کریت، ده‌کریت، به‌لام به‌سه‌ختی، به‌مه‌ترسی یه‌وه، دره‌نگ
 ... راسته، ماندووکه‌ر! به‌لام نه‌که‌ر بروای بی قهراری زیندانی زه‌وی -که شادی
 به‌رزبونه‌وی هیه‌و خوشه‌ویستی دیداریک له‌وپه‌ری ناسمانه‌کان- توانی
 له‌غاوی به‌سه‌رداکاو له‌سه‌ر پشتی به‌هر لایه‌کدا قامچی به‌نازار قسه‌یه‌کی
 ناشنا به‌سه‌ر نه‌ودا بخوینیت، با به‌هیزه‌کان له پشت خوئی وون ده‌کات وه پیش
 ده‌نگی هوره‌ تریشقه‌کانی ناسمان ده‌که‌ویته‌وه‌و، وه‌کو تیر، ده‌شته‌کانی زه‌وی
 ده‌بریت وه له‌سه‌ر دیواری ناسووه‌ ده‌رده‌په‌ریت و ده‌چیتته‌ ناو سینگ‌ی بلوری و
 نه‌رمی سپیده‌و، له‌یه‌ک چاو‌تروکاندا، شازاده‌یه‌ک له‌ژیرده‌ستی کوئله‌ بیگانه‌کان
 -که ناوازی هه‌لاتنی له‌سه‌ر زه‌وی نامویی زه‌وی و پاگردنی له‌خیوه‌تگای
 دپنده‌کان و دوزمه‌ن پیس و کین له‌دله‌کانی ژیر نه‌و ناسمانه‌ی هیه، وه له‌ترسی
 دیلی سه‌وداچیان و کوئله‌فروشان‌ی نه‌و بازاره‌ په‌شه، به‌ره‌و نیشتمانی خوئی
 به‌ری کوه‌تووه- ده‌گه‌یه‌نیتته‌ جیهانیک‌ی تر، به‌په‌له‌ فرینی ناره‌زوویه‌ک، نه‌و بو
 ده‌رگای خوئی -نه‌وی که ده‌رو دیوارو دانیش‌توانه‌که‌ی هه‌موو خزمی چاوله‌ری
 ی نه‌ون- ده‌بات: ده‌رگایه‌کی بلند له‌دامینی کوئستانیک‌ی له‌خوبایی دایه‌ که
 نه‌نگی هیچ هه‌نگاویک‌ی قبول نه‌کردوه‌و، له‌پروخساری دا، پوشاویی هیچ
 تیروانینیک‌ی چلکن و نه‌گه‌ت و بریندارکه‌ری تیدانی یه‌و به‌چوارچینه‌ی هیچ
 "تینگه‌یشتنیک‌ی" ته‌سک و کورت و بوگه‌نیو پیس نه‌بووه.

کوښکینکی گهوره و چوډ و بئ دهنګ و پپر له شکوډاری، له دامینسی کیوئکی بلیند و دورو خوږه سندر و پپر له سامان، پی یه کانی سه رچاوه ی هلقولانی خوږیکه که له دلې پپر له رازی نادیاره وه سه ره لده دات، وه هه وایه که ی بوئی خوشترین بوئنه کانی خوشترین برادره ی یه کانی خوشترین گیانه کانه ... کوی؟ "نه شوئنه ی که ئیره نیه"، له کوی؟ نه شوئنه ی که زهوی و ناسمانه که یان هه موو له گیان دروستکردوه، دایان ناوه: له گیانی نه و راهیبه پپر هیماهی که ته مه نیکي له ناو خه لکدا به سه بربرد و که سیش نه ی ناسی و وئنه ی خوئی که له چاوی هزاران دورو نزیک که له دوری کو بو بوئنه وه و گیز بو بو بوون دابوو، نه دیت و، ته نها یه ک جبار، له دریزایی نه و رتگا دریزه ی که به و بیابانه دا تئپه رده بیئت جارنک، له ده رکوکه کانی په رستگای نادیاره ی ته ماشای ناوه وه ی کردو نارامگای شهیدیکي ناو وونی بیینی که له ناو نه ودا - له ژیر مناره یه کی زیږیندا که به خه یالی په رسته رنک، وه کو نه وه وایه له ته وای ژیانیدا چاوی له ناسمان بری بیئت - شار دبووه.

وئنه یه کی له چوارچنوه گراو له دیواری نارامگای هه لواسرابوو که چاوی، به خه م و په ژاره ی پپرماناوه، له ته ختی نارامگای شهید بریوه هه رده لئی هیله نه خشینراوه کانی سه ر ته خته که ده خوئینته وه و واده رده که وت که وئنه ی که سیکه که خزمیکي نزیکی شهیدیکي ناو وونه که له ناو دلې گوږدا نوستووه وه هه رده لئی ته نها نه وه که، له و زهوی یه، له گه ل نه و ژیرخاک کراوه بئ ناو و نیشانه که که س نه یده ناسی ناشنایه و ده زانیت کی یه. چاره نوسی چی یه، وه بوچی لیږه دا شهید بووه؟

وه چوډ، نهویان کوشتوووه؟ وه چ که سانیک نهویان کوشتوووه و لیږه به خاکیان سپاردوووه؟ وه بوچی که س یادگاری یه کی نه و ناگیږ پرتنه وه؟ بوچی له ناو نه و که سانه ی بو سه ردان دین وه لیږه نه زرو نیاز ده کن، بیجگه له مناره ی جوان و پاراوه ی نارامگایه کی که له دورو نزیکه وه ته ماشای ده کن و پنییدا هه لده لئین و ریزی لیږه نئین و به پیروزی ده زانن، که س هیچ نازانیت؟ که س هه تا ره نجی

خویندنهوهی چند دیرنیک که لهسه نهو تهخته بهره کیشراوه ناداته خوئی؟
 بوچی نارامگای نهو شهیده هینده ناوه دان و رنکو بهرپوه بهری هیهو کهل و
 پهلی تایبته تی و سهردانکری زوری هه ن و کهسیش خودی نهو شهیده
 ناناسیت و کهسیش ناپرسیت که لهژیر نهو مناره جوانه - که پهنگدانهوهی
 کاشیه نهرم و گرانبه هاو گهچ هه لکهندن و هونرمه ندی یه سهیری یه مکان
 چاوه کانی گیزکردوه - نهوهی شاردوتهوه کی یه؟ بوچی شهیدیان کردوه؟
 چاره نووسی، دهر دو داخه کهی، ناینه کهی، بپوایه کهی، پوژگارو ژیانی خوینینی
 چ بووه؟ کهس ناپرسیت نهو پیشهوازاده ناو وونهی که لهژیر نهو مناره یه دا له
 خویندا نوستوه، کی یه؟ بوچی؟ چون و به چه قوی کام خهلیفه یه
 شهیدکراوه؟ چون بیری کردوتهوه؟ هستی بهچی کردوه؟ چی ویستوه؟

وه راهیب - که نهو بیره دهر دناکانه نهویان له چهنگی خویندا گرتبورو و
 ده توایهوه - چاوی بریبووه چاوی په نجهر کانی نارامگای نهو شهیده نادیاره
 وه تیروانینه کهی به په شوکاوی له نیوان وینهی هه لواسراوی سهر دیواری
 نارامگاو گوپی نهو شهیده دا دهات و دهچوو و ده پپرست و، لهو دوخه که دا،
 له ناکاوه هستی کرد که پوو خساری نهو وینه له چوارچینه گیراوهی دیواری ناو
 نارامگایه که له بهر چاوی ناشنایه! زیاتر ته ماشای کردو زیاتر ته ماشای کردو
 به سه رسورمانیکی ترسناک به نام شادی هینه ره وه بینی که نهو وینه یه ...

نهو وینه یه ... وینهی خودی نهوه!

بهلی، گیانی من نه سپینکه. به نام به داخه وه که لیرده دا منم، نه سپی تاژی به
 ناموره وه ده به سته وه له گه ل نه سپی گالیسکه دا هاو زنجیری ده که ن و لیرده که
 منم، "پاشماوه کان" نازادن و "هه لاتوه کان" کوپه لن!

"توره بی جوش و بی هاو اره کان دهر داره بی هاوارو بی جوشه کان ...

نهو جاریش نیمه ماینه وهو شاری بی له رزه وه نهوهی که که متیاره و گورگ و
 ریوی یه

جاری وایه ده لیم هاوار بکه دیسان ده بینم ده نگم کورته ...!

....."لی ی بگه پین.

خوشه ویستی جاری وایه دهگوازیته وه و جاری وایه سارد ده بیته وه وه جاری وایه ده سوتینیت. بهلام برادهری له شوینی خوئی، له تهنیشته دوستی خوئی، هه لئاستیت: سارد نابیته وه چونکه داخ نی یه: ناسوتینیت که سوتینهر نی یه. خوشه ویستی پووی له خویه تی. خوویسته و "له سه پینی خوئی" و ئیره یی هه یه، وه خوشه ویستراوی له بهر خوئی ده پهرستیت و پیندا هه له دلیت به لام برادهری پووی له لای برادهرو، برادر-ویسته و له سه پینی برادهرو خوئی له بهر برادهره که دهویت وه ئهوی له بهر ئه و خوش دهویت وه خود له گوپی نی یه.

خوشه ویستی، نه گهر خوشه ویسته نه بیت، نی یه. بهلام له برادهری دا، جگه له برادهری و برادر، سی یه ممان نی یه. خوشه ویستی به خیرایی ده گوپیت بو کینه و توله وه ئه وهش له کاتیکدایه که خوشه ویسته خوئی له گوپی نابینیت، بهلام له برادهری دا بهو ئاراسته یه پنگا نی یه.

هه رکاتیک ئه وهی که "برادهری" باش ده زانیته و باش ههستی پینده کات، خوئی له گوپی نابینیت، به خیرایی و به ساده یی، به فیداکاری و تیکوشانینکی سهیر و بی خهوش و به گهره یی و شکواری و ئیراهیمیا نه ده گوپیت وه له کاته دایه که خوئی که نی یه و تازه ناتوانیت هه بیت: لهو ئاوینه یه که برادر هه یه تی ناوی په له یه که ده مینیت و ده ستورده دات - وه راست گهراوانه و گیانی به گیانی و له پووی بپروای بپراوه، نه ک چاو و پاو و لاسایی و جوړاوجوړی: وه ئه وهش، هه له کاتی ووتنی دا وه هه له کزه ی سوتانه که یه وه دیاره - که "ئه و په له یه له سهر ئاوینه که لابه ره! تا ئاوینه که چیتروینه ی من له خویدا نه بینیت، به خو پایی په له یه که به پوو خساری یه وه نه مینیته وه و ئاوینه که ساف و دل سازگار بیت و په ناوی نه بیت". بهلام خوشه ویستی ده لیت: "ئوفا! نایا ئه و په له یه دوا ی من پاک ده که یه وه؟ نایا په له یه کی تر له سهر ئاوینه که ده نیشیت؟ نایا، له مهولا، پوو خساری ئاوینه که بی په له ده بیت؟ نا، نا، نا! دوا ی من،

سہرانسہری ئہو ئاویئہیہ رہش بکہ. ئہو پہلہیہ بہ تہواوی پووی ئاویئہکەدا
 بئاوبکہ! جیوہکانی ئاویئہکە ہہمووی بروشینہ تا ویئہی تیدا دہرنہکەوئت.
 ئاویئہکە خوئاوی بکہ وہ خوئی پرسہی بہسہردابکہ تا پووناکی خوئیشی
 لینہدات، تا دواي من نەدرہوشیتہوہ، بریسکہ نہدات، ئاخ! دلیم چی؟ ئاویئہکە
 بشکینہ! بشکینہ! ووردو خاشی بکہ!

پولہم، دواي من ئیخہکانت ہلہدوہ، ہہمیشہ پرچت ئالوز بکہ. ہہرگیز دای
 مہینہ، قہت زہردہخەنہ مہینہ سہر لیوانت. قہت لہ جینگای نەرمدہ مہنوہ.
 بہردہوام بگریہ. بہردہوام داخی من لہ سینگتدا تازہبکہوہ. لہسہر قہبرہکەم
 ہلہمستہ. مہچوہہ مالی. ژیانت لہبہر مہرگی من بہبادا بدہ. گیانی من
 ئەشکہنجہ دەدری ئەگەر دەنگی پیکەنین و ہموالی خوشبہختی و ئازادی تو
 ببیستت. ئاخ، من لہژیر بەردی ئەلحەد ئەشکہنجہ مەدە بہ شادی خوئ!

ہاوسہرم! ئەمن کہ لہبہر نہخوئشی خووم مردم و لاشہی بی دەردو بی ہہستی
 ئیمہیان لہ ئاگردا سوتاند، نہچی تو منت لہبیر بجیتہوہ، دواي ماوہیہک
 بگہرپیہوہ شار، گوپستان بہجی بیلیم و بییہوہ مال، ژیان و ئارامی بہبی من
 درئزہ پی بدہی، وہی کہ خوشبہختی تو دواي من چەندہ بہدبہختی یەکی
 گہورہیہ بو من! ئەتو، دەبیئت لہوکاتەدا کہ ئاگر لہ لاشہی مردووی من
 بہردەدەن، خوئت - ہەرچەندە ہیشتا لہ سہرہتادای - بہ بلیسہکانی ئاگری من
 بسوتینی تا دواي من، ہیچ شتیک لہ دواي تو نہمینیتہوہ جگہ لہ خوئلہمیش."

بہلام برادہری، بہ ہہموو سوؤو پرواو مہبہستی یہوہ، دامەنی ئہو دەگرئت و بہ
 وزہی پیداکری و دەستوردان و داوا لی کردن، لہسہر جینگای گیان سپاردنی
 خوئی، داوا لہ ہاوسہرہکەي دەکات کہ: ہاوسہرم! ئەتو ہیشتا دەتوانی بیست
 سالی دیکە ہەبیت و قسہ بکہی، ہہست بکہی، بیربکہیہوہ، ژیان بہسہریہی،
 برادہری بکہی، خوشہوئستی نیشان بدہی، ہاوسہری، ہاورپیہتی، ہاودہمی،
 ہاوگیانی، خزمایہتی، ہوگری، سایہساردی، باغیکی بوئخوئش ببینیہوہ،

بیست بهار، بهی من، وه جموجول بکوی. بیست هاوین، بی من، له سه فمرو
دیریاو کونستان و چیاو پووبار چیژ وهریگری.

بیست پایز بهوردبوونه وهی قول، به ههستکردنی ریشه دار، به خویندنه وه، به
بیرکردنه وه، به براده ری، به خوشه ویستی نیشان دان، به غم خواردن، به
چیژ وهرگرتن له بیره وهریه کانه وه خه ریک بیت.

بیست زستانی دیکه له پشت په نجه ره کان دانیشی و هاتنه خواره وهی بی دهنگ
و سوکی به فره کان و هاتوهوریای په نجه نهرمه کانی بارانه کان و قامچی
بایه کانی له سه ره نه ندای پووتی دره خته کان و نالی بایه کان له ژیر
شیروانیه کان بیستی، بیینی، شه وه رهش و دریزو پرتاقه ته کانی زستانه کان،
دهرگا کانی ژوره کهت دابخه ی و په رده کان داده یه وه له ته نیشته سو بهی گهرم
دانیشی و چاو له گه مه ی خیراو جوان و پر کهین و بهینی بلیسه بی نارام و پر
جموجوله کانی ناگر - که له گهل دلی تو دا ده دوین - بیری و بو ماوه ی چند
کاتژمیریک به ته ماشا کردنی نه وانمه دانیشی و پووت له سه مای جادوی نه وان
وه رنه گیری و، لهو دوخه دا، بالندا کینویه کانی خه یالت بو دهر وه بنیری و
هه لیان فرینی و به ره و بیره وه ری خوش رهنگ و بوخوشی رابردوه کان و
ناره زوه کانت و چاوه روانی ناینده کانت لیخوری تا برون و بینه وه وه هر
ساته و په یامی شیرین و هوالی سوز بزینت به دیاری بو بینن وه زهرده خه نه ی
نهرمی له رهنگی بیره وه ری و پر ههنگوین و پر خوشی لیوه کانت، له ژیر سیبه ری
سه ما که ری ناگر، بپشکوینن و سینگی نهو دوو ماره خهت و خال جوانه که له
باوه شی به کتردا خهویان لیکه وتوه، له خه وه خوش و شیرنه کاندایان نهینییه
جوله ...

به لام هیچ کات، یه کیک لهو بالندانه به دوا ی مندا، بو قه برستان نه نیری که من
دهره نجینن و گیانی من - که له قولایی تاریکی مهرگ بارو گران و بی دهنگی
قه برستان، پوخساری تو له بهر تیشکی له رزوکی ناگر ته ماشاده کات وه سه مای
سیبه ره کان به سه ره پر چه م و نیوچاوان و سینگ و نه ندای و جلکی تو به

چیزه‌وه ته ماشاده کات- نه گهر ببینیت که، لهوکاته‌دا که به‌بی دهنگی له ته‌نیشته سو‌به دانیشته‌وی و، به گهرمی نوټکردنه‌وهی بیره‌وه‌ری یه‌کان و په‌روه‌ده‌کردنی نارزه‌وه‌کان، گه‌مه‌ی بلټسه‌کان ته‌ماشاده‌که‌ی وه جارجار، هاتنی بیره‌وه‌ری یان نارزه‌وه‌یه‌کی زور شیرین و به‌چیز قدیقدیانت ده‌داتی و سه‌رت به‌لایه‌کدا خوارده‌که‌یه‌وه‌و شانت به‌لایه‌که‌ی ترده‌ا وه پټکه‌نینه‌ی سه‌رسوپره‌ینه‌رو سه‌خت لیوه‌کانته که به‌توندی به‌بره‌ره‌کانی ده‌کن به‌سه‌ر ته‌واوی نیوه‌ی پوخسارت دا پان ده‌بیته‌وه‌و نازانم نه‌و بیره‌وه‌ری یه‌ یان نارزه‌وه‌و چی یه‌ که، له هه‌مان کاتدا، چاره‌کانته له‌بهر شهرمیکی ناسک به هیواشی له‌سه‌ر یه‌که دانه‌نی ی وه پوخسارت له‌بهر شهرمیکی شیرین تی‌کده‌چیت و وه‌ک ناگر گول هه‌لده‌وه‌رینیت و له‌ناکاو به‌خو‌پایی له‌جی ی خو‌ت هه‌لده‌ستی و دوباره بی وده‌ستان داده‌نیشی و دوباره بالنده‌یه‌که له‌و بالنده‌نی که بو سه‌ره‌وه‌ی یه‌کانی پابردو یان داهاتووت نارده‌بون، هه‌والیکی تازه دینیت و چیروکیکی دیکه ده‌سازینیت و دووباره زه‌رده‌خه‌نه‌یه‌کی ناسک -وه‌کو پشکوټنی گولیک له‌بهر خو‌ر یان ترپه‌ی له‌ناکاوی سینگی جو‌جکه ماریک یان شه‌پولیکی نه‌رم له‌سه‌ر پوخساری له‌ تاوان پارټزروی ناو- نارامی لیوه‌کانی تی‌کده‌دات وه من که ده‌بینم توټ نقومی چیروکه شیرنه‌کانی و نارزه‌وه‌وه‌ ره‌نگینه‌کان ده‌تلاویننه‌وه‌و بیره‌وه‌ری یه‌ جوان و بوټخو‌شه‌کان قدیقدیانت ده‌ده‌نی، وه‌کو چاوی باوکیکی تامه‌زرو که پوله خو‌شه‌ویسته‌که‌ی له‌سه‌ر کورسی هاوسه‌ریتی ده‌بینیت و نقومی چیزو خو‌شبه‌ختی یه، چاره‌کانی من له قولایی گلینه دان و چاویان تیدا نی یه و پر له خوټن، له ناخی تاریکی گوټدا، ده‌بروسکینه‌وه، قاپیلکه‌ی سه‌رم، له خو‌شیان، به سه‌قفی نه‌لحمه ده‌که‌ویت وه دل‌م که پواوه سینگم که قه‌فه‌سیکی به‌تاله نه‌گهر بالنده‌که‌ی مردبیت، به‌لام په‌راسوه‌کانی قه‌فه‌سی نیسکی سینگم، له شیرینی و چالاکی ساته‌کانی توټ، له‌یه‌کتری ده‌بنه‌وه وه نه‌گهر له بیده‌نگی گران و ره‌ش و نارامی قه‌برستاندا بی، ده‌نگی نیسکه پروته‌کان به‌باشی ده‌بیستی.

بهلی، نه گهر لهو دوخه دا گیانی من ببینیت که له ناكاو بالنده یه کی غه مگین هاته دهره چیرۆکیکی دهست پیکرد که تو برویه کانت وه کو کاتیک که، له بهرام بهر بوداویکی له ناكاو و سه سهو پهنه راده وه ستیت بهر زکرده وه چاره کانتی که له ناگر بریون گیرکرد و بریسکه ی خه میکی په ژاراوی لهواندا ده بینریته وه، وه دلۆپه ی داخی تاووه ی سه ما ی ناگری له دیدی تو دا تاریک و لهرزۆک کرد و جی پی ی خه میکی قول ناوچاوانتی داگرت و لیوه کانتی ژاکاند و به سیمی له سه ر شانه کانت نیشته وه دو دهسته کانی کهوتنه سه نه ژنویه کانت وه من سینه بری گرانی خه میکی تلخم له سه سه روخسارت دیت و زانیم که نهو بالنده یه چیرۆکیکی من ده گیریته وه وه به سه سه په ژاره گای ته نه ی من دا تیپه پریوه، نهو گوپرستانه فراوانه ی که - وه ک جیهان، له ته نیشته هه زاران دراوسی و هاو نیشتیمان، به ته نه یی و بی دهنگی و بیگانه یی و بی ناسیاو، شهو و پوژه کان به سه سه بهم که لیسه به داوه هه روکیان بو من یه که رهنگن - زور په ریشان دهیم وه نیش و نازار په نجه بو نه دامه نیسکی یه کان راده کیشیت و تو نازانی که، لهو باره دا، که سیک که گه رووی بو هاوارکردن نی یه، دلی بو یاخی بوون نی یه، زمانی بو ووتن نی یه پی ی بو پویشتن نی یه، په نجه ی بو نویسن نی یه، بی توانا بی توانا بی توانا یه، به ته واوی، گوپراوه بو قولاخیک له بی توانایی، بوته کو مه له نیسکیک له بی توانایی: سینگ، نه دامه کانی، سه ری، قه فه سیکه که لهو دا جگه له با ی کیوی ترسناک نی یه وه با له ویشدا نامینیته وه وه جگه له خو ل و باو نیسک، هیچی تر نی یه ... تو نازانی، تو نازانی نه ی سه سه چاره ی لیواو لیو و جوشده ری ژیان، نه ی سه سه تاپا گیانی پر له ژیان و گهنجی و سوژو چالاکی!

نه ی نه وه ی که ده ته وه یست نیمه لهو جیهانه، له جیهانی جو له هاوارو ووتن و گوینگرتن و تو به بوون و پویشتن و میهره بانی نیشاندان و بی شو قه ری و چاره پوانی و سه سه پیچی کردن و بی تاوی و پیکه نین و گریان و ناره زوو و به ره وه ری و دم کوتان و پیاسه کردن و دوری و هه لاتن و نزکی و خو لادان و

هه‌لچون و داچون و ترس و ئومید ... - که ئیستا هه‌موویان له‌ته‌نیشتم، له‌ناو کفنم دا، له‌گه‌ل مندا نیژژاون- ژیان ببه‌خشی و زیندووو بوون فیژی وه به‌هشتیک که دایکی ئیمه له‌ناسمان وازی لی هیناو ئیمه‌ی خسته نه‌و تاراوکه ناشیرین و بیگانه‌یه، به‌ینیه سه‌ر زه‌وی: به‌لی تو نه‌ی لیواولیو له‌بوون و هه‌ست کردن و له‌رزین وه نه‌ی پر له‌ژیان، نه‌ی لیواولیو له‌بوون! نه‌تو نازانی، که بوچی نه‌و براده‌ره‌ی تو - که ئیستا جگه له‌قه‌سه‌ئیک ئیسکی که پر له‌هه‌وایه‌و هیچی تر نی یه‌و له‌سه‌ر سینگی پوچ و به‌تالی سه‌نگی سه‌نگین و بی به‌زه‌یی ئه‌لحه‌دیان داناوه ... نازارکیشان چه‌نده سه‌خته!

بو که‌سیک که ناتوانیت ناله‌نال بکات، چونکه گه‌رووی هاواری نی یه، دلی سه‌رپیچی که‌ری نی یه - ده‌لیم چی؟ - هه‌تا ناتوانیت به‌رزیت، پوو گرژیکات، ناتوانیت له‌و چو لی یه مه‌رگه‌ره‌ی ته‌نه‌ی، هه‌تا له‌سه‌ر چوکانیش دانیشیت، ناتوانیت به‌رگه‌بگرت، ناتوانیت ... بگه‌سه‌ت ... نازانی بو په‌یکه‌ریک نازارچه‌شتن چه‌نده گه‌ره‌ه! تا کوی گه‌ره‌ه!

نازانی گه‌ره‌ه، بو که‌سیک که گه‌لینه‌ی چاره‌کانی جگه له‌دوو قوالتی قول و گه‌وره‌ی پر خول هیچی تر نی یه، چه‌نده نازاراوی یه! ده‌لیم چی؟ نازار؟ ژان؟ گه‌ره‌ه؟ نه‌و وشانه بو زیندوانن، له‌و جیهانه پر توانایه، پر له‌بوون و پر له‌ژیان به‌سه‌ربردن. لیره هیچ وشه‌یه که له‌گه‌ل قسه‌دا کوک نی یه، هیچ وشه‌یه که هیچ زمانیک کاریکی له‌ده‌ست نایه‌ت. بلیم چی؟

بیجگه له‌وه‌نده چیت من مه‌ره‌نجینه، لیره‌دا مه‌ره‌نجینه، لیره‌دا من هه‌میشه نیگه‌رانی تو مه، جگه له‌وه‌ه بیر له‌هیچی تر ناکه‌مه‌وه خوانه‌خواسته له‌به‌رامبه‌ر ناگرده‌دا، نه‌و کاته‌ی که ته‌نه‌ها چاوت له‌بلنسه پر چالاکی و گه‌مه‌چی یه‌کانی ناگره‌ه بریوه و بالنده‌کانی خه‌یالت به‌ده‌وری سه‌رتدا ده‌فین وه یه‌که له‌دوای یه‌که چیروکیکیان بو سازکردووی، له‌ناکاو، لیوه تیره‌کانه‌ت و چاره بریسکه‌دار و په‌وخساری پاراو و گه‌نج و لیواولیو له‌ژیانته به‌چیروکیکی ناخوش ژاکاوبین. من، لیره‌وه، نابیت جگه له‌قدیدی به‌رده‌وامی بیره‌وه‌ری یه شیرنه‌کان و

ئاره‌زووه دوودلی هینره‌کانی تیکه‌ل له‌گه‌ل شه‌رم و خوشی و لاواندنه‌وه، له
 تودا بارودوخیکی تر ببینم. من لیره‌دا، له‌و ته‌نهایی یه هه‌تاهه‌تایی و بی
 ده‌نگه‌مدا، واز لی بینه! ئەتو بیست سالی دیکه به‌بی من، ده‌بیٔ ده‌ست له ملی
 ساته پزله بوون و ژیان به‌سه‌ربردنه‌کان بکه‌ی: بیی و ژیان به‌سه‌ربه‌ری، بیی و
 ژیان به‌سه‌ربه‌ری ... بیٔ و ژیان به‌سه‌ربه‌ری ...

ئهری، بیٔ و ژیان به‌سه‌ر به‌ریت ... چونکه براده‌ری له خوشه‌ویستی به‌رزتره
 وه من، هیچ کات، خۆم تا ئاستی بلندترین لوتکه‌ی خوشه‌ویستی یه به‌رزه‌کان،
 ناهینمه‌خوار.

❁ خوشویستنی پوٲه

ئەو جیھانە زیندانەو ئیمە زیندانی
 زیندان بشکینەو خۆت نازاد بکە
 "مەولانا"

هەتا، پێش ئەوەی ناشنایی قول و خویندنی جدی و ریکوپیکی بیرەکانی
 میند من لە گیانی بالئەندەکان و لە جیھانی ئەوان ئەوەندە نزیك بکەنەوه،
 مریشکەکانم خۆشەوویستن وە کۆتریازی یەکیك لە بەجۆشترین یاریی یەکان
 بوو کە خەونەکانی سەر دەمی مندالی منی سەرگەرمی خۆی کردبوو بەلام باوکم
 و تیروانینە پەر چاوەروانی یەکانی دراوسی یەکانمان هەتا خەمی ئەو یاریە
 جوانەشی خستە ناو دڵمەوه .

هەمیشە ئارەزووی ناکامی تەماشاکردنی فرینی کۆترەکان -کە ئەمن بەهۆی
 تەماشاکردنەوه، لەگەڵ ئەوان دەمتوانی تاوەکو ئەوپەری ئاسمان بڕۆم- نازاری
 دەدام، ئەمن کە دەمتوانی تەنیا مریشکی خۆمالی رابگرم، ئای! کە چەندە
 ناشیرن ئەو مریشک و کەلەشیرە قەلەو و تەمبەل و پەستانە کە جگە لە خواردن
 هیچی تر نازانن وە شابال و پەرەکانیان نەك بو فرفینە بەلکو بو پاراستن و
 گەرمی و داپۆشینە. وە بەرەمی بوونیان و جوانی راگرتنیان، تەنیا لەسەر
 میزە ی بەیانیان یان لەسەر خوانی میوانان دا دەرەکەوئیت. ئەو مریشکانە ی کە

تهنیا زگیان تیرده کهن نهک دل: چیکلدانه یان پر ده کهن نهک چاویان: پهنگی تپروانینی ورگ ده گرن، نهک تپروانینی پرهیزکارانه ی شاعیر . . . لی ی بگه پین.

له مندالی و سهره تای گهنجی دا له بهر نه وه ی بنه ماله که مان پریشه ی لادییی ههیه هینشتاش په یوه ندمان له گهل لادی دا به میز بوو وه به زوری هاوینه کان ده پویشتمه لادی، یه کیك له سهرگرمی یه کانی من ته ماشاگردنی مریشکه کورک و کهوتنیان و جوجکه هه له نیان و ته ماشاگردنی مریشکی جوجکه له بهر بوو که نقومی خوشی گه وره گردن و هینانه باری جوجکه کانی خوئی بوو وه پر بوو له میهری دایکایه تی و میهری ماموستایه تی و میهری پینه رایه تی و میهره کانی تر که ناویان نی یه.

ئه من، به خوتیه له قورتان دنیکی خوشه وه سه یرم ده کرد، که چون مریشکیکی به چاپوک و شاد و پر جوش و خروش له نا کاو به هوئی بیهوش که ریکی هینا داره وه گیز ده بییت، گران ده بییت، ده ژاکیت، ناوازی دهنگی ده گوپیت، دهنگی ساف و شادو ناگادار که ره وه ی ده گرییت و توپه و دردمه ند ده بییت: وهک بلئی ی ده نالیت، ده چیته گوشه یه ک و به بی دهنگی هه لده نیشیت. نازانم بیر له چی ده کاته وه، یان نا، تهنیا گیزو مهسته و خه یالیشی فه له ج بووه؟ هه رچونیک بییت، پوخساری که سینک ده گرییت که له بهر ده ردیکی گیان سپاردن و هینا دار په نج ده کیشیت وه بییری گومانای و خه یالی تلخ و شیرین به توندی هیرشی ده که نه سر.

خه لکی لادی، مریشک ده ناسن: واهه ست ده کهن که خوشه ویستی پوله نه وه ی بهو شیوه یه گوپیوه. خوشه ویستی پوله! بوچی "مندال" یان خوشده ویت؟ مندال دریزه پیندانی بوونی مروقه. له ناوینه ی پوخساری نه ودا یه که "خویوون" ی خومان ده بینین.

پوله به ده برپینی مورس دووباره له باره ی فولتیریشه وه "منیکی ترمه". نامه ویت وه کو فروید نهو به پووکاری نارهنزوی په گهزی یان وه کو به کت و پاسل به په نگدانه وه ی له خوویستی مروقه بزانه. به لکو به هه مان دیدگای

تایبته‌تی که هه‌موو شتیکی، له ژبانی واتایی مروڤدا پی ده‌بینم، ته‌ماشای ده‌که‌م، نه‌و به‌ره‌نگدانه‌وه‌ی هه‌مان هه‌ستی ته‌نیایی و هه‌راسی بیگانگی له گیانی مروڤدا ده‌بینم. پوله‌ی من واتا منیکی تری من، واتا منی دووهم، واتا من ته‌نیا نیم: من جاریکی تر لاشه‌م هه‌یه. له پووخساری شه‌ودا، تیپروانین و ئاکارو قسه‌و بی ده‌نگی و . . . بوونی شه‌ودا، خوڤم ده‌بینم که له به‌رام‌بهرمدا ره‌نگی داوه‌ته‌وه. چ که‌سینک زیاتر له پوله‌ خودی مروڤه؟ له‌ودا هه‌موو که‌س "خود"یک ده‌بینیت که "دوو که‌س"ه: وه شه‌وه دیداریکی به‌خروش و هه‌ستیکی سه‌یره!

به‌و شیوه‌یه که خو‌شه‌ویستی یه‌که‌ی مریشک نه‌خوش ده‌کات وه ژبان بو‌ی دژوار ده‌بیت، سه‌راوین ده‌بیت. ناچار شوینتیکی بو‌ی دروست ده‌کن و هیلکه مریشکی ساغ دینن و مریشکه‌که‌ی له‌سه‌ر ده‌که‌وینن.

مریشک بیست پوژی ته‌واو ده‌که‌ویت: به‌گه‌رمای گیانی گه‌رما به‌هیلکه مریشکه‌کان ده‌به‌خشیت، نه‌وان هه‌ر ماوه‌یه‌و جاریک به‌باله‌کانی خو‌ی، هیلکه‌کان به‌نهرمی و میهره‌بانی یه‌کی سه‌رسام که‌روه، هه‌لده‌سوپرینیت، له‌م دیو بو‌نه‌و دیو، له‌و دیو بو‌نه‌م دیو... تا هه‌موو لایه‌کانی هیلکه مریشکه‌که، هه‌موو دیوه جو‌راو جو‌ره‌کانی هیلکه مریشکه‌که، به‌گه‌رمای میهره‌بان و پیروژو راسته‌قینه‌ی سینگ و که‌له‌که‌کانی گه‌رم بین. نه‌و مریشکه ده‌زانیت که نابیت ته‌نیا یه‌ک پووی هیلکه مریشکه‌که له‌ژیر باله لاینه‌ره‌وه‌کانی خویدا بگریت. نه‌و مریشکه ده‌زانیت که نابیت ته‌نیا یه‌ک پووی هیلکه مریشکه‌که به‌سینگ و که‌له‌که‌و په‌رو پیستی خو‌ی گه‌رم بکات، نه‌و مریشکه ده‌زانیت که هه‌موو لایه‌کانی هیلکه مریشکه‌که نیازمندی نه‌و گه‌رماو لاواندنه‌وه‌یه‌ن، نه‌گه‌ر ناوا نه‌کات، نه‌گه‌ر بلیت من کارم به‌و لایه‌ی هیلکه‌که‌وه نی یه‌که له‌سه‌ر زه‌وی یه، ره‌نجه‌کانی مریشکه‌که به‌فیرو ده‌روات: ساردی تیژی هه‌واو توپه‌یی خاک و شی‌ی زه‌وی هیلکه مریشکه‌که هه‌ر نه‌و هیلکه مریشکه‌ی که لایه‌که‌ی دیکه‌ی له باوه‌شی نهرم و میهره‌بان و گه‌رمی مریشکه‌که‌دا شاردراره‌ته‌وه وه مه‌ستی

گرتووی لاواندنه وه پاک و پیروزه کان دهنوشنیت - هه لده وه شینیت، له کوتایی دا، هیلکه مریشکه که خهرا ده بییت، زهر دینه وه سپیه نه که ی تیکه لی یه کتر ده بییت وه به شیوه ی پارچه خوینیکی به سترای لیدیت. چهنده دیمه نیکی دل ناخوشکه ره و رهنج هینه ره! دلی هه موو بینهریک ده که چلینیت، جهرگی ده که زینت، دلی بو چاره نویسه وه مریشکه ساغه که، به هیوای زیندوو بوون وه له قاوغی تهنگو رهقی هاتنه دهره ئازاد بوون، په نای هینه وه بو ژیر بالی پر لاواندنه وه و لیپراوی نه وه مریشکه وه سوتیت. نه و نیستا له جیاتی نه وه ی بیته جو جکه یه کی زیندوو و شادو جوان و خوش ئاواز - که بینینی چاوی هه موو بینهریک بلاوینیته وه - ده بیته پارچه خوینیک، خوین! خوینیکی به سترای که "ده یه هیست بیته جو جکه وه نه بوتی!" بریا هه ره له سه ره تا وه، نه وه نه سپره ی زیندانی سپی، نه ده چو ژیر هیچ بال و په ریک: گهرمای سینگی مریشکه نه که یشتبا یه ک لای: بریا هیوای سه ره دهره نینان و زیندوو بوون و پشکوتن و هاتنه دهر له دلی نه وه ده پشکوت.

به نام نه وه مریشکه ده زانیت که چون نه و بینگانه یه که به گهرمای له شی له ودا گیان دروست ده کات، له ژیر بالی خو ی بگریت، گیانی خو ی له ودا جی بکاته وه: پیویسته چون به گهرمی گیان و دلی تاداری هیلکه مریشکه که له هه موو پویه که وه گهرم بکات، به گهرمی بیهیلته وه، تا بیست سال، بیورن، تا بیست پوژ.

مریشکه وانه یه کی تریش ده زانیت: ده زانیت که له و بیست ساله دا، نا بیورن، له و بیست پوژه دا، نابیت به بهرده وامی هیلکه مریشکه کان له ژیر بالی خو ی دانیت، هه ره چند ماوه یه ک جاریک، لی ی دور ده که ویته وه، ده پرات ده سوپریته وه و ئاو و دانی ده خوات و هه وایه کی هه لده مرئی و ده که ریته وه وه به وردی و ئاگاداری یه کی میهره بان و به وریایی و به شاره زایی یه وه، هیلکه مریشکه که - که هینشتاش گهرمایه که له ناو خویدا هینشتوته وه له چاوه پروانی گهرانه وه ی نه ودا یه - له ژیر بال و په ری خو ی ده گریت، تا له چاوی چاوه کان و چاوی هه و او

زهوی و ماره‌کان و بازه‌کان و داله‌کان و پشیله‌کان و کرینکاره‌کان و مروشه ورگنه‌کان و هیلکه فروشه‌کان وه ئه‌وانه‌ی که، بو به‌هیزکردنی مه‌زاجی خویمان، هیلکه مریشکیان خوشده‌ویت و، بو دروستکردنی کیك، به دوایان ده‌کهن و دهیان هینن و، بو هه‌للوشین، ده‌یشکینن وه هه‌تا ئه‌وانه‌ش که زیندانی په‌قی هیلکه مریشکه‌که ده‌شکینن، بو ئه‌وه نی یه که ئازادی بکه‌ن، بو ئه‌وه یه که خوی ی پی بکه‌ن وه بیکه‌نه نانی به‌یانیان یان شیرو قاوه‌ی پی دروست بکه‌ن و بیخونه‌وه که‌مینک چیژیان بگوزیت و خوشحال بن، وه له هه‌مووش خراپتر، ئه‌وانه‌ی که هیلکه مریشک، زیاتر له گهرمای دلنیاو میهره‌بان و پاک و په‌تی سینگ و بال و په‌ری مریشک، گهرم ده‌که‌ن به‌لام، نه‌ک به گهرمای گیان و لاشه‌ی خویمان، به گهرمای نه‌وت و غازو په‌ژوو، نه‌ک له ژیر په‌ردا، له‌سه‌ر تاوه و ته‌باغ، نه‌ک له نامیزی بی هه‌له‌و قو‌لت‌ترین و نه‌رم‌ترین لاوانده‌وه‌ی گهرمی باله‌کان، به‌لکو له چیشتخانه، نه‌ک بوئه‌وه‌ی هیلکه مریشکه‌که بییته جوجکه، قه‌سه‌سه‌که‌ی بشکینیت و بیته ده‌رو بییته بالنده‌ی ئازادو فرۆک، به‌لکو بوئه‌وه‌ی بییته خوراک، پارویکی به‌تام و ئیشتیای تی‌ریکات وه ورگ پرکات. ئه‌وانه‌ی هیلکه مریشکیان ده‌ستده‌که‌و‌یت ده‌ست به‌جی ده‌یشکینن تا بیخون:

ئارام ناگرن: له‌به‌ر خاتری باشی و نازهنینی ئه‌و، ئه‌وسار ناکه‌نه سه‌ر چاوچنوکی پیسی خویمان: درنده‌یی پیسی خویمان بو‌زگ هه‌لگوشین و چیژی هیلکه مریشک خواردن ناکه قوربانی جوجکه‌یه‌ک که ده‌توانی له‌و قاو‌غه سپی و په‌ق و خپو گچکه‌و بی دهنگ - که له‌ناوه‌وه‌دا سپینه‌و زه‌ردینه‌یه‌که، لی‌واولی‌و و پر له پاکیتی و خاوینی، له‌هه‌سه‌ره‌تی له‌دایکبو‌نکی سه‌یردایه - بیته‌ده‌ر په‌رو بال بگریت و له‌ناو مندال‌دانی خنکینه‌ره‌وه ره‌هابیته ناو فریشته‌کان. ئه‌و به گهرمای ری‌کخراو و به‌رده‌وام و میهره‌بان و بی پچرانی خوی، بوئه‌وه‌ی هیلکه مریشکه‌که، بو‌خوی، بیته ژیان، ئازاد بیت، بییته بالنده‌و بفریت و بوئه‌وه‌ی "بو‌خوی" بییت، گهرمی ناکه‌ن، هه‌لی ناگرن، لی‌ی ده‌نین، به‌ئو یان هه‌تا به‌ روژ، وه زوری‌ش که ئه‌و چاکه‌یه ده‌که‌ن و سوپاس و پی‌زانین ده‌رده‌به‌رن وه

دهیان‌ه‌وێت وانیشان بدن که هیلکه‌ناسن، به‌پۆنی زه‌ردی کرماشانی لێ ی ده‌نێن!

بێ ناگا له‌وه‌ی که نه‌وه‌ش له‌به‌ر خاتری هیلکه مریشکه‌که نی یه: بو چێژی خویانه، وه بو ئارامکردنی چێژو چاوچنوکی و برسیه‌تی خویه‌تی. وه دوايه، نه‌وه‌له‌لوشن، ده‌یجون و پاشان هه‌رسی ده‌کن وه ده‌رپێنی هه‌سته‌کانیشیان له‌کو‌تاییدا بریتی یه له‌چه‌ند قریک، وه شیعره‌که‌شیان بریتی یه له‌"وه‌ی وه‌ی! چه‌نده هیلکه مریشکێکی باش بوو!؟" وه دواتر، هه‌ست به‌پازی بوون و پشوو و تیری و فه‌راموشی و خوه‌له‌هاویشتن ده‌کن، وه پاشان چونه‌ سه‌ر کارو کاری ژیان جی به‌جی کردن و گرفتاریه‌کانی فه‌رمانگه‌و تاوه‌کو . . . کاتی خواردنێکی دیکه‌و برسی یه‌تی یه‌کی دیکه . . .

به‌لام مریشک به‌شیوه‌یه‌کی تر ده‌روانیته هیلکه، هیلکه خزمی مریشکه: مریشک بو‌خووشی له هیلکه دروست بووه: هیلکه بو‌خووشی له مریشکه. مرو‌قه‌کان و پو‌شن-ورگه‌کان هیلکه مریشک به‌پاروێکی خو‌ش ده‌زانن، بو‌خواردن، به‌لام مریشک نه‌وه به‌بالنده‌یه‌ک ده‌زانیت که له‌قه‌هه‌سی په‌قی دا زیندانه، تا ئیستاش فراژوویه، تا ئیستاش له‌خه‌ودایه، تا ئیستاش بال و په‌ری لێ نه‌پواوه. بالنده‌یه‌که که ده‌بیت "ببیت": بالنده‌یه‌کی بێ ده‌نگه‌و چاوه‌پروانی بالنده‌یه‌که که عیشقێکی هیمادارو بێ خه‌وش بکه‌وێته ناو گیانی وه نه‌وه له‌ژێر باله‌ میه‌ره‌بان و پاکه‌کانی بگرن و به‌گه‌رمای سینگ، هاوکاری نه‌وه بکات بو‌ کرانه‌وه‌و سه‌ره‌ینانه‌ده‌رو هاتنه‌ ژیان و په‌ر لێ پوان، وه گه‌رمای پی به‌خشیت: به‌میهره‌بانی، به‌شانازی یه‌وه، به‌ئارامی، به‌فیداکاری، نه‌وه تا "ساتی فه‌رین" له‌دامینی خویدا به‌هیلته‌وه وه پاشان، کاتیک نه‌وه ساته‌هات، نه‌وه ره‌ها بکات وه بو‌خووی سه‌ه‌کو باوک یان دایکێکی په‌ر که په‌نجی په‌روه‌ده‌کردنی منداله‌که‌ی ته‌نیا به‌ته‌ماشاکردنی قه‌دو بالای گه‌وره‌بوو و گه‌نجی نه‌وه له‌ناو ده‌بات- فه‌رینه‌ جوان و په‌ر شکوێه‌کانی نه‌وه بالنده‌ تازه‌فه‌ره‌ راهینراوه‌ی خوێ ته‌مasha بکات وه

خوشہویستی پاکی خوئی بوئو، به بی بہزہیی یہکی توندہوہ، بہو، به خوئی، نا ہر "به ہیچ کہس، نیشان بدات.

مریشک بو کرانہوی ہیلکہ مریشک -ئو بالندہیہی کہ له قہفہسی سینگی خویدا له خنکاندایہ - بیست سال، نا، بیورن، بیست پوژ، شو و پوژئو دہخاتہ ژیر بالی خوہوہ وہ، به ہموو گیانی خوہوہ، گہرما بہو دہبہخشیت و بی دہنگ و تہنیا، بہلام لیواولیو له ئومید، ہلنیشتووہ و جگہ لہو و ٹایندہی نیزیک و چارہنوسی پر گیانی خوشہویستی خوئی بیر له ہیچی تر ناکاتہوہ وہ ہموو بوونی ئو، وہ ہموو ژیانی و ہموو خہیالہکانی و ہتا گہرما لہشی و نیسکہکانی سینگیشی وہ ہتا پہرو بالیشی، ہموویان بہوہوہ سہرقالن: ہموو دہبنہ ئو. جیہان لہبہر چاوی ئودا ہیلکہ مریشکیکی بچوکہ کہ لہ ژیر پہرہ نہرم و گیاناوی یہکانی سینگی، پہرہ میہرہبان و پاریزراوہکانی باوہشی وہ شابالہ پاریزرو چاودیزہکانی بالہکانی، ہستی دہکات.

بہو شیوہیہ، بیست سال، چ ئا! بیست پوژ، تی دہپہرنت، وہ پوژی بیستم . . .
ئہری پوژی بیستم . . .

ناتوانم! قسہکردن لہبارہی ئو پوژوہ سادہ نی یہ.

پاشان، ہیلکہ مریشکہکہ دہجولیت، ہا . . . ژیانی ہاتوتہ بہرا! "بوخوئی" دہجولیت: ہتا دہنگیکی لاوازو بی ہلہش لہناو ہیلکہکہوہ بہرزدہبیٹہوہ: پاشان ہیلکہ مریشکہکہ دہتروکیت. چوئن؟ جوجکہکہ، بوخوئی، ہست بہ "تہنگہتاوی" دہکات: ہست دہکات کہ دہرہوہ، دنیاہیکی گہورہیہ! ہست بہ جوریک لہ "ئویدیوی سروشت" دہکات: خہریکہ دیتہ ناو "جیہانہکی تری". بہپی ی ئو بہلگانہی کہ دل ہہیہتی، بہو "ناماژہ" ہنمادارانہی کہ تہنیا "پووناکبونہوہ" تی دہگات، "نادیار" دہکاتہ ویزدان. ہست دہکات کہ لہ قہفہسینکی تہنگدا گرفتارہ. ہست دہکات کہ دہبیٹ بیشکینیت: دندوکی لی دہدات، ہیلکہ مریشکہکہ کون دہبیٹ: پہنجرہ! پہنجرہیہک بوئو دنیاہیہ. تیشکیک کہ جیہان بی تاقہت دہکات دہچیتہ ناوہوہ. سہرسورمان و

په شوکاوایی و . . . چاره پوانی، تلخی و بیزاری له وهی که هیه. کینه بهرام بهر ژیان، بهرام بهر دنیا، بهرام بهر خود . . . کوتایی نارامیی. گیان له بهرام بهر په نجره دا، هرگیز نارام ناگریت.

سروهیه هات که "په نجره کهی" کرده وه، گرفتاری تهنگه تاوی، به گرمی یهکی بلینسه داره وه، به خوشی یهکی شیتانه وه، خوئی دهگه یه نیتته "دهری". په نجره هی دنیا ی نارامی نه وه به تهنگی یهکی رهش و خنکینهر نیشان دهدات. به یه که مین که لین که له "دواپوژوه" بوئاو نه وه "دنیا" یه دهگریته وه، نامویی، ته نیایی، چوئی، تاریکی و خنکان ژوره که پر دهکات. پهستان دهخاته سر دیواره بهر دینه کانی خوئی وه ده شکیت. له ناکاو به یه که "تهکان"، که ماروئی درز دراو و بزوی خوئی دهکاته دوو نیوه وه دیتته دهر، پزگار بوون! کوژکردن! موکشا!

لهو ساته مهزانه دا، مریشکه بی ئوقره یه، له خوشی و هراسدا نازانیت چ بکات. به لام خوئی نادوړونیت: ناگاداره، نه گهر جوچکه — لهو ساته دا که هه موو شتیک کوتایی دیت وه هه موو شتیک دهست پینده کات — سه رسام بوو، نه گهر دیواری بهردی، بهرگری کرد، به دندوک لیدانه کانی جوچکه که نه شکا، جوچکه که ماندوو بوو، بی ئومید بوو، لاواز بوو، نهو دیت بو یارمه تی دانی. دهزانیته نه گهر نه یهت جوچکه کهی ده خنکیت، دیت وه له دهره وهر، به شاره زایی، به میهره بانی و وردی یهکی سهیره وه، به شیوه یه که دندوک لی دهدات که قاوغه که بشکیت به لام زیان به جوچکه که نه گات، نهو دهزانیته چ بکات، نهو دهزانیته که ده بیت هرکارنک له کوئوه نه انجام بدات، نهو دهزانیته هر کاتیک بو چ کارنک گونجاوه؟ نهو دهزانیته، هه موو شتیک دهزانیته . . .

وه پاشان مریشکه که هله دستیت، جوچکه که به دوایدا . . . چ ههست و ههوار له خو بیایی بوون و ئاسوده یی یهکی هیه نهو مریشکه! دهلی ی ناپلیونه که له نیسته رلیتز دهگریته وه! چ خوشی و دهنگه دهنگ و نازادی و دلخوشیه کی هیه نهو جوچکه یه! دهلی ی . . . دهلی ی . . . دهلی ی هیلکه مریشکه که،

دوای تهمه نیک له خنکان له قاوغی رهقی دا، زیندوو بوته وهو سهری ههلهینا وهو هاتوته دهرا!

بهو شیویه، چند مانگیک تی دهپه ریت، چیت نالیم چون تی دهپه ریت، مریشک چ دهکات؟ جوجه چ دهکات؟ ده بیته چی؟ چی پروده دات؟ چ ههوالیکه؟ باسی ناکه م: زور دوورو دریزه: زور بزوینه ره: باسکردن و شیکردنه وهی زور گرانه، هیزو نارامی وه سفکردنی نه وهم نی یه. بو باسکردنی شانویهک، ده بیته ببیه بینر، ببیه په یامنیتر، بی لایه ن بی، چاوی وشکت هه بن. که سینک که له شانودا بوخوی دژوارترین دهوری هه یه، یان که سینک که وهکو من له بهرام بهر نهو دیمه نه دا پراوه ستاوه و تهماشاده کات و ده تویته وهو و ناگر ده گریت. چون ده گریت چاوه پروانی نه وهی لی بگریت که بیته و دانیشیت بو نیمه نهو شانویه باس بکات؟ له راستی دا" وینه ی بکیشیت؟ ره خنه له شانویه که بگریت؟

چهنده مروقی ناسودن نهوانه ی که ره خنه ی شانویان فلیم دنوسن! لهوانه شه له بهر نه وه بیته که شانویه کان نه وهنده وشک و بی ناوه روک و دروستکراون وه جینه جیکردنیان سنورداره که ده تواندریت باس بگریت، وه ره خنه یان لی بگریدریت. بوچی ناگریت لاسایی گریانی دایکیک بگریته وه که له ناکا و تاکه پوله ی خوشه ویستی دوای وون بوون ده دوزیته وه، یان له ناکا و له دهستی ده دات؟ ناتواندریت باس بگریت؟ به لام گریانه کانی ماریاشل هه موو که سینک ده توانیت . . . ؟

له دواییدا، "نهو ساته" . . . دادیت. چهنده تراژیدیایه کی پرشکویه! نه من هه میشه به وردی و چیژنکی سهیره وه نهو داستانم له سه ره تاوه تهماشا ده کرد وه خوشترین بارودوخی مریشک و هیلکه مریشک و جوجه کو دوایی و دوایی و دوایی . . . تهماشای هه مویانم ده کرد وه هه مویانم له وه پهری چاکیتی و باشی و پاکیتی و میهره بانی یه کی سهیردا وه جوانی یه کی مهستکه مردا ده بینی، که ده گه یستمه نیره هه موو جوانی یه کان و باشی یه کان وه هه موو نهو چیژانه ی که وه رم گرتبوون خه راده بوون، له ناوده چوون.

چهنده گران و نازارده ربوو ته ماشاگردنی ئهو دیمه نه! دلپهقی و درندهیی و توندوتیژی مریشکه کهی توشی سه رسامی یهکی په نهجهینه دهکرد. نه مدهزانی که چون ههست بکهه له بهرامبهر ئهو پوداوه دا: نه مدهزانی ده بیست چ بارودوخیکم هه بیست: ئهو مریشکه چه نه مانگیکه بو من په نگدانه وهی جیهانیک بووه که ئاسمانه کهی لیبوردن و فیداکاری یه، بو شایبی یه کهی بی هه لیبی و پاکي یه وه هه وایه کهی براده رایه تی جوان و زولاله که گیانی ئهو که سه ی که دمی تیوره ده دات، لیواو لیو ده کات له نازادی و ژیان و کرانه وهی چاک، وه زهوی یه کهی هه مووی وه فاو چه سپاوی و پی گه یاندنه . . . نیستا، ئهو بالنده میهره بان و هه فادارو پر له راستگویی یه - که خوئی له بهرامبهر هه وله جوانه کانی بو ئهو جوجکه یه، به هیچ ده زانی وه جگه له نهوین و میهره بانی و چاکیتی و باشی هیچی تر له وه نه ده تکا - له ناکا و بوته درنده یه کی دلپهق و شیت، ژه هراوی تر له دوو پشکه، درنده تر له هه لو، بی به زهیی تر له شه مرا بی چاو و پووتر له پشیله!

دهلی ی ئهو بالنده درنده و دلپه قه یه که چاره کانی ناشیلی له کاسه ده رهینا و خواردنی. دهلی ی یه کی که له بالنده کانی نسکیسه که له جهه بنده می یونانی یه کاندایه فرمانبهری نه شکه نه جده دانی مروغه کاند و خوراکیان گوشت و پیست و چاو و گوی و لوت و لیو و زمانی خه لکی زیندوو هه! خواوه ندی کینه و توندوتیژی و بی سوژی یه له شیوه ی بالنده یه کدا!

بوچی ئهو مریشکه نارام و میهره بان و فیداکارو باش و لاوینه ره وه یه به و شیوه یه له ناکا و بو به درنده ی دلپهق و خراب؟ ئه وه ناکریت باوه ری پی بکریت. به لام چ ده تواندری بکریت؟ نه من ئه وه ده بینم: هه له ناکه م: ئه وه بارودوخه که یه!

بو ئهو هه ئهو مریشکه ی جاران نیه که ده گه پراو ده گه پرا دنکه گه نمیکه ده دوزیه وه به چه شادی و پاکي یه کی گیانی به گیانی، به هات و هاواری میهره بانی یه وه، جوجکه که ی که سه رگه رمی یاری کردن بوو، بانگ ده کرد وه

ئەویش دەهات وە مریشکەکە، بە دندوکهکە، دنکه گەنمەکی هەلەدەگرت و دایدەنایەو و نیشانی جوجکەکە دەداو جوجکەکەش هەلی دەگرتەو وە مریشکەکە -کە بوخۆی برسی بوو و چیکلدا نهکە بە سینگیەو نوسابووه- دوور دەکوتهو و تەنیا تەماشای دەکردو خوشحال دەبوو وە جوجکەکە بە تەماشاکردنە شەیدایەکانی دەلاواندەو! وە! چەندە خوشحال بوو لەبارە ی ئەو لەخوێراوی یە! بەلی، لەخوێراوی! ئەو ی مرووف تەنیا لەبارە یەو قسە دەکات، ئەو تەنیا جی بەجی ی دەکات.

دیمەنیکی سەیرە! جوجکە، وەکو کاری هەمیشە، بەدوای ئەو مریشکە میهرەبان و فیداکارەدا دەپوات وە بە گەرمی و شادی و خوشەویستی و دلنایایی یەو، بە دەوری مریشکەکەدا هەلەدەسوێت وە خوێنداونت وە جیکە جیک دەگریتهو. بەلام مریشکەکە ئەو پو شینت بوو، بوته دپندە، وەکو هەلو، وەکو پیشیلە دپندە، وەکو کرکس: خوێنخوێرو دلپهق، جوجکەکە لەخۆی دوور دەخاتەو. وەیش! چەندە بە توندی و بی بەزەیی یانە، پری دەداتی! بە چ توپەیی یەکەو! ئەگەر جوجکەکەش دووبارە هاتەو، مریشک دووبارە دپندانەتر لی ی دەدات. دندوکه تیزەکە بە پشت ملە ناسک و کەلەکە نەرمەکانی جوجکەکەدا دەباتە خوار وە کو مەلێک لە پەرو پیست و گوشتی ئەو بە دندوکهکە دەگریت وە ئەو نەندە بی بەزەیی یانە پرای دەکیشتی کە هەلی دەقەنیت، جوجکەکە بریندارو خویناوی دەکات. ئەو دایک نی یە، بازنیکی پراوچی یە وە خراپترو توپهترە لە هەموو دوژمنیک، ئەو نەندە بە کینەو رقهو لە جوجکەکە دەدات و دەری دەکات و بریندارو خویناوی دەکات کە دلی هەر بینەریکی دلپهقیش دینیتە نازار، هەموو کەسیک ناچار دەکات کە دلی بو بارودوخی ئەو جوجکە یە بسوتیت، وە بەشداری بکات لەو جەنگە بی بەزەیی یانە نیوان دایک و پوئە، بینتە هوکاریک، نەمیلیت کە مریشکەکە ئەو نەندە جوجکەکە نازار بەدات: ئەو لە چەنگی ئەو ستمکارە پزگار بکات، مریشکەکە

دهربكات، جوجكه كه پزگار بكات . . . ئه‌ی! چهنده مریشكیكى خراپى بى بهزه‌یى یه! جوجكه‌ی بیچاره! ته ماشابكه چهنده سه‌رو باله‌كانى بریندار بوونه! نه‌من ناتوانم باسى شه‌وه بكه‌م كه له كاتى ته ماشاكردنى شه‌وه دیمه‌نه‌دا چ بارودوخیکم هه‌بوو! نه‌من كه چهند مانگیك، هه‌موو پوژنیک، هه‌موو سه‌عاتیک، بینهرى جوانترین و خوایی ترین په‌یوه‌ندى پاك و گهرم بووم له نیوان شه‌وه دووانه‌دا، نه‌من كه شه‌وه مریشكهم زور به‌باشى ده‌ناسى . . .

نه‌مه‌توانى به سادهى، رینگا به‌دلم بدهم وه‌كو شه‌وانى تر كه شه‌ویان نه‌ده‌ناسى، پر بیته له نه‌فروت و كینه به‌رامبه‌ر شه‌وه. به‌لام توانای بینینى شه‌وه پوژه‌وه شه‌وه بى بهزه‌یه یه‌شم نه‌بوو. بو‌وه دورله‌هه‌له‌یى ناسكى جوجكه‌كه دلم ده‌سوتا: له دل‌په‌قى و درنده‌گه‌رى مریشككه‌ش په‌ریشان ده‌بووم، بى ئوقره ده‌بووم: غه‌م په‌رى ده‌دا گیانم: له داخان پووم وه‌رده‌گه‌ی‌را. نه‌مه‌ه‌زانى ده‌بیته چ بكه‌م؟ نه‌مه‌ه‌زانى ده‌بیته چ به‌ریارنك بدهم؟ نه‌مه‌ه‌زانى ده‌بیته هه‌ست به‌چى بكه‌م؟ چو‌ن بم؟ . . . هه‌چ . . . هه‌چ . . . هه‌چ . . .

هه‌ولم ده‌دا تا به هه‌زارو یه‌ك به‌لگه‌ی خه‌یالى و گریمانه‌یى و زانسته‌یى . . . مریشككه‌كه بى تاوان پیشان بدهم: كاره‌كه‌ی ئاراسته بكه‌م: به‌لام ده‌نگى ناله‌نالى جوجكه‌كه، كه له چاوه‌پروانى خوشه‌ویسته‌یى یه‌وه په‌ناى بو‌وه دینا وه شه‌وه‌نده به‌درنده‌یى یانه راوده‌نرا وه به خویناوى و په‌ر لى هه‌لقه‌ندراوى، هه‌لده‌هات و ده‌گه‌رايه‌وه په‌ناى بو‌وه مریشككه‌كه دینا یه‌وه . . . نه‌یده‌هه‌یشت. نه‌مه‌هه‌ینا سه‌ر زمانم به‌لام له قولایى دل‌مدا، كه‌م كه‌م، به شیوه‌یه‌ك كه بو‌وخوشم به‌باشى تى‌ی نه‌گه‌م، قسه‌ی ناشیرنم به مریشككه‌كه ده‌گوتن. وورده وورده پق و بیزارى له‌وه هه‌موو دل‌په‌قى یه‌ له دل‌مدا ده‌پشكوت، هه‌تا، جارى وابوو به شه‌نده‌یه‌كه ده‌كه‌وتمه ژیر كاریه‌گه‌رى یه‌وه، په‌ریشان و بى تاوانا ده‌بووم كه نه‌ك ته‌نیا رقم له‌وه ده‌بووه، به‌لكو به‌رامبه‌ر چاكى یه‌كان و میهره‌بانى یه‌كان و لیپراوى یه‌كان و شه‌وینه نه‌ینى نامیزه‌كان و پاكه‌كانى شه‌وه كه له را‌برد‌رودا هه‌یبوو‌ن په‌ش بین

دەبووم، گومانم دەکرد کە ئەکا ئەوانەش ھەر "بەو شیۆیە" بوون: بەھۆی ئارەزوویەکی ھیمادارووە بوون، بۆ خوێشی تۆی نەگەیشتووہ . . .

بەلام پێم ناخۆش بوو ئەو قسانە لەبارە ی ئەو کە ئەو ھەموو چاکیتی و جوانیەتی و برادەری و ئەوینە ی بۆ من نیگا کردبوو، بێنمە گوێژی. بەلام ئەو ی ھەبوو، دیتنی ئەو جەنگە سەرسورھینەرە ی کە، لەودا، میھرەباترین دایکی فیداکاری جیھان، بە دلڤەقی یەکی شیتانەوہ، لە پۆلەکە ی دەدات وە پاری دەنیت، پۆلە یە کە نیستاش نیازمەندی لاواندەوہ گەرم و راستگوێەکانی ئەوہ وە بە چاوەپوانی یەوہ خوێ دەباتە ژێر بالە پەر خوێشەویستی و ئارامی بەخشەکانی ئەو وە لەترسی ساردی و بی میھری و مەترسی تەنیا یی و یان لەگەل ئەوانی تر و بیگانان و بی ھودەکان بوون، بۆ دامەنی ئەو – کە ھەمیشە لەو ی بە خوێشەوگرتن و خزمایەتی و ئومیدو ئاوازگوتنەوہ، پەردەبوو لە خوێشەویستی و بە ئەوینە ئەو دیوی یەکان تیرئاو دەبوو – پەنا دەبات، بەلێ، بێنینی ئەو شەرە لاوازکەرو گیان ستینە منی بێھیز دەکرد، ئازاری دەدام، بێرەوہری شیرنی ئەو ھەموو چیژە پاک و جوانی یە پەر جۆش و خروشانە کە لە تەماشاکردنی چارەنوسی ئەوین و برادەرایەتی و پەییوہندی نیوان ئەو دووہ لە گیاندا مالی دانابوو لە بیری دەبردەوہ، رەشی دەکردەوہ . . .

وای! چەندە مریشکیکی بی بەزەیی و توپەو دلڤەقە! بۆچی وادەکات؟ تۆ ناگات چی دەکات؟ ھەستی نی یە؟ بیچارە جوجکە ی بی ھەلەو ناسک! بەستەزمانە ی چی بەسەردیت؟! ئەو زۆر بی بەزەییانە یە. ناخر بۆچی؟؟؟ . . .

چەند سالیک لەو پوژانە تێپەرپیوہ. چیتەر ناچمەوہ لادی ئەگەر یە ک دوو پوژانیش دەچم، بواری سەیرکردنی ئەو شانۆ جوان و خوێشەویستە منی یە، بەلام، ئەو دوایی یانە چەندە بە دەردناکی یەوہ تیگەیشتم، ئەو ی کە لەو پوژانەدا، ئەو ھەمووہ نقومی تەماشاکردن و پامان بووم وە تۆ ی نەدەگەیشتم. پازی ئەو داستانە چیژبەخش و سەرسامکەرە کە کوتایی یەکی غەمبێنەر و گران ی ھەبوو ئەم پوژانە باش تێدەگەم. ماوہ یە کە خەریکە تێدەگەم. تێدەگەم؟ نەخیز،

تینگه یشتن له رازنیک، یان گومانیک نهونده بهردهوام نی یه. تینگه یشتن، زانین، به ناگابوون و پهی بردن به بابه تیک ناکریت کاریک بیرهدهوام بیت. یهک جار پهی به نه زانراویک ده بهین وه له باره ی نهینی یه که وه ناگادار ده بینه وه وه پاشان ده بیت بلین: "نه من له وه بو نمونه" چوار پوژ له مه پیتش، دوو سال له مه پیتش، سهرده می فلان . . . چوار شه مه، له چوار چنوه ی لیکولینه وه یه کدا، دوزینه وه یهک، گه شتیک، دیدارنیک، وانه یهک . . . تینگه یشتن، راسته. تینگه یشتن زانستی و فلسفه ی یهکان بهو شیوه یه. نه قل بهو شیوه یه تیده گات. نه قل نامیره که ی ژیریری یه وه ژیریری جگه له دوو بار هیچی تر نازانیت: "تی دهگه م"، "تی ناگه م" هر نهونده! پیوستی به له وه زیاتر نی یه. نه وه ی که ده بیت نهو لی ی تیگات سروشته، نهینی یهکانی جیهانه وه نهوانهش مه مو یهک پرویان هیه، له یهک واتا زیاتریان نی یه. به لام کاری گیان بهو شیوه یه نی یه. تینگه یشتن له نه قلدا، وهک داگیرسانی گلپینکی کاره بایی یه له ژورنیکا یان پوناکی هوره تریشقه یهک له ناسماندا، یه کاجاره کی پووده دات. له یهک ساتدا ژوره که تاریکه وه له ساته که ی تردا پووناکه له نیوان نهو دووانه دا، بارودوخیکی تر نی یه.

به لام تینگه یشتن له گیاندا، وهکو دهرکه وتنی خوړه له ناسوی پوژمه لاته وه. خوړی تینگه یشتن له ناسویه کی دوورو گومانایی یه وه له گیاندا دهرده که ویت وه پووباری سپیده ی بهیانی زانینیک، دهرکه وتنی خوړی جوړیک له دانایی، جوړیک له عرفان، دوزینه وه یان بینین له پشت لوتکه ی چیا یهک، له دهشتی بی کوتاو پر نهینی "میرنشین گیان" دا، بهر ی ده که ویت. وهکو خوړیک که به سهر سهه ولبه ندانه کان و پارچه به فرهکانی ناخوئاگایی و بهستن و بی دهنگی دا هلدیت و لی دهگه ریت وه دلویه کان کهم کهم جوگا و جوگایه کان ورده ورده، دهبنه پووباره کان و پووباره کان خیرا خیرا، دهبنه دهریا وه مروف، له ناوه وه، نقوم ده کهن. خوړی ناگایی، گهرمای پوونی ناسین وهکو هله اتنی نارام و بیرهدهوامی "بهیانی" له گیانی "نهو شهو" دا، وه هر وهکو هاتنی شاردراره و

بهردهوامی بونی بهار که له میسکی مانگی دوازه دا دیت و دهچیت- پارچهکانی رهشایی نهزانی و دامینه بهفرگرتووهکانی زستان لهسر زهوی گیان دهردهکات و دهتورینیت، وه ئه "گوپانی وهرزه" سهرتای ههیه بهلام بی کوتایه. لهو جیهانهدا، خور ههمیشه له دهرکوتن دایه، بههار ههمیشه له گیشتن دایه و دل، به بهردهوامی، له بارودوخی تیگهیشتن دایه!

"بودا، جارنک، له شیوهی بالندهیهک هاته سهر زهوی وه مریشکهکانی ناگادار کردهوه که ئه دارستانه بهجی بیئن چونکه بهزویی ناگر دهگریت . . ."

لهو کاتهوهی که پیم نایه دنیای نهینی نامیزی هیندستان وه لهگهله جیهانی پر سهرسوریهینهری مریشکهکان ناشنابووم، لهو رازه تیگهیشتم، نافهرین بو تو ئهی سهرچاوهی پاک و نازیزی بودایی که خوت له پیناوی برهویهکهدا سوتاند، ناگرت گرت وه له بهرامبهه مندا، له دیواری گیانی من که پالیوهره ناتوانی بچیه ناوی، بهو سهیرکردنه بی پایانه پر له سهیره سههرههی پوژهلان، پهنجهریهکت کردهوه وه فیزی زمانی مریشکهکانت کردم وه دل له بهر جوانی یادی تو بوو به پهپوله سلیمان.

ئهمن لهو "کاتهوه"، رازی ئهو دلهرقی یه دلنازاردرو باوهپنهکراوهی ئهو سهرچاوهی سوزو خوشهویستی یه بی گهرده خوایی یه تی دهگهه: به شیوهی بهردهوام، شهو و پوژ، کاترمیر به کاترمیر، لهو کاتهوه، ههموو پوژهکان و شهوهکان و کاترمیرهکان و خولهکهکان و چرکهکان و ساتهکان ههموویان، وهکو هینلیک، پوواریکی بهردهوامی لیکجیهانهکراوه بوونه یهک دهست وه ئهمن به ههمن بهردهوامی و کشان و پویشتنی بهردهوام، ئهو رازه دهردهینهره تورینههه تیدهگهه، نهخیر، ههست دهگهه. باشتر وایه بلیم: ئهمن چهند سالیکه ئهو رازه شاردراره جهرگپو باوهپنهکراو و بیهیزکهره دهکیشم. بهلی وشهکهیم دوزیهوه: دهکیشم! ئهمن ئهو رازه، تیگهیشتنی بهردهوام و پوو له زیادیی ئهو رازه

دهكیشم: با بلین شو پرسته په راست نی یه: "به کارنه هاتووه". به جهه ندم که به کارنه هاتووه، ده زانم به کارنه هاتووه، به لام راسته.

"چونکه شو تیکشکاوه له هزار راست باشتره". نه دیب و زانا "پرسیایی به کانی" نیمه له چی تیده گهن؟ شوان ته نیا ده توانن له راسته کان تیگهن، چوزانن که هه لوی واهیه که له هه موو راسته کان راستره. نه وهش بوو به قسه که بلی ی: "به کارنه هاتووه"؟ بو به کارنه هاتووه؟ له بهر نه وهی به که لکیان نه هاتووه، شوان که له دو لانه نینه. هه موو نیازی گیانی و ژیانی شوان به کتیبکی "وشه و مانا" پر ده بیته وه: لیشیان زیاده. زمانی "کلیمو دمنه" یان به سه. مه گهر له دووه نیازمه ندرترو هوشیارترو قولتن؟ زوربه ی وشه کانی شو زمانهش بو شوان گرانه وه زیاتره له وهی که پیو بیستیان پی یه تی! نه گهر وانی یه، بوچی کلیمو دمنه زاننه کان هه موو خو یان ده گرن؟ شو هه مووه "ده فروشن" وه خه لکیش "ده کپرت"؟ نه ی بوچی شو که سه ی که کلیمه ی زبری زبری هه یه شو هه موو غه بغه به ی هه یه؟

به لی، نیستا خه ریکه تیده گهم. چند سالی که شو نادیاره باوه رنه کراوه، شو تراژیدیا گرانه که گیان ده سو تینیت ده کیشم. تراژیدیا چی یه؟ گراترین و باشرین کاره ساتیکه که مروا ره نجی پیوه به ریت به لام نه تواندریت هیچ که سی پی تاوانبار بکرت. نه مریشک، نه جوجه، نه پوستم، وه نه سوهراب.

نیستا چند سالی که شو رازه که گیانی خستوته دهر وه ده کیشم، نه که به و شیوه یه که نادیاریکی زانستی، بابه تیکی بیرکاری یان نه ده بی تیده گهن، به لکو به شیوه یه که غمیک، به لاو کاره سات و دهر دیک ده کیشن. کاره ساتیک، وه دهر دو داخیک که پیش شو، وینا کردنیشیان بو ی نه بووه. له گه لی رانه هاتوون.

چ بلیم؟ چند گرانه شو قسه یه! وامزانی که له ژیر په ستانی شو دا ووردو خاش ده بیته، ده شکیت. باسکردنی چند گرانه! وه کو گیان ستانده . . .

ته ماشای فیداکاری بکه! پر شکویه وه کو دروستکردنی گیتی!

ته‌ماشای لیپراویسی بکه! وه‌کو زولالی جیهانی فریشته‌کانی خواجه! که کاره‌ساتیک به ناچاری دیت وه نه‌وهش نه‌و کاتیه که "نه‌وین له‌گه‌ل نه‌ویندازه‌که‌ی ناکوک ده‌بن" وه له‌و دووانه، ده‌بیت یه‌کیکیان ببیتته قوریانی. وه خوشویستنی پوله له‌و شیوه‌یه‌یه. خوشویستنی پوله؟ ده‌لیم چی؟ خوشویستنی خواش بو مروفت به‌و شیوه‌یه‌یه. به‌و ته‌ی نوپانیشاد: "مه‌راوه‌ی من، نه‌و‌نده‌م خوشده‌وی‌ی که خوم بکه‌مه فیدای تو: هونه‌ری خوم بکه‌مه فیدای تو، بپروای خوم ده‌که‌مه فیدای تو، میراته‌کانم ده‌که‌مه فیدای تو، سواره‌که‌م، هه‌موو بوونم، رابردووم، نیستام وه نایندم ده‌که‌مه فیدای تو. مه‌راوه‌ی من، نه‌من نه‌و‌نده‌م خوشده‌وی‌ی که نه‌وه‌ی که هه‌مه، مه‌راوه‌ی من، تو‌م که هه‌یه ده‌یکه‌مه فیدای تو".

له‌ نیسلامدا "دوایی هاتنی پیغه‌مه‌برایه‌تی" نه‌و جو‌ره خوشه‌ویستی یه‌یه. وه نیستا هه‌ست ده‌که‌م که نه‌و مریشکه له‌و بارودوخه‌دا، نه‌و مریشکه له‌و ساتانه‌دا، نه‌و مریشکه له‌و کوتایی هاتنه‌ دژاره‌دا چ بارودوخیکی هه‌یه؟ چ ده‌کیشتیت؟ له‌ ده‌رونی‌دا چ هه‌والیکه! خوشه‌ویستی له‌وپه‌ری لیپراویسی دا، گه‌یشتوته فیداکاری وه له‌وپه‌ری فیداکاری دا، گه‌یشتوته دل‌په‌قی انه‌و به‌هه‌ر دندوکیکی تو‌ره که له‌ پشت و شانی جو‌جکه‌که‌ی ده‌دات، پارچه‌یه‌ک له‌ دلی خو‌ی به‌ دندوکه‌که‌یه‌وه دیت.

❁ تراژیدیای خوایی

نیستا من له سنوری کوتایی بهرزه خم، فییرجل سوپاست دهکهم که دهستی منتگرت که گهنجیکی تازه پیگه یشتوو و بی توانابووم، خسته ناو دهسته پیرو گه ووه بههیزه کانت و منت گه یانده ئیره. نزیکه ی بیست سآله که منت ساتیک به جی نه هیشتوو، ده سمت گرت و ههنگاو به ههنگاو بردتم وه له هه موو ئه و پینگایه دا به یارمه تی خؤ پینومام بوی و له ناگره گه ووه و ناگره که وتنه وه ترسناک و جهلادانی بی به زهیی و کهنده لانه مه رگباره کان و هه وای ناگراویی و زهوی یه چنراو و ده ریا زه مه ریره کان و چاله و ئله کان به سه لامه تی منت تیپه کرد:

له پردی چینتو (سپرات) که له نوکی گو یزان بپنده تروه له موو باریکتره و به سه ر دولیک له ناگره ره شه ره وانه کاندای تیده په ریت که له توپهیی ترسناکی خوا و نه وه ده گرمینن و ده کولن، منت به پری کرد وه من، گهنجیک که تانیستا قامچی ههچ پرو داوینک به خه بهری نه هینابوو و ناگری ههچ تا قی کردنه وه یه که نه یکولاندبوو، بهو شیویه، ده ست له ناو دهستی تودا، به دوزه خدا تی په ریم و، به پوخساری سوتاو له ناگره بلنسه داره کانی جهه ندهم و ته ویله ی لوچ خواردوو به هوی هه لکردنی با ناگریارانه کانی هه وای ئه و، به سه رکه وتویی هاتمه ده ر و لئو اولیو له سه رکه وتویی، وه کو قاره مانیکی گه ووه که له مهیدانی

خویناوی خهباتی ترسینەر دهگه پرتهموه، پینم نایه ناو بهرزه خهوهو خه لکی بهرزخ "لهمه رلاوه هاتن بو ته ماشاگردنی من پیرو گهنج، ژن و پیاو، "لهمه ر پوول و سهرزوی یه کهوه په لهیان دهکرد تا من که داخی سهدان تاقی کردنهوه له سهه گیانی سوتاومه وه له ئاگره سوتینه رهکانی ناو دۆزه خدا په روره ده بووم و دهشته سامناک و چیا مه ترسیدارو دولهکانی هه رهس و پینگا پر پینچ و بهرزوی و نزمی و ده ریاکان و هوپه کان و که مینه کان و جهنگه له پر له هه راسه کان که، له پشت هه سینبهریکی، مردن له که میندا بوو، بی باکانه پریومن و بوومه هاو ده م و هاوپی ی شایسته ی فیرجلی مه زن، له نزیکه وه ببینن وه من، نقومی خو په سندی و هیزی نهو بووم و، بوومه قاره مانی بهرزخ و په رستراوی بهرزی بهرزخیه کان.

بهلام گیانی هه میسه پر یبوا ری من چون دهیتوانی له شوینیک پیگه دابنیت و له پویشتن و پویشتن و دووباره پویشتن بوه ستیت؟ من که نار نیم شه پوالم.
بوونم هه یه نه گهر ده پووم، نه گهر نه پووم بوونم نی یه.

"نیمه مه لیککی گوماناوین که له نه بووندا ده فرین": نه دی نیمه چین؟ هیچ! هیچ! ته نهاو ته نها فرین!

وه پویشتم و پویشتم، نه که بو شوینیک، چونکه نازانم بو کوی؟ پویشتم و پویشتم تالی ره نه ب، هه رکات که هه لاتنی (پوژی) نه پو ده بینم هه ره شوینم که دویننی لی ی بووم، له زه بوونی و بی هوده یی خو م بیزار ده ب وه نهو پارچه شیعره که به یارمه تی رمبو (Rimbeau) و ئاندره ژید (A. Gide) و خو م پیکمه نیاوه، کردومه ته زمانحالی خو م که شیعره ی زمزمه ی به رده وامی منه:

هه لاتن، بو نهو شوینه هه لاتن
هه ست ده که م که بالنده کان مه ستن
دویننی لی ره بووم، نه پو لی ره م
نه ی کی به دوای نه ودا ده روات؟؟

پویشتم و پویشتم ده سال دپویشتم وه فیرجل له هه موو شوینیک له گهل مندابوو و دهستی منی له دهسته میهره بان و بههیزه کانی خویدابوو وه به چاوه تیژیینه کانی نهو ده مبینی وه به بیرى راست بیرکهره وهی نهو بیرم ده کرده وه به گوی یه وردیسته کانی نهو ده مبیست.

دلی مهزن و پوئایینی نهو له سینگی مندا لی ی دهدا: دلنیک که ده رگا ناسنه پته وه کانی به قفله گران و قایمه کانی که له سه ره تاوه به سترابوو و کلپله که شی وون بووبوو، داخرابوو، دلنیک که وه که ماروی "مه رگ" جگه له خوین گهرمی ههچ کهس له ودا نیشته جی نه بوو: ههچ په تکینکی تیگراره ناگاته بورجه بلندو پته وه کانی وه تیری دورهاویژی ههچ په یامیک به سه ر بازوو نه ستوره کانی دا - که یه کسان بوون له گهل ته لاشه به رده کان- تی نه ده په پری و پاسه وانانی ناگا و هوشیار و دلیرانی قه لایه که ی به فریوی ههچ په یمانیک فریو نه ده دران . . . دلی فیرجل بوو، قه لای گهره ی سوپایه که له دامینی بلندی کیویک دانیشتبوو و ههچ رینگایه ک، له ههچ لایه که وه، بو نهوی سه ر نه ده که وت، قه لایه که سه ری له سینگی هه ره کان دهدا وه بورجه بلندو ره شه کانی شی پویشتبونه ناو سینگی ناسمان وه ههچ ده نگیک جگه له فیشکاندن نهو نه ده هات وه جگه له به "نهو دیو: Metaphysic" وه ههچ په یوه ندیه کی نه بوو، نه گوی ی له پیداهه لگوتن ده بوو وه نه زهوی ده ناسی: دل، دلی فیرجل بوو، له سینگی مندا، وه ک بلی ی لیدانی نه بوو و له رزینی نه ده زانی. ده ستم هر له ناو دهستی فیرجل دا بوو وه پنییه کانم، له گهل پی یه کانی ههنگاوی ده نا: له کاتیکدا نیمه دوو کهس پیکه وه دپویشتم وه هه رکه سینک به دوا ی نیمه دا ده هات جگه له شوین پی ی یه کهس ههچی تری نه ده دی. وه بهو شیوه یه من، دوا ی جهه ندهم، به سه رانسهری به رزه خیشدا تیپه ریم، ده ست له ناو دهستی فیرجل، وه ههنگا و له گهل ههنگاوی فیرجل، وه نیستا که یشتومه ته کیویکی بلند که لوتکه ی له دلی هه ره کاند وون بووه وه وانیشان ده دات که به ناسمانه وه به ستراره ته وه.

کیوهکه ترسناک و چاره‌گران و پر مه‌ترسی یه: پییهکی باریک و پیچاپیچ وهکو مار له ئەندامه‌کانی کیوهکه ئالاهو و به‌رهو سهرهوه چووهو به تهنیشت ته‌لاشه به‌ردیکدا بایداوه‌تهوه وه له‌به‌رچاوان وون بووه. نازانم بوکوی دهرات، نازانم تا کوی ده‌چیت؟ وه نازانم دواي ئەوه چۆنهو چی یه و چ هه‌وایک هه‌یه؟

کیوهکه وهکو دیواریکی راست راوه‌ستاوه و به‌رهو سهرهوه چووه. هه‌رکاتیک دهمه‌ویت ته‌ماشای دونه‌که‌ی بکه‌م ئەوه‌نده سهرم به‌رزده‌که‌مه‌وه وهک بلی ی له نیوه‌پو‌دا سه‌یری پوژ ده‌که‌م، ئەوه‌نده به‌رکی به‌رزبو‌ته‌وه که‌نه‌ک ته‌نها ناتوانی سه‌رکه‌وی یه سه‌ری: به‌لکو بینهر واهه‌ست ده‌کات که ئەو پرنگا پیچاپیچیه‌ی که به تو‌بزی خوی به‌سینگی کیوهکه هه‌لواسیوه و سه‌رده‌که‌ویت، هه‌ر ئیستا ده‌گه‌رینه‌وه و ده‌که‌ویته سه‌رزه‌وی. له بادانه‌وه‌ی هه‌ر پیچیکی دا که‌نده‌لانیکی ترسناک هه‌یه که تیروانینه‌کان ئاراسته‌ی قولایی خوی ده‌کات. خلیسه‌که‌کان ئەوه‌نده خیراو لیژو پرسامن که من ئیستا که له تهنیشت کیوهکه، له‌سه‌ر زه‌وی ته‌خت راوه‌ستاوم و ته‌ماشاده‌که‌م، واهه‌ست ده‌که‌م که له‌ناکا و به‌رده‌به‌وه. خه‌یالی شاعیرانه‌شم ناتوانیت به‌سه‌ر ئەو کیوه بکه‌ویت وه له ویناکردنیشی ده‌ترسیت، به‌ته‌نیایی ده‌ترسم ته‌ماشای بکه‌م، بیری لیبکه‌مه‌وه، چۆن ده‌توانم به‌ته‌نیایی بکه‌ومه‌ری و سه‌رکه‌وم؟
ناتوانم، ناتوانم، ناتوانی، ناتوانی.

فیرجل! بوچی بی‌ده‌نگی؟ بوچی واخوت دو‌راندوه؟ ئەژنویه‌کانت ده‌له‌رزن، ده‌سته‌کانت، ده‌سته‌میه‌ره‌بان و وه‌فاداره‌کانت له‌رزوکن؟ پی‌یه به‌هیزو راهاتوه‌ه‌کانت، ئەو پی‌یانه‌ی که ده‌شته ترسناک و ده‌ریا ناگرینه‌کانی جه‌ه‌نده‌میان بیری و به‌به‌رزخدا تپه‌پرین، بوچی له‌جی ی خویان وشک بوون؟ فیرجل! بوچی به‌و شیوه‌یه‌یه؟ بوچی دو‌ر راوه‌ستاوی؟ بوچی به‌ سه‌رسوپانه‌وه چاوه‌توقیه‌ه‌کانت له‌و کیوه‌ه‌پیه‌وه؟ فیرجل! بوچی ده‌گره‌یه‌ی؟ ها! ده‌گره‌یه‌ی؟ ئەتو؟ فیرجل! تو‌ده‌ترسی ی؟ تو‌ناتوانی؟ بوچی به‌و شیوه‌یه‌ به‌ په‌شو‌کا و په‌ریشانت ده‌بینم؟ بو‌تو مه‌زترین شاعیری به‌توانای ئیتالیا نی؟

مهگەر توو ئه قلی گهروه دره وشاوه ی جیهانی لاتین نی؟ مهگەر توو بلیمه تی بیری سه ده پهر سامان و دووره کانی سه رزه وی پوژناوا نی؟ فییرجل؟ بوچی شتیک نالی ی؟

ناتهوینت بی ی؟ نایه ی؟ دتهه وینت هه ر لیره بهینییه وه؟ دهستی منت به ره له داووه؟ نه من له دامینی ئه و کیوه، له سه ره ئه و ریگایه، به ته نیایی جیدیلی؟ نه من به بی توو چون برۆم؟ نه من به بی توو ریگای پویشتن پی نازانم، ناتوانم. بوو من به بی توو هیج ههنگاو یکم هه لینه اوه؟ بوچی من به ره له دا ده که ی؟ من ده ده یه وه خووم؟ من به کی ده سپیری؟

بوچی له گه ل من ئه و ریگایه ده ست پی نا که ی؟ بوو ئه و ریگایه ی که له پێشمانه له و ریگایانه ی که به جه هه نده مده تیده په رین دژوارتره؟ ئه و ده شت و کیو و ده ریایانه ی که له مه ولا دینه سه ره ریگا سامناکترو سووتینه رترن له وه ی که له دۆزه خدا دیتمان وه پیندا تیپه رین؟ ئه و ریگایه له پردی چینتووش (سیرات) باریکترو، پرنده ترو ترسناکتره؟ چون ده بییت؟ مهگەر توو نه تگوت دوا ی به رزه خ ده که ی نه به هه شت؟ مهگەر به هه شت له ولای ئه و کیوه نی یه؟ مهگەر ئه و ریگایه بوو به هه شت ناچیت؟ فییرجل! مهگەر ریگای به هه شت دژوارترو پهر مه ترسی تره له ریگای دۆزه خ؟ چون واده بییت؟

ئه ی رابه ری دل ناگاو هو شیارو به هیزی من: ئه ی ئه وه ی که له مندالییه وه بوو من ری نو ما که ریکی گهروه به خه شنده و مه زن بووی: ئه ی ئه وه ی که دۆزه خی ناگراوی و به رزه خی تاسینه رم ههنگاو به ههنگاو له گه ل توو دا بیری: ئه ی ئه وه ی که گیانی منت ئه وه نده په ر ژیندراو و به هیزکرد: ئه ی ئه وه ی که ماموستای خووشه ویستی گرانبه های من بووی: ئه ی ئه وه ی که من قوتابییه کی شایسته و به رجه ستی توو بووم، ئه ی ئه وه ی که پێشه وای من، ریبه ری من بووی، من ناتوانم باوه ر به بی توانایی بکه م له توو دا. من ناتوانم، ناتوانم فییرجل، قاره مانی سه ره که و تن که ده شته بلنیه سه داره کانی دۆزه خ و بیابانه بی دهنگه کانی به رزه خ له ژیر پی یه به هیزه کانی دا، وه کو په ر نیان و، نه رم بوو، ئیستا له خوارووی ئه و

کینوه، لهسەر ئهو ڕینگایه که ڕینگای بهههشته، ئهوهنده به بی تواناو ههراسان ببینم، ناتوانم، نا.

فیرجل! بوچی هیچ نالی ی؟ بوچی دهستم بهرهلهدا دهکهی؟ بوچی پهڕیشانی فیرجل؟ بوچی دهگریه ی؟

—من له ڕویشن وهستاوم: هیچی تر ناتوانم لهگهڵ تو بئیم: له ههلهینانی یهک ههنگاویش لهو ڕینگایه دا بی توانام: ئهو ڕینگایه ڕینگای من نی یه: ئهمن پی ی ئاشنا نیم: پینگو پینگو پینگه گهورهکانی گهشتی ئایندهم نازانم: نایان ناسم. دهلین دوا ی ئهو کینوه، کینگای سهروزو کانی ئاوی پاک و کلۆکلۆ و پوباری شیرو ههنگوین و خواردنوه ئاسانهکان و دهریا بی کوتایی یهکان و ئاوه ژیان بهخش و باغهکان و گولهکان و بالنده ئاوازهکانهکانی لی یه. ههوایهکهی لیواولیوه له بوئی یادهوهری گولهکانی خوشترین برادهریهکان و ئاسمانهکشی ههمووی ئاوی پاکو سهرنج ڕاکیشه بههوی جوانترین بی تواناکه ره ڕهنگ جوانهکان، وه ههوایهکهی گوژه پانی یاری نازدارترین نهسیمهکانی په یامهینهری باشترین و نایابترین خوشهویستی یهکانه، وه دهشت و دهرهکشی پهنگدانهوهی پههایی و ئازادی لهبهندی— ڕاکیشهمرتترین ئارهزووهکان و، ئهسیرترین ئومیدهکان و زیندانی ترین گیانه پهڕیشانهکان و تهنگترین دلّه سوتاوهکان و بی ئارامترین تینویتی یه بلنسهداره کهوتوهکانی کهنار ئاو، وه ئاگادارترین وشه ی نهوتراو له پشت لیوه درواوهکان . . .

ئهوانه دهزانم و دهزانم که ههمن بهلام، بهلام من لیروه لهگهڵ تو نابم، من ڕیباری ئهو ڕینگایه نیمه. ئهمن بهباشی بهجههندهمدا تیدهپهرم و له بهرزهخیشدا بهباشی ری دهپهرم، بهلام دوا ی پینگهی من تمنیشت ئهو کینوهیهو لیروه ناتوانم یهک ههنگاو ههلیتم. ئهو کینوه ببینه! تهماشای ئهو ڕینگایه بکه! ئهو کهندهلانه، دولانه، بهردهلانهکان، تهلاشه ئهشکهوتهکان و خلیسکهکان که من ناتوانم پیناندا تپهپهرم. نابینی که خه یالیش له سهرکهوتن بو سهر ئهو له

سامدایه؟ من "مروځی پوښتنم" وه ده بیټ شو پښگایه، نهک به ههنگاو، به لکو به بال بېرم، گهشت گهشتی فرینه.

ښیرجل! من تهنها جیمه هیله! پښگایهک که تو ناتوانی پښیدا بروی چون من، قوتابی تو، من که یهک ههنگاو به بی تو هه لنه هیناوه، من که یهک چرکه دهستم له ناو دهستی تو دهرنه هیناوه، من که هرگیز، له مندالی یهوه تاکو نیستا - که کو تایی گهنجیتی منه - هرگیز بی تو نه بووم، ده توانم؟ به بی تو، به ته نیایی بروم؟ به چ شیوه یهک؟ من به بی تو پښگای پوښتن پی نازانم، ناتوانم، من تهنها جیمه هیله ښیرجل! ده ترسم، من به کی ده سپیری ښیرجل؟ شتیکی بلی!

به لام، ښیرجل پووی وهرگیروا هیچی نه گوت، وه من سینه بری له رزوک و هراسان و لاوازی نوم، به تیروانینه ترساو و پهریشانه کانم، له بهرزه خدا، به پی ده کرد وه نوم - به بی نه وهی سر به رامبر من، قوتابی وه فادارو دهست پهروه دهی خوئی بسورپښیت و ته ماشام بکات - ده بیینی که به بی دهنگی، له سینگی بیابانی فراوان و ده بنگ و بی گیانی بهرزه خ به پهله ده پوښت وه کاترمیریک تیپه پی، له دورترین ناوچه ی بیاباندا، له نزیک ناسو، سینه بریکی وون و نادیار بوو وه پاشان هیچ نه بوو . . .

وه من تهنیا مامه وه.

من مامه وه بیابان و چوئی و بیدهنگی و سهرسامی بهرزه خ له بهرامبرمدا، بالای بلندو سهرسورپښیری شو کیوه، وه دوودلی پر مه ترسی شو پښگا پښچاوپښچ و نادیاره.

وه من تهنیا مامه وه.

بیابانی بهرزه خ منی ده ترساند، بیدهنگی یهکی سهرسامه کرو ترسینه بری هه بوو. توژی سواریک که هیچ توژی گه رده لولیکیش نارامیی مردووی نه وی تیکنه ده دا. وهک بلی ی بوون له پوښتن و جولان وه ستابوو وه بونه وهر له ترسینگی نادیاردا، له جیی خوئی وشک بوو بوو و لیوه کانی له بهرامبر هر ناوازی کدا له سهریهک دانا بوون. ههوا به شیوه یهک دیمکردوو و مردوو و وه ستاو بوو که

ناماژهی سروده‌یه‌کی نه‌خوشیش - که هیئک به پوخساری زه‌لکاوه‌کاندا بینیت -
 پینیدا تینه‌ده‌په‌ری. په‌یکیک که نه‌مده‌زانی له‌کوی وه هاتبوو و که‌ی هاتبوو و
 هه‌والی چی هیئابوو وه به‌دوای چ که‌سینکا هاتبوو، له‌سه‌ر زه‌لکاوه‌که، له
 بو‌شاییدا هر راوه‌ستابوو وه بچوکترین و نه‌رمترین ته‌کانی نه‌بوو. هه‌وا
 ته‌مومرئیکی خه‌ست و چه‌سپی و گران بوو وه ناسمانی نزیک و کورت، له
 ناسووه تا ناسو، به‌هه‌ورئیکی ره‌ش و غه‌مه‌رنگ و په‌ست داپوشرابوو، له‌جیاتی
 باران، په‌ژاره‌ده‌باری، وه له‌جیاتی هه‌وره‌گره‌مه، ناله‌نالی مه‌رگی ده‌هات و
 شیوه‌نی ده‌کرد. وای نیشان ده‌دا، ده‌نا، نه‌هیچ ده‌باری و نه‌هیچ ده‌نگیک
 ده‌هات، به‌لام بو‌نا، به‌لام نه‌که له‌ناسمان و نه‌له‌سه‌ر پووی زه‌وی وه‌که بلی‌ی له
 دلی مندا ده‌گریه‌ت و له‌گیانی مندا ده‌باریت. هه‌موو شتیک له‌شوینی خوئی
 وشک بوو بوو. بالنده‌کانیش وه‌کو بالنده‌ وشک‌کراوه‌کانی مؤزه‌خانه‌ی
 بالنده‌ناسی و په‌پوله‌کانیش وه‌کو په‌پوله‌ی وشکه‌لاتوی ناو کتیبی مندالان و
 ماسیه‌کانیش، وه‌کو ماسی یه‌دوکه‌لای یان مردووه‌کان له‌ناو کفنی زه‌لکاودا.
 ژبان بوونی نه‌بوو. گیتی وه‌کو ترمیکی بی‌گیانی لی‌هاتبوو که بوونی کردبیت و
 له‌دوخی شی بوونه‌وه‌دابیت. سپیده‌هه‌ناسه‌ی نه‌ده‌داو پوژ، وه‌که په‌له‌چلکیک،
 به‌پووی جاوی لی‌ل و پیسی ناسمانه‌وه‌نوسابوو وه‌ئه‌ستیره‌ وشه‌یه‌کی
 نادیاربوو وه‌پوناکی و گه‌رما چه‌ند ناویکی دروستکراو بوون، دروستکراوی
 خه‌یال و بی‌ری شاعیران و فه‌یله‌سوفان.

وه‌له‌و ناوه‌دا، وه‌که بلی‌ی ته‌نهاو ته‌نها بوونه‌وه‌رئیک که هیشتا هر زیندوو بوو و
 هه‌ستی ده‌کردو ده‌یدیت و بی‌ری ده‌کرده‌وه، من بووم: وه‌جگه‌له‌من، هه‌موو
 شتیک کو‌تایی هاتبوو: وه‌هه‌ستم ده‌کرد که له‌رئیکه‌وتیکی سه‌رسوپه‌ینه‌رو یان
 هه‌له‌یه‌کی نه‌زاندراودا، که‌وتومه‌ته‌ده‌شتی نه‌بوون و هه‌ناسه‌ده‌دم.

وه‌که بلی‌ی دنیا کو‌تایی هاتوو: هه‌موویان پویشتون: مرو‌قه‌کان هه‌موویان
 له‌سه‌ر خاکه‌وه‌خزیونه‌ناو خاک وه‌هه‌ریه‌که‌وه‌له‌کفنی خویدا، له‌سه‌نگه‌ری
 گو‌ری داخراو و ته‌نگی خو‌یاند، چاوه‌روانی هاتنی فو‌پیدا‌کردنی ئیسرافیلن،

دامرکاون تا بیزون و پئی بنینه ناو جیهانیکی تر وه سه‌ریان له ژیر به‌ردی نه‌لهد دربیئن وه چاو به ناسمانی جیهانیکی تر هه‌لبینن وه نهو ساته زور نزیکه. نهو جیهانه کوتایی هاتووو وچانی داوهو داستانی ژیان و جوله، هه‌ردوکیان، گه‌یشتونه کوتایی وه هه‌موو، پوله‌ی مروفت و مریشک و مروای و کولله و دره‌خت و پوهک و هه‌موو بوونه‌وه‌ره‌کان پویشتون و چاوله‌پری ی هاواری په‌سلانن و ته‌نیاو ته‌نیا من ماومه‌وه، وه فه‌رامووشی یه‌ک هه‌بووه که له پیزی هه‌موو بوونه‌وه‌ران و هه‌موو زینده‌وه‌ران - که به قامچی مه‌رگ بو نیشتمانیکی دیکه لیخو‌پرداون و سروشتیش له ترسان، سه‌ری له کالانه‌ی خوئی ناوه‌و زاری نیشان نادات - ته‌نیا من به‌جی ماوم وه چ هه‌له‌یه‌ک! وه گومان نه‌بوو که، به‌زوویی، نه‌ینی هه‌ست به منیش ده‌کات وه به‌دوامدا دیت. مه‌گه‌ر ده‌کریت؟ مه‌گه‌ر ده‌کریت جیهان کوتایی بیئت و مروفت‌ه‌کان هه‌موو پویشتب‌ن و چیروکی ژیان ته‌واو بوو بیئت و من، به ته‌نیا، لهو ده‌شته گیز‌که‌ره‌دا - که په‌نگی نه‌بوونی گرتووو و بیجگه له چاو‌ه‌پروانی یه‌کی سامناک هیچی تر له پووی غوبارگرتوو و مردووی ناخویندریته‌وه - مابمه‌وه؟

نیستا که ماومه‌وه چ بکه‌م؟ ته‌نیا یه‌ک، مروفتیکی ته‌نیا له نه‌بووندا، له ده‌شتی نه‌بووندا چ بکات؟

به چ شیوه‌یه‌ک ده‌توانم باسی بارودوخی خویم بکه‌م؟ به چ شیوه‌یه‌ک؟ به‌دوای کام وشه‌یه، ده‌سته‌واژه‌یه، زمانه‌دا، بگه‌پرم؟ مه‌گه‌ر که‌س ده‌توانیت مروفتیکی زیندوو له ده‌شتی نه‌بووندا وینا بکات؟ مه‌گه‌ر نه‌قل ده‌توانیت تیبکات؟ مه‌گه‌ر هه‌ست ده‌توانیت هه‌ست بکات؟ مروفتیکی زیندوو، به هه‌موو هه‌ست و ده‌رک و هه‌ست‌پیکردنیک، ساغ و ریک و ته‌واو، وه‌کو هه‌موو مروفت‌ه‌کانی تر به‌لام، له ده‌شتی فراوان و وه‌ستاو و بی ده‌نگی نه‌بووندا! مه‌گه‌ر ده‌کریت؟ نا‌کریت، به‌لام کرابوو و من هه‌بووم: من هه‌بووم و نه‌بوونی په‌ها هه‌بوو و کێوه‌که هه‌بوو و هیچی دیکه‌و هیچی دیکه‌و . . . هیچی دیکه. وه من هه‌ستم ده‌کرد که ته‌نیا بوئیکی زیندوو که جگه له هه‌راس هه‌ست به هیج ناکات.

ماوهیهک بەسەر ئەوەدا تێپەری وە نازانم چ ماوهیهک، چونکە کاتیش لە پویشتن وەستاوو: کاتیش مردبوو، بۆ تەنیا جولە نیە کە کات دروست دەکات؟ مەگەر پوژد مانگ و پوژمەلاتن و پوژئاوابوون و سوپانی زەوی و ئاسمان نی یە کە ئەندازە کات دیاری دەکات؟ کاتژمێرەکان دروست دەکات وە شەو و پوژو مانگ و سالەکانیش؟ نازانم بەلام هەرچۆنیک بیت "زستان" بوو.

هەرچی بوو، ماوهیهک یان چەند ماوهیهک بەسەر ئەوەدا تێپەری کە لەناکاوا سینبەریک کەوتە سەر پارچەیهکی زەوی نزیک کێوکه، سینبەریک کە جولەیی هەبوو.

واتا چی؟ جولە؟ سینبەریک کە جولەیی هەبوو؟

بەدوای سینبەرەکە کەوتم و — لە دۆخیکدا دلم لەبەر هەراس و سارپۆژبوون بە شیوہیەک لە قەفەسی سینگمی دەدا کە هەستم دەکرد کە لەوانە یە هەر ساتیک بتەقیتەو — گویم لە دەنگی پێیەک بوو: لە کووی وە؟ لە کێوکهو! وە بەدوای ئەودا، خشەخشی خزانی بەردەکان و بەریونەوێ کورت و بلندی خیزەکان . . . وە من کە سەرتاپا بوویومە "چاوەپوانی بی ئوقرە"، لەناکاوا تارمایی مروئیکم بینی.

بەلێ، تارمایی مروئیک کە لە کێوکه دەهاتە خوارەو وە چەندە ئاسان و زال و ئارام! وەک بلێی بەسەر پێگایەکی ساف و پاندا دەپوات کە کەمیک لێژایی یەکە ی زۆرە! بالندەیهک بوو کە لەسەر سینگی شەپۆلەکان دەخلیسکا، وە من کە هەرگیز توانای ئەوەم نی یە بلیم چ بارودۆخیکم هەبوو، چۆن بووم؟ دلم چی دەکرد؟ گیانم چۆن بوو؟ وە خوینم چۆن لەناو لولەکانی خوینمدا دەپویشت و دەسوپایەو وە خوێهەلەداو چالاک دەبوو وە، لەبەنەرەتدا"، پەشووکابوو وەکو شیتان دەخولایەو وە؟ چاوم چۆن بوون؟ تێپروانینم چی دەکرد؟ هاتنە خوارەوێ ئارەق بەسەر پوختسارمدا، بە ژێر گەرومدا، گەردنمدا، سینگمدا، ئەولاولامدا، چۆن بوو؟ "بۆخۆم" بووم؟ نەبووم؟ بەو شیوہیە بووم؟ بەشیوہیەکی تر بووم؟

شیوه، ئەندازەم، پەنگم، لاشەم، بوونم، دەست و پێ و سەر و گەردنم، هەبوو؟
نەبوو؟ چۆن بوو؟ . . . بەلام، دیتم کە: بناتریس بوو.

بەلێ، بناتریس بوو. ئەمن ئەوم پێش ئەو کاتە، لێرە، دیتبوو کە دەستی
لەناو دەستی دانتە دابوو کە چۆن بەسادهیی و نەرمی گیانیکەوه، لەو کێوه
هاتەخوار و دەستی ئەوی خستە ناو دەستە لاینەرەوه و میهرەبانەکانی و وه
ئەوی وەکو سێبەریکی نەرم و سوک بەدواخویدا پراکیشا. دەست لەناو دەستی
یەکترا، بەبێ دم کوتان، چاو لە چاوی یەك، بەبێ چاوتروکان، پێیان نایە ئەو
پێگایەو پویشتنە سەر کێوه بڵندو سەختەکو، لە دوندی کێوه کە ئەوی کە وەك
ئەوه وایە کە ئاسمان پالی پێوه داوەتەرە، ساتیک پراوەستان، پرویان سوپراندەوه
و هەردووکیان، بۆ ساتیک، ئەو بیابانەیان و ئەو پێگە دژوارو سوتینەر و درێژو
ئاسمانی گیراو و کورت و زەوی مردوو و تەمومژاوی و وەستاو و زەلکاوه بێ
دەنگ و بێ جموجۆلەکانی بیابان تا ئاسو لیل و گێژکەرەکانی بەرزەخ و پەلەهێ
چلکن و ناشیرنی پوژ لەسەر بنمیچی کورت و گرانی بەرزەخیان تەماشاکرد و
پاشان، پووبەپووی یەك، ساتیک تەماشای یەکتریان کردو، جگە لە
زەرەخەنەیهك، هیچیان نە گوت و پاشان، پشتیان لەم لایە کردو بۆ ئەولا
شوپیونەرە، بۆ ساتیک دەنگی نەرمی پێهەکانیان دەهات و پاشان هەموو شتیك
کوئایی هات و بیابان مایەوه و دەبەنگی بیابان و بێ دەنگی بیابان کە دەتگوت
جیهانە لە دواین پوژەکانی بووندا، بە نارامیەوه لە چاوه پوانی هەستانی
ویشومەیی پەسلاندان!

و هە من لە زمانی دانتەوه گویم لە چیرۆکەکی بووه کە لەویوه بۆ کوئی چوون و
دەست لەناو دەستی بناتریس تا کوئی و کوئی پویشتن و بە پێگا و کێلگەو باغ و
کەنار جوگەلو ژێر سێبەری درەختەکانی بەهەشدا، دەست لەناو دەستی یەکترا،
دەپویشتن و هەوای پاکی بەرەبەیانیان هەلەمژێ و سسرودی بانی
فریشتەکانیان دەبیست کە، پۆل پۆل، لە لایەکەوه بۆ لایەکی، لێواو لێو لە شادی
و مژدەو پەيام، بە فرمانی خوا دەفرین...

وه من دستم خسته ناو دستى بنا تریس و نهویش، منى به سوکى سینه رهکى، به دواى خویدا برده سهره وه من بى نهوهى نه ژنویه کانم هست بکهن- له نا کاو گه یستمه بلندی هره رهکانى کیوه کهو چاوم له ناسمان بپری و تیروانیم له گهل سوپانى ناسودا ده سوپاند، وه ک بلئى ی بوون گیانى هاته وه بهرو سروهى به هاری هاته بزوتن و بوئه خوشه کان به خیرایى له هموو لایه کهوه بلأوبونه وهو پرو باره کان شوپونه وهو به هات و هاواریکى هاندرانه وه به دست پاره شانندن و پی به زهوى دادان، ده شته کانیان به رهو دریا ده پری وه بالنده مهستان ههستان و ماسى یه کان به شادی یه وه ده ستیان به مهله کرد. ژیان له سهره تاوه ده ستى پی ده کرده وه. ساتیک پاره ستام و دستم له ناو ده ستى نهودابوو، ته ماشای بوونم ده کرد وه چیژی بى تواناکه رى بزگار بوونى خوئم له ناره زوى گیانم وه هه ستیده کرد وه پاشان، به سوکى دوو په پوله، بو نهودیوی کیوه که شوپوبینه وه .

وه له بهرام بهرمدا به هه شت ده رکوت.

وه من بارودوخ و دلئى گه شتیاریکم هه بوو که ته مه نیک له ده شته ناگراویه کانى جهه ندمدا گه شتى کردوو وه ده شته مردوو هکانى بهرزه خیشى بریوه وه نیستا خوئى له سنورى به هه شتى خوادا ده بینیته وه.

دهسته میهره بانه کانى بنا تریسم، له شادی و سوپاسگوزاریان، دهگوشین و هه رساته په لهم ده کرد، بو گه یشتن به دلئى به هه شت، دلم بو دوزینه وهى جهوزى کهوسهر، سینه رى به خته وه رى، جوگایه کانى شیر و ههنگوین و کوشکه شوکداره کان که له سهر پرو باره کانن، چاوه پروانى نیمن په له ی ده کرد.

په له کردنم بهو شیویه له ی ده خویریم وه، له پویشتندا، به شیویه که شادی گه یشتن به سهر چاوهى به جوئى هموو ناره زوه رهنگینه کانى خه یالى مروئى ورده ورده سوکترو بى نوقره تر ده کرد، که ههستم ده کرد دست و پی یه کانم، به بى تواناکه رى شادی، گوپاون بو شابالى گه وه رى هه لوئى تیژ فېر وه هه رساته و زیاترو به هیزتر ده پوین، وه من نهوسا له جیاتى پویشتن پامده کرد، وه له

جیاتی پاکردن خومه لدهدا. له زهوی جیابوبومهوه له بو شایي دا، به سر پووی پڼگهکان و درهختهکان و باغهکان و کولانی باغهکانی بهمه شتدا، له خوشیان، ده فریم!

وه لهو کاته دا، له نا کاو، کوشکیکی گه وری زپرم له دامینی کیوکی زیودا دیت که به ژیریدا پووباره کانی ناوی ژیان ده پویشتن وه هه وایه که ی بوئی گیان په و رده که ری گولی پینچ په ری هه بوو که له باغه هه لو اسراوه کانی ناسمانه کانددا ده پوینن وه نه ولولای کوشکه که ده و رده را بوو به لاولوهی گه شاوه و پر جموجول - ره کو مندالی جوان و دور له هه له که خو یان به دایکیانه وه هه لده واسن - وه ده مینی که سات به سات ده پوان و کوشکی منیان به پهنجه خوش پهنگ و نهرمه کانی خو یان داده پووشی وه هه ستم ده کرد که نهو کوشکه، بهو په له په له، بو من ده پازیننه وه.

وه کو کو تر له سه ربانی کوشکی خوم نیشتموه وه پاشان بی پاره ستان، له سر لقی دره ختیکی مهن و پاراو که سه رانسه ری نهو سه رزه مینه گه وریه یی خستبو ژیر سیبه ری خو یه وه، دانیشتم وه به بی پاره ستان، له و یوه، له سه ره یوانی کوشکه که، له سه ره که ناری پووباریکی گه و ره سازگار که به ژیر کوشکه که دا تیده په ری، نیشتموه. ناوی پووباره که وه کو پووی پاک و ساف و تیشکده ره وه ی ناوینه بوو وه پوژی وا له خویدا ویناده کرد وهک بلی ی سه رچاوه ی زیړینی هه تاو لیزه وه سه رچاوه ده گرنیت وه ناسمان لیزه وه پوونای و رده گرنیت، وه پوژ لیزه وه په یدا بووه وه پوژی ناسمان تیشکدانه وه ی پوژیکه که له ناوینه ی نهو پووباره دا هه لاتوه. وه من بو یه که مین جار، "وینه ی خوم" - بهو شیوه یی که هه بوو - له دلای پاک و په تی و راستی پووباره که دا ته ماشا کرد وه چهنده سوژ بزوینه ته ماشا کردنی راسته قینه و راستی خود: چهنده سوژ بزوینه که که سینک وینه ی گیانی خو ی له ناوینه که یدا ببینیت! ناها! که چهنده به چیژه! له بهمه شتدا هه یچ چیژیک له وه بالتر نی یه به لام . . . نه ی!! بوچی؟ کو! کو! وینه ی بشاتریس! بو وینه ی بشاتریس . . . بوچی . . .؟ به سه رسوپمان و

هراسهوه، تهماشای لای راست و چهپی خوم کرد، بئاتریس لهوی نهبووا
 تهماشای پشت سهرم کرد، لهوی نهبوو، سوپرامهوه، خولامهوه، زهوی و
 ناسمان، دوورو نزیك، ههموو شوینیک گهرام، دیتم: لهوی نهبووا
 فریشتهکان دههاتن و دهچون بالیان لهناو بالی یهکتدابوو وه بهسهرسهرم دا
 تیدهپهرین، پوخساری نهو ژن و پیواونهی که خهرمانی پووناکییان له مل بوو
 وه جوانی یهکی قولیان ههبوو بو چاوی من، لهبهرامبهردا به ریز دهرویشتن:
 لهناو پوله بچوک و گهورهکانی نهوان - که به ههنگاوی رینک دهرویشتن -
 ههندیکیان به بالایهکی رینکترو پوویهکی جواترو خهرمانی پووناکی یهکی قولتر
 دههاتنه بهر چاو . . . دهمتوانی ههندیکیان بناسم: محمد له نیوان عهلی و
 سهلمان و نهبووهر و بیلال . . . لهگهل خهدیجهو زهینهب . . . عیسا لهگهل
 سهینت پول و چند جهواری دیکه که بهباشی نهدهناسین: سوکرات به ههمان
 پوخساری فهیلهسوفانهیموه له دوخیکدا وهکو نهسینا، نهفلاتون و نههرستو و
 لوکاس و گهزهنووفون و نهلهکییادس لهدهوری نالابوون دهرویشتن و قسهی
 دهکرد. نیبراهیم، موسا . . . زهردهشت . . . وه کومهله پیواون و ژنانیک که
 نهدهناسین بهلام زور پیرووو شکومهندو پووناکاوی بوون، نارامی، بهختهوهی
 و دلنیایی له تیروانینه جوان و لیپراوانهکانیان دهتکا .
 پوچومه ناو وینهی خوم که له پویاره سازگارو پاکهکهی بهرامبهر خومدا
 شلتوشوی دها، وردتربوومهوه.
 وینهیهکی گوماناوی و لهرزوکم له قولایی ناوهکهدا دیت که ههرساتهو له من
 نزیکتر دهبووهو پوخساری پوونتر دهبووه. سهری له ناو هیئا دهی و وهکو
 مراوی یهک، نهرم لهسهر سینگی ناو، به خلیسکان بهرهو پووی من دیت، وه
 بزهیهکی ناسیواونهو بهخشندهی ههبوو، له ساتیکی جادوویی دا، که دهسته
 جوانهکانی، وهکو نیازمندی، بولای من دریزکردبوو، له ناو هاتهدهر وه دیتم که
 "ئهوه".

هه‌وره خوش هه‌واله‌کانی پشه‌می به‌سه‌ر سه‌رمدا تیده‌په‌پین وه ئه‌و — که دوا‌ی
 چه‌ند سالیک له ده‌می ده‌ریاوه به‌ره‌و من ده‌گه‌په‌په‌وه، ده‌سته ماندوو و
 ته‌نیا‌یه‌کانی له ده‌سته‌کانیدا به‌ دلنه‌وایی یه‌وه گۆشی وه من بو‌یه‌که‌مین جار،
 له که‌ناریکی په‌ژاراوی که چه‌ند سالیک له‌سه‌ر ئه‌و، ته‌نیاو به‌ چاوه‌پروانی یه‌کی
 دل‌سارده‌وه، چاوم چه‌ردا‌گرتببون، هه‌ستامه‌پی وه له‌ژیر سیبهری پووناکی یه
 پارزداره‌کانی دره‌خته‌کان و له‌سه‌ر پووی فه‌رشی سه‌وزی به‌مه‌شتی هه‌نگاوم
 ده‌نا، ده‌ستیکم له‌ناو ده‌سته‌کانی ئه‌یرجل و ده‌سته‌که‌ی دیکم له‌ ناو
 ده‌سته‌کانی بنا‌ت‌ریس دابوو وه له به‌رام‌به‌رمدا، زه‌رده‌خه‌نیه‌ک له پووناکی
 له‌سه‌ر لی‌وه میه‌ره‌بانه‌کانی خوا. له‌ناکاو له‌ژیر پی‌مدا چالیک زاری لیک‌کرده‌وه!
 به‌ریومه‌وه. چاله‌که "ویل" بوو، ویل، "وه‌یشا" له‌ناکاو کونیک ده‌رکه‌وت.
 کونیک له‌سه‌ر بنمیچی ئاسمانی ئه‌و جیهانه. ساتیک و چه‌ند ساتیک تیپه‌پی.
 که‌وته سه‌ر زه‌وی. ته‌ماشای ده‌وربه‌ری خۆم کرد: دیسان بیابان! چو‌ل و
 ترسناک و بی‌که‌س! وه من بالنده‌یه‌کی بریندار، له‌دلی چه‌راوی بیاباندا!
 وه زانیم که . . . ئه‌یرجلی من مردوو وه ده‌ریا بنا‌ت‌ریسی من ئازاد ناکات.
 وه له به‌رام‌به‌رمدا، ته‌نیا ریگه‌یه‌ک هه‌بوو که، له منه‌وه، بو‌شاری ئه‌و بی‌هودانه
 ده‌پو‌یشت!

- ئه‌یرجل (۷۰-۱۹) پیش زاین) شاعیریکی پۆمانی بووه.
- بنا‌ت‌ریس ژنیکی ئه‌ورنتایینی یه که دانته وینای کردوو له شانۆیه‌کانی دا.
- دانته (۱۲۶۵-۱۳۲۱) زاینی، شاعیریکی ئیتالی بووه.

﴿ بُو "خود" ﴾
 ﴿ بُو "نیمه" ﴾
 ﴿ بُو "نهوانی تر" ﴾

جیهانی نیمه له "کۆمهلهی" بی شومار دروست بووه. له ناوه پراستی ههر کۆمهلهیهک خۆرێک ههیه وه کۆمهله ئهستێزهیهک که بهدهوریدا دهسورینهوه. ههر کۆمهلهیهک، یهکهه جار، لهشیوهی پارچه ههویڕیکی گهوره دایه. ههروهکه بهدهوری خۆیدا دهسورینهوه، لههه مان کاتدا پارچهیهکی بچوکی لێ جیادهبیتهوه وه ورده ورده ئهو پارچانه دهبنه ئهستێزه وه ئهو پارچه گهورهیهی ناوه پراستی، دهبیته خۆر وه بهو شیوهیه، جیهانیکی خۆری دروست دهبیت.

"دانه: توو" ئێك لهناو خاك و ئاو و ههواو پوژی باشدا، ورده ورده گهشهدهكات و دهبیته نهمام و نهمامهکه گهروهو گهورهتر دهبیت، دهبیته دار وه دارهکه لآخ و گهلهیهکانی سال به سال زیاترو زیاتر دهبن وه گول و میوه دهردهكات،

یان لهناو سکی دایکی دایه که شوینیکی گهرم و نهرم و پارێزراوه، بهخواردنیکی تایبهتی لهڕنگهی خوینهوه، گهشهدهكات وه وهکو پارچه خوینیکی بهستراوی لێ دیت وه ورده ورده سهرو لاشهوه دهست و پسی پهیدادهكات ودهبیته کۆرپه، وه که تهواو بوو له سکی دایکی دیته دهرهوه، "لهدایک بوون"، تا ماوهیهک له کهنار دایکیهتی و له سنگی ئهو شیر دهخوات،

بەلام وردە وردە گەورە دەبییت و لە زاریدا ددان دەپوین، دەبییتە خۆراك خۆر و پێ یەکانی هیزیان پەیدادەبییت و فییری پۆیشتن دەبییت و دەستەکانی چا پوکتر دەبن فییری کارکردن دەبییت وە وردە وردە زمانی دەکریتەوێ و فییری قسەکردن دەبییت و میشکی دەکەوێتە کار هەر پوژەو و باشتر دەناسی و باشتر تیندەگات دەست بەخویندن دەکات و هەر سالو زانستەکە ی زیاتر دەبییت و پەرورەدەکردنەکە ی بآلترو هەستی زیاترو لەمنداڵیەوێ بو میرمندالی و لە میرمنداڵیەوێ بو گەنجیەتی و لە گەنجیەتیەوێ دەگاتە تەواوی وە بیردەکاتەر و کاردەگات و ژیانی هاوسەری پیکدیننیت و مال دروست دەکات و دەبییتە ژن یان پیاویکی باش.

ژیا نیش لەو جیهانەدا لە سەرەتادا دروست بوو وردە وردە بەرەو پینش چوو. "بەرەو پینش چوون یاسایە": هەموو شتیکی لەبەرەو پینش چوون دایە. ئەگەر بوونیکی شایستەیی بەرەو پینش چوونی نەبییت لەناو دەچینت، تەنیا شایستەکان مافی مانەوێیان هەیە وەکاتیکی مانەوێ بو هەمیشە ناکەوێ دەواو، بەرەو پینش دەچن، سادەکان ئالۆزتر و لاوازەکان بەهێزتر و پەستەکان بەرزتر و باشتر و ناتەواوێکان تەواوتر دەبن. چونکە لەسروشتدا هەموو شتیکی لەگۆپان و جۆلە دایە، بەرەو تەواوی دەچن لەبەر ئەوەی کە دەلین "تەواو بوون یاسای سروشتە".

بوونەوێرە زیندوێ سەرەتاییەکان گەردی بچووک بوون لەناو پیسای زەلکاو و گۆم و پاشماوێ کەنار دەریا و پووبارەکان دروستکران، هەریەکە ی یەک "خانە" بوون بەوانە دەگوتری بوونەوێرە زیندوێ "تاک خانەکان" ئەمبیا لەو جۆرانە یە.

هەزاران سال تێپەری و ژیا ن بەرەو پینشەوێ چوو، تاک خانەییەکان بەرەو تەواو بوون پۆیشتن، بوونە فرەخانە وە شیوێ جۆراو جۆریان لی دروست بوو وە جەستە نەرمەکان "بسی برپرەکان" دروست بوون وەکو کرمەکان، لەناو ئەندامی هەندیکی لەوانەدا وردە وردە ئیسکەکان پەیدا بوون وە جۆری تەواوتریان

بەدی هینا وەکو بەئندەکانی ناو هەوا، ماسیەکانی ناو دەریا، لەناو ئیستەدارەکانیش وەکو مریشک و ماسی که هیلکەیان دەکردو گەرایان دادەنا، جوړیکی تەواوتر هاتە بوون که هیلکەیی لەناو سکی خۆیدا هەلەدەگرت تا ببیتە کوڕپەلەو پاشان لەدایک ببیت. وە بەو شیوەیە لەناو هیلکەکەران "کوڕپەلە بووکان" و "شیردەرەکان" پەیدابوون. بزەنەکان، مانگایەکان، ئاسکەکان، مەیمونەکان . . .

وە لەناو شیردەرەکان که لەسەر چوار دەست و پێ دەپویشتن وە هەمیشە بەرەو پوی زهوی چه ماوەن و سەریان هۆکاری بەرگری کردنەو گەپان بەدوای خۆراکیاندا، جوړیکی تەواوتر بوون، واتا قەدی راستکردووە وە لەسەر دوو پێیەکانی وەستا.

بوچی تەواوتر؟

چونکه پێیەکانی دەستەکانی لە لەسەر پویشتن ئازادکرد وە دەستەکانی سەری لە شەپکردن پزگارکرد.

لە ئەنجامدا دەستەکانی بو "کارکردن" ئازادبوون وە سەری بو "بیرکردنەو" بەو شیوە بوو که تەواوترین بوونی زیندوو لەسەر زهوی پەیدابوو. بوونیکی که جواترین پەیکەری هەبوو وە گونجواترین ئەندام وە چاپوکتترین دەست و پەنجە بو گرتن و دروستکردن و هاویشتن و لیدان و ئاواز دروست کردن و . . . بە هەموو جوړە نامیریک کارکردن، هەموو کاریک لەبەرد بەردانەو بەپەنجە پاکیشان و مست هاویشتنەو، تاکو گوریس پستن و ئاوریشم چنن و وینه کیشان و هەلکەندن و خەت . . .

بەلام تەواوی ئەوانە دەرەووی کارەکیە .

بوونیکی ئاوا تەواوترین ئازەلە بەلام ئیستاش "مرواف" نییە.

باشە کە دەبیتە مرواف؟

لهو کاته وه که له جیاتی سروشت بو خوی خوی تهواوتر دهکات. له ئەمبیاوه تا دهگاته مهیمون، سروشت بونه وهرانی تهواوتر دهکرد کاتیک گهیشته مروڤ تهواوتر بوون خرایه ئەستوی خویه وه.

بوونه وهران به گوڤانکاری له لهشیاندا تهواوتر دهبن.

مهله وانه کانی ناو ناو، له سەر خاک بوونه خشوک و خشوکهکان پێیان دهرهات و توانای پویشتنان پهیدا کرد یان پهریان لی پواو بوونه بالنده وه بهو جوړه مهر جوړه له جوړه کهی پیشتر تهواوتر بوو. بهلام هیچ نازهلێک به "بی قوچ بوون" و راست راوهستان، نابیته وه مروڤ

مروڤ به گوڤان له گیانی دا تهواوتر ده بیت.

کهی مروڤ ده بیته مروڤ؟

کاتیک که ده توانیت "تی بگات"

کهی "تیگه یشتن" له ودا به تهواوی دهگات؟

لهو کاته وه که ﴿باش﴾ و ﴿خراب﴾ تیدهگات.

کهی تی گهیشتنی ﴿باش﴾ و ﴿خراب﴾ له ودا تهواو ده بیت؟

کاتی که له ﴿ژیان به سه بریدن بو خود﴾ هوه بگاته ﴿ژیان به سه بریدن بو

ئیمه﴾

کهی ﴿ژیان به سه بریدن بو ئیمه﴾ له ودا به تهواوه تی دهگات؟

لهو کاته وه که ده توانیت ﴿بو نهوانی تر﴾ زیان به سه بریت.

کهی ده توانیت ﴿بو نهوانی تر﴾ زیان به سه بریت؟

لهو کاتهی که نهو پازه گهره ی خوایی یه ده دوزیته وه که: ﴿مه رکه سیك زیانی

خوی به نهوانی تر به خشی، بوخوی له زیان کهک وهرده گریت﴾.

به دوا ی چاوچنوکی خودا گهران و سهر له خاک وهردان و سهر له ناخوڤ وهردان

ژیان به سه بریدن مه پانه یه.

مروڤانه زیان به سه بریدن نهک ﴿بو خود﴾، به لکو ﴿بو نهوانی تر﴾ ه.

نازل ده لیت:

﴿بُوْ مِنْ﴾،

مروءه ده لیت:

﴿بُوْ نِمْه﴾،

وه ته واوترین مروءه، مروءی پرهیزکاره.

وه مروءی پرهیزکار ده لیت:

﴿بُوْ نِهوانی تر﴾.

﴿بُوْ نِهوانی تر﴾ ژیان به سهربردن ته واوترین جوئی ﴿ژیان به سهربردن بوْ

خوده﴾.

وه نه وهش وانهی مه زنی ژیان به سهربرده که ده بییت له خودی ﴿ژیان هوه

فیزی بین.

له شی زیندوو، کو مه لگایه کی زیندوو یه. کو مه لگایه که له سهدان نه ندام

پنکه اتوه که هه ریه که یان ژیان به سهرده بات.

ته ماشای ده ست بکه!

زهوی هه لده قه نییت، وهردی ده داته وه، توو ده چینییت، ئاوی ده دات، نیوهی

سالیك له کیلگه داره نج ده دات، دهیدرویتته وه، خه رمان گیره ده کات، گه نمه که

ده باته ئاش، له ئارد، نان دروست ده کات، نان به پنجه کانی خوئی ده کات

پاروو، به چنگی خوئی دهیگریت.

ئیستا به رو بومی کاره که ی له چنگی خوئی دایه.

به نام ده ست چ ده کات؟

ئو پاروهی بوْ خوئی دروستی کرده وه بوْ ساتیکیش ﴿بوْ خوئی﴾ هه لی ناگریت

هه مووی به ﴿زار﴾ ده سپیری.

پرهیزکاری ده ست ته ماشایکه!

ئه گه ر که مترین به شی ئو پاروه له لای بمینیته وه، به پیستی بکه وییت،

له ولولای په پنجه کانی دابمینیته وه، بجیته ژیر نینوکه کانی، به دوو دلی و

وردیەکی زۆرەوێ خۆی پاک دەکاتەوێ، هەتا بەئاو و سابون خۆی دەشوات، پاک دەکاتەوێ.

دەست بوونیکێ پاک و پڕهیزکاره.

لەوێ کە بۆ خۆی دروستی کردووە و دابینی کردووە و بەدەستی هیناوە، گەردیکیشی بۆ خۆی ناویت.

ئەوێ هەیهتی دەیبەخشیت. رەنجی دەستی خۆی هەموو دەداتە ئەوانی تر، ئەو بۆ ئەوانی تر کاردەکات، هیچ دەستێک خۆپەرست، خۆیین، چا و چنۆک و لە

کەمیندا نیه. هیچ دەستێک "بۆ خۆی" ژيان بەسەرنابات. دەست دەزانێ کە:

ئەگەر ئەو خۆراکە ی کە بۆ خۆی بەدەستی هیناوە، بەهێلیتەوێ، خواردنەکە بوگەنیو دەبییت.

- دەست پیس دەبییت،

- لەش دەمریت،

وێ لەسەر لەشی مردوو کام دەستە دەتوانیت ژيان بەسەرپەریت؟

خۆراک لەناو لەپی دەستی دایه وێ بەبرسیهتی دەمریت،

وێ لە کۆتایدا دوژمنهکانی ئەو -میکروبیەکان و مینش و مەگەزەکان رەنجی دەستی ئەو

دەخۆن،

وێ

سەمادەکەن و

وێ

گۆزانی دەلین و

قەلە و گۆشتین دەبین . وێ .

♣ مروّف، خوا-یی یهك له تاراوگه

(خوا مروّفی له پیسی ۱ دروست کرد: پاشان له گیانی خوئی فوی پیدا کرد وه "به شیوهی خوئی دروستی کرد" ۲ وه فیبری ناوه‌کانی کرد وه نهو "سپارده" یهی خسته پیش زهوی و ناسمانه‌کان، خوئیان له هه‌لگرتنی لادا، مروّف هه‌لی گرت، پاشان به فریشته‌کانی فهرموو که له پیش نهودا کړنوش بهرن) ۳

۱- حماد مسنون (قران) ۲- فهرموده‌یهك و نایه‌تیکی نینجیل ۳- دروستکردنی مروّف له تورناندا

پوخساری نهو مروّفه به‌بهرده‌وامی، شه‌پولیک له "په‌ژاره" ی تیدا‌یه وه له یه‌که‌مین پوژه‌کانی میژووه‌وه، هه‌رکاتیک که له‌بهر په‌ژاره‌یی له هه‌وله‌کانی ژیان، خوئیان بردوته سوچیکی لاجه‌پ تا بیر له "خوئی" و له "جیهان" بکاته‌وه، په‌رده‌یهك له به‌دییی پیشچاوانی به‌ستووه شه‌پولیک له دودلی له‌سه‌ر پووی نیشتووه له‌بهرنه‌وه‌ی، نهو هه‌موو کاتیک خوئی له‌و جیهانه به "زیاتر" بو‌ده‌رکه‌وتوووه بوئی ده‌رکه‌وتوووه که "نه‌وه‌ی هه‌یه" به‌س نیه بو‌نه‌وه، هه‌سته‌کانی له سنوری نهو بوونه تیده‌په‌ریت وه له‌وهی که "هه‌رچی هه‌یه" کو‌تایی دیت، نهو دریزه‌ په‌یداده‌کات وه تاوه‌کو "بی کو‌تایی" دریزه‌به‌یته‌وه. وه نهو کاته، له پوخساری نهو کاولگه‌یه‌دا، له‌گه‌ل سروشتی گیانی به گیانی خوئی وه "خو‌بوونی زولالی خوئی" نامویی خوئی ده‌بینیت که نا‌ئومیدی ده‌کات

له خووکردن و په یوه ندى دروستکردن وه ههستی ته نیایی له قولایی ویزدانى خویدا به خه بهر دینیت وه چونکه به شیوه یه کی دهر دناک ههستی کردووه که سروشتی په ست و بى میښک و بیگانه بهو سیبه رى خوئی به سهر نه ویشدا کیشاوو، "به بى ناماده بوونی نهو" نه ویشی له خوئی گلاندووه، له بوونی خوئی و بوونی سروشت بیزار ده بیت. ههستکردن به ته نیایی لهو جیهانه و بیزارى له بیگانه یی له گه ل خویدا - نهو خودی که هاوده ست و هاوداستانى نهو جیهانه یه - "نیشتیمان" و "خزمایه تی" بو نهو هاوارده کهن وه لیروه یه که "دووتا په رستی"، په گداکو تراوترین بنه مای فه لسه فی مروټ، له سه ره تاوه له بپروای نهودا جینگای خوئی ده کاته وه وه به به لاش نیه که یه کی که لهو پرپوژه سه ره تایی یه کال و گومانای یانه ی که له میښکی مروټی سه ره تایی دا شیوه ی په یدا کردووه، بیروکه ی "جیهانی زیرین" و "جیهانی زبر" - له هر زمانیکدا به ناویک وه له هر هوژیکدا به شیوه یه ک - هه می شه وه له هه موو جینگایه که هه یه و بیقه راری لیروه شه یدایی بو نهوی وه نارزوو و کوشش بو نزیک بوونه وه لهو، له دهر که و تنی میژوووه تا نیستا، جولینه رترین دله کوته و کوششی گیانی نهوی که کو مه له ی ژیانی واتایی نهون، دروست کردووه. له ناسوی لوتکه ی میژوووه، ده بینین که مروټ.

به دواى دوزینه وه ی پینگایه که بو "نهولا"، دهستی بو ناسمان به رزکردو ته وه، یان چاوی له چاوی پوژ بریوه وه یان له به رام بهر بلنیه یی پارزارو بیقه راری ناگر دانیش تووه و پوچو ته ناویه وه وه نارزه ووی "پزگاری" و سه رچاوه ی "نیازی"، که لیواو لیوه له لیپران و شه یدایی، له گه ل خوئی ده لیته وه چونکه، له پوو خساری نهو سى یانه دا، له "نهینی یه گومانای یه کانی" نهو نیشتیمانه، ناماژیه کی خویندو ته وه و "پووناکى" یه که ی - که له گه ل سروشتی کوپرو قوپاوی نهو ماله خاکی یه دا به ناموی زانیوه - به سیبه ریک داناوه که له ناسمانه کانی دیکه وه که وتو ته سه ر نهو ناوچه ساردو په رته وازه یه.

مروٹ، وون بووی ٹھو خاکستانہ نانا شنایہ، کہ خوئی لہ ژیر ٹھو ناسمانہ بہ کورت و نامویہ کی گرفتار دیتوہ، سہرتاپاؤ بہ بہردہوامی، لہ پنگای گہران بہدوای ٹھو "بہہشتہ وون بووی" خوئی - کہ دہزانیٹ ہہیہ - بہلای ہہر شتیکدا تیپہریوہ کہ نیشانہیہ کی لہو تیدا دوزیوہتہوہ، بہ پارانہوہوہ کہوتوتہ سہر چوکان و ہمرکاتیک لہبارہی بیہودہی ٹھوہوہ بہناگاہاتوتہوہ بہبی ٹھوہی کہ لہ دلنایہ کہی لہبارہی بوونی ٹھو "نازانم کوئی" یہ "کہم و کورتیبیک دہرکہوتبیت، بہبی دواخستن بہدوای نیشانہیہ کی تردا گہراوہو، لہو بہہرلاپراکردنہ ماندوونہناسدا، ٹھوہی ہہرگیز دانہمرکاوہ، ہاوارہ بہ نازارہکانی ٹھو گرفتارہی تہناییی بووہ کہ ئیستاش بہ بینوآقرہی دہست بہ دیواری ٹھو جیہانہدا دینیت تا بہرہو دہرہوہ دہلاقہیک بکاتہوہ.

ناکوکی و ہلامہکان و جوڑاوجوڑی و ڈڑیہ کی پھنگدانہوہکان یہکیہتی دہردو نیاز لہبہرچاوی ئیمہ دانہپوشیت! ہاوارہ پھرنشان و پھشوکاوہکانی گہلگہمیش لہ ژیر ناسمانی سوہمردا، ہولہ ٹھشکہنجاوی یہکانی بودا بو پزگار بوون لہ "کارما" وہ گہیشتن بہ "نہیرہوانا: پووناکبونہوہ"، نالہ نازاراوی یہکانی عمل لہ تہناییی شہوہ بیندہنگہکانی باغہ خورمایہکانی دہوری مہدینہ وہ ہہرہہا توپہیی سہرکھش و بی ٹومیدی سارتہرو کامو لہبارہی "گہمڑہیی و بی ماناییی ٹھو جیہانہ"، ہہموویان پھنگدانہوہی جوڑاوجوڑی گیانی پھشوکاوی مروٹیکہ کہ خوئی لہسہر ٹھو خاکہ بہ تہنیاو بینگانہ دہزانی وہ لہ ژیر ٹھو بنمیچہدا بہ زیندانی، وہ دہزانیٹ کہ "ٹھو مالہ مالی ٹھو نیہ".

بوچی مروٹ، ہمرکاتیک، دور لہ ہاتوہاواری پوڑانہو ہاشتر لہ ملکہچیوونی ژیان بہسہربردن، بیر لہ خوئی و دنیا دہکاتہوہ وہ لہ پامانہ قول و دلہکوٹہ بہلہرہلہرہکان و خہیالہ بلندہکاندا نقوم دہبیت، پہنجہ لہسہر دلئی دادہنیت و سینبہری خہمیکی نہناسراو دہکویتہ سہر گیانی، وہ دور لہ چالاکئی و خوٹھویستی، لہ تہناییی غہمگینی خویدا دادہنیشیت، سہری بہ دوو دہستہکانی دہگریٹ وہ "نیوہ فرمیسکی یہو لہگہل خوئی گفتوگو" دہکات،

وه به پیچه وانه وه، هرچه نده له ژبانی پوژانه و پهستی شه جیهانه نیزیکتر ده بیته وه، زیاتر روو له دهست و بردی و خوشی و خوشه ویستی مندالانه ی کرویشکانه دهکات؟ بوچی هه موو کاتیک قولی به رزی بارودوخ و گیان و بیرو هونر له گه ل غم، وه گه مزه یی و پهستی و بی واتایی له گه ل شادی دایه؟ بوچی له پوژگاری نرسستوه، یاسای نوسراو وایه که له هونردا، شهوی قول و جدی یه غه مناکه، وه شهوی سه ری ی و بی ماناو پیکه نیناوی یه شاده؟ بوچی مروغه کان، وه شهوی که مروغتره زیاتر، به مه بهسته وه، به دوا ی به ره می غه مهینه ردا ن وه غه میان خوشده ویت؟ بو له بهر شه نیه که غم په نگدانه وهی گیانیکه که چونکه باشترو وریاتره، تهنگی و تهنگهستی جیهان باشر ههست پیدهکات؟ بوچی مهستی و سه رخوشی یان خوشده ویت؟ بو له بهر شه نیه که لهو بارودوخه دا زور به ی په یوه ندیه کانیا ن به وهی که ژبان پیویستی پین، ده پچرینیت وه باری گرانی بوون له سه ر گیان لاده چیت، په ستانی خنکینه رو سه رزه نشتکراوی "بوون" سوک ده بیت وه ته نها لهو ساته پیکیشانه دایه که یادی تلخی ته نیایی فه راموش ده کریت وه پووخساری ناشیرینی "بوون" له بهر چاوان نامینیت؟ بوچی گیانه بلندو دلّه قوله کان، غم، پایز، بی دهنگی، خورناو ابوونیا ن خوشتر ده ویت؟ بو له بهر شه نیه که لهو ساتانه دا خومان له سنوری کوتایی شه جیهانه نیزیکتر ههست پی دهکین؟

مروغه له قولایی سه روشتی خویدا، هه موو کاتیک له ناره زوی "په ها"، "بی کوتا"، "نه پراوه یی"، "پوناکی"، "مانه وه نه مری"، "بی کاتی"، "بی شوینی"، "بی سنوری"، "بی پهنگی"، "دابیرانی په ها"، "پیروزی"، "نازادی به ره لدا یی په ها"، "یه که مین ده ستپیکردن"، "دوایین نه نجام"، "مه بهستی په ها"، "ته وای په ها"، "به خته وه ری راسته قینه"، "راستی په ها"، "دلنیایی"، "شه وین"، "جوانی"، "چاکه ی په ها"، "باشترین باشی"، "پاکترین پاک"، . . . دابووه وه شه "منی" راسته قینه و شه وریایی یه ی خوی له گه ل شه و اتا شه ویدیوانه دا به خزم زانیوه وه زور نیاز مند بووه بو شه وانه، وه شه جیهانه ریزه یی یه و

سنورداری پووخساری و ناوہندی و پابہندو ناشیرین و پہنجہینہرو پیس و ساردو دل پہرت و بہندہی ژیردہستی شوین و کات و بریار بہسہردادراو بہکہموکورتی و مہرگ، لہگہل نہو بیرکراوہ بہجوٹشانہی گیانی بہرزہفری مروٹہ ناٹاشناو ناسازہ. باشہ نہو واتایانہ لہکوینوہ ہاتوتہ ناو دلی مروٹہ؟ نہو سہرچاوہ سہرسوپہینہرہ واتایی یانہ _ کہ بہردہوام لہ قولایی گیانی مروٹہدا دہجوٹشین _ لہکوینوہ سہرچاوہ دہگریٹ؟ نہو گیانہ بی ئوقرہیہ لہ تینویتیہ ہہو کردوہکان، لہو بیابانہ سوتاوہ کہ لہودا جگہ لہ فریوی تراویلکہ نی یہ، نازادیوہ وہ پیگای مالی خوئی لی وون بوہ.

بہو شیوہیہ کہ بہدینی و نیگہرانی و سہرپیچی و خوشہویستی بو ہہلاتن، لہسہرہتاوہ، لہگہل سہرہتای نہو زیندانہ گہورہیہی خاکدا پواوہ وہ لہ قولایی ویرڈاندا "پہشوکاوی" مالی داناوہ لہہمان نہو شاراوگہیہدایہ کہ نہو سی یہ پہگدانہوہ ہاوری ی بو-ون، دہرکہوتووہ:

نائین ، عیرفان و ہونہر:

نائین کوٹشی مروٹہ کہ "لہگہل بووندا تیکہلہ" تاخوی پاک بکاتہوہ وہ لہ خاکہوہ بگہریتہوہ بو خوا، سروشت و ژیان کہ بہ "جیہان" دہزانیت، "پیروزی" پی بہخشیت وہ بیکاتہ "پوژی دواپی"، پیروزی، بہوتہی دورکھیم، بہشی نائینہ و تاییہتمہندی گہوہری نہوہ.

وہ عیرفان پہنگدانہوہی بلیسہی سروشتی مروٹہ کہ خوئی لیہرہ بہ تہنیا دہزانیت وہ لہگہل بیگانان، کہ ہہموو بونہوہرو زیندہوہرہکانن، ہاومال. بازیکہ کہ لہ قہفہسیکدا دیلہ وہ بہبی ئوقرہی، خوئی بہ دہرو دیواردا دہدات بو فرین بی قہرارہو، لہ بیری نیشتیمان و خوشہویستی خویدا، ہولدہدات کہ بوونی خوٹشی کہ مایہی دیلی نہوہ وہ "خود بوٹہ پہردہی خوئی" لہناوہریٹ.

ہہروہا ہونہریش پہنگدانہوہی گیانیکہ کہ نہوہی ہہیہ تیری ناکات وہ بوون لہ بہرامبہری خویدا بہکم و ساردو ناشیرین وہ ہہتا، بہ وتہی سارتہر، گہمژہ دہردہکھویت بوئی! وہ دارنراوہ لہماناوی بی گیان و ہہستہ وہ نہو

تَلْخامی و دلفراوانی یه کی به رزه فزو بیریری گه ووه سه رمایه داری ماناو ههست و زانستی ههیه که له ناو کومه لی خه لکی بی دهر دو بی گیان و پهست و قسه خو شدا هاتوو وه خو ی له گه ل هه موو نه وانی تر، جگه له خو ی، به ته نیا بو دهر ده که ویت وه له گه ل نه و زهوی و ناسمان و هه رچی له و ناوه دایه نامو.

وه هونەر، زاده ی دیدیکی ئاوا بیزارو ههستیکی ئاوا تلخ له بوون و ژیان، هه ولده دات تا نه و ته و او بکات، نه وهی "ههیه" له وهی که "ده بییت بییت" نزیک بکاته وه له کو تاید، نه وهی نه و جیهانه نیه تی، پی بی به خشییت.

ئاین و عیرفان لیره وه پنگایان له هونەر جیاده بیته وه که نه و دووانه مروژ له تاراو گه وه بو نیشتمانی خو یان پرنوما ده که ن، له "وه راس ته گه پراو" دوری ده خه نه وه تا له "راسته قینه" نزیکی بکه نه وه. ئاین و عیرفان، هه ردووکیان، بیقه رارین لیره وه فه لسه فه ی هه لاتنن، نه ویان بو شوینیک و نه میان بو "هه ر شوینیک که ئیره نیه" ! به لام هونەر فه لسه فه ی مانه وهیه، وه نه و کاته، چونکه ده زانیت که ئیره جیگه ی مانه وه نیه، هه ولده دات تا به "وینا کردنیک" وه، وه ک ده لیبی، به "بیره وهی یه ک" که له باره ی مال و نیشتمانی خو یه وه وه ژیان به سه ربردن له ودا، ئیره ش وه نه وی برا زینیت وه وه به داهینانه هونهریه کان، زمان، ده نگه کان، شیوه و په نگه کان، نه و "نیشتمانه نادیارو ناسیاو و جوانه" له و "دیاره بیگانه و ناشیرنه دا"، لاسابکاته وه وه لیره دایه که هونەر، هه روه کو نه رستو ده لیت، لاسایی کردنه وهیه (دراما) به لام به پیچه وانه ی قسه ی نه و، لاسایی کردنه وهی سروشت نیه به لکو، ته و او به پیچه وانه وه لاسایی کردنه وهی نه و دیوی سروشته تا سروشت له سه ر شیوه ی نه و برا زینیت وه.

هونهرمه ندیش وه کو که سی ئاینی یان عیرفان، رووخساری نه و جیهانه له گه ل خویدا به نامو ده زانیت به لام، به پیچه وانه ی نه و دووانه، چونکه سو راغی له ناسیاو نیه، هه ولده دات تا وه کو به پرنومایی نه و "پیکه نینه شارا وهیه" که خوشه ویستی و جوانی له وه وه سه ره لده دات وه به و وه ی دروستکه رانه ی خو ی، له سه ر روخساری نه و بیگانهیه، که هه رچونیک بییت خو ی به ناچار به ژیان

و له‌گه‌ل‌ئو بوون ده‌زانیت، په‌نگینکی ناشنای پی‌ب‌ه‌خ‌ش‌یت و "زیندانی" خو‌ی وه‌کو "مالی" ی خو‌ی برا‌زینیت‌ه‌وه. له‌و پووه‌وه، هونه‌ر په‌نگانه‌وه‌ی ښاره‌زووی دروست‌کهرانه‌ی مرو‌فه له در‌یژ‌ه‌ی ښو بوونه‌دا که دره‌وشانه‌وه‌ی دروست‌کهری‌ی خوی‌ه تاوه‌کو ښو که موکو‌رتی‌ه‌ی که له‌و جی‌هانه‌دا ه‌ستی پی‌ ده‌کات پر بکاته‌وه وه به‌و شیوه‌یه بی‌زاری و بی‌قهراری خو‌ی، له‌و نوایه‌دا که بو ښویان دروست‌کهره‌وه، که‌م بکاته‌وه و به‌رگه‌ی ژبان له‌و ته‌نیایی و تیکه‌ل‌او بوون له‌گه‌ل‌ کومه‌لی بین‌گانه‌کان بگری.

پیشه‌سازیش، وه‌کو هونه‌ر، په‌نگدانه‌وه‌ی ښاره‌زووی دروست‌کهرانه‌ی مرو‌فه به‌لام، به‌ پی‌چه‌وانه‌ی هونه‌ره‌وه، له‌ ه‌ست‌کردن به‌ته‌نیایی وه دوو دل‌ی و نی‌گه‌رانی له "ئه‌وه‌ی ه‌یه" سه‌رچاوه ناگرتیت به‌ل‌کو، به‌ پی‌چه‌وانه‌وه، بو نیزیک‌بوونه‌وه و راهاتی زیاتره له‌گه‌لی، مه‌به‌ستی ښازادی نیه، به‌ل‌کو دیلی زیاتره. هونه‌ر ده‌یه‌ه‌ویت ښوه بو مرو‌فه ه‌راه‌م بکات که سروشت نیه‌تی وه پیشه‌ساز‌ی ه‌ولده‌دات تا ښوه زیاتر بداته مرو‌فه که سروشت ه‌یه‌تی.

به‌لام هر هونه‌رک، ه‌تا له په‌ست‌رین قوناخه‌کانی دا: لاسایی کردنه‌وه و فره‌جو‌ری، وه به‌تایبه‌تی له به‌رز‌ترین جوړه‌کانی دا: مو‌سیقا و شیعر. وه ه‌رچه‌نده باش‌رتی‌ت، زیاتر دره‌وشانه‌وه‌ی "و‌لی" مرو‌فه که له که موکو‌رتی ښو جی‌هانه "ده‌نالیت" وه یان نی‌شان‌ده‌ری داهینانه‌کانی ښوه تاوه‌کو ښو "ته‌واو بکات. له‌و پووه‌وه، ښان و عیرفان "ده‌رگایه‌کن" بو دره‌وه‌ی ښو زیندانه وه هونه‌ر "په‌نچه‌ره" یه‌که. به‌گشتی "جوانی به‌مایه‌ی هونه‌ر ده‌زانن وه به پی‌وانه‌ی ښو وه ده‌لین هونه‌ر ښامانجی پی‌شان‌دانی جوانیه‌کانه. ښو قسه‌یه، به ته‌واوی پوچ نه‌بی‌ت، که پوچه به‌لایه‌نی که مه‌وه گومان‌اوی یه وه له‌ه‌مان کات‌دا، ووکاری، له دو‌خیک‌دا جوانیش به‌ره‌می‌کی هونه‌ریه که هونه‌ر، له‌و جی‌هانه‌دا جوانی نیه، دروستی ده‌کات، ښو گوله جوان نیه، ښه‌من جوانیه‌که‌ی دروست ښه‌م. ه‌روه‌کو چو‌ن وینه‌کیش وینه‌که‌ی وه شاعر ښوینداریه‌که‌ی وه ښان‌نیک‌ل‌او ازه‌که‌ی دروست‌کهره‌وه.

کئ یه که بهراستی "نهزانیت که له پاکی فریشته ناسای سپیده، له زمزمه ی جادوویی سهرچاوه کان، له سروه ی په یامهینهری بهر به یاندا، له چاوی پر له خوینی پوژئاوادا، له ناوازی ناسمانی شه به قدا، له چولهوانی نیوه شه وه پووناکه کانی تهنیشت باغه بی دهنگه کان، له خه می ماندووی چاویک له تای خوشه ویستی، له باوه شی مانگ و زونگدا، له پیکه نین دا، له تیروانین دا له پوژدا، له گه می شاراوو پر هاتوهاواری با له سهر چله بهرزه کانی پوژئاوا، له ناسودا، له یه که م پووناکی پوژدا و له هرچی نیمه له خومان ده باته دهر، راست به هه مان نه اندازه ی قولی، واتا، رازو جوانی دا شاراوویه که له بالای "گوشت کوت" دا! وه هتا له هه مان درزی پر له گوشتی کوتراوی ماوه ی شه و!؟

ئو بیچاره یه مروغه که ده یه ویته دنیا یه که ی ناوا بیته وه ناوا نیه. ئه وه که خوی لهو "کوخته" تارک و په ست و تهنگ و ناشیرنه دا به گرفتار ده بیینی وه به فریوی هونهر، ئه وه کو "کوشکینک" که شایسته ی "نیوه خویه کی" وه کو ئه وه دهر ازینیته وه. لهو پوانگه یه وه، هونهر، له هه موو جوړو هه موو قوناغه کانی دا، رهنگدانه وه ی پیوستی ئه و "نیوه خاک-نیوه خوا" یه یه، ئه و "کو بوونه وه ی دوو بی کو تایی"، ئه و "کو بوونه وه ی ئه و دوو دژیه که" له وه دوو دلای خه م و ئه وین و بیقه راری و نارازی بوون و بیزاری یه پیداو یستی بینایه کی له شیوه دوو سه ریه، که سه ریکی، له ره قی و بوگه نی ئه و ماده یه، ئه و مردار بووه دا نقوم بووه وه سه ره که ی تری، له سنوری بوون تیده په ریت و کات و شوین _ ئه و دوو چوار دیواریه تهنگ و خنکینه ره _ تیکده شکینیت وه له سهر ناسمانی بلندی هتا هه تایی بوون، دوندی بلندی فریشته کان دهنونیت، ئه و شوینه ی که وشه کان بال دهنوتینن وه خه یال له نیوه ی رینگا ده گهریته وه.

هونهر - قه له می دروستکراوی پوله کانی ئادم _ که له "بهه شته وه" هینرایه "زهوی" _ تیده کو شیت تا زهوی ناشیرن و دلتهنگ وه کو بهه شتیک که جینگه ی شایسته ی ئه و بووه هه یه بهرازینیته وه هه ره بهو شیویه که له ژبانی یه که می دا هه بووه، لهو ژبانه شی دا له تاراوگه، که ماوه ی فه رمان به سه سه ر سه ردا دراوی

به سهر دهبات _ وه نه وه یان هه موو گوتووَه _ به شیعر بیر بکه نه وه و بلین، به موسیقا بیبیستن، به سهما برۆن، به وینه ببینن، به هیزی ویکچواندن نه وه ی له سروشتدا بی حال و بی توانیه گیانی به بهردا بیت وه، به وزه ی خوازه نه وه ی که نیه تی بیبه خشیت، به زمانی توانج پوشی و هیما، له وشه کان که شتی بی گیان و بی توانای نه و جیهانه ن، نه وه ی که نه وان نیانه و نه و دهیبه ویت، ده ربکیشت، به سهره په نه جه ی مه سیحای ویناکردن، به هه موو شته کان _ که دراوسنی مردوو و تاریک و گه مره و بیگانه ی نه ون _ ژیان و زمان و هه ست و ناشنایی یان پی بیبه خشیت وه له پوخساری ناشنای زهوی و ناسمانی گیل نه و کومله له کوکراویه له توخمه کان، په نگه ی هوگری و واتاو هه ست و خزمایه تیان لی بدات.. چونکه له پوخساری سروشتداو له نه وه ی له ناویدایه، هیچ کاتیک هاودهردی و هاوشیوه ی بو خوی نه دوزیه وه وه هاودهردی و خزمایه تی تینوترین نیازی گیانی مروئن. ناسمانی ساف و نه ستیره و باران و پر له نارامی نیوه شه ویکی هاوین، ناسمانیکی ناسووده وه بی ده رده وه گیانی شله ژاو و گراوی "تینتوریت (وینه کیشی نیتالی ۱۵۱۸-۱۵۹۴" ناسمانی گراو و شله ژاوی ده ویت، ناسمانی ناوی نا به لکو زهردا وه نه و جیهانه ناسمانیکی زهردی نیه که شله ژاوی بنیریت، تینتوریت له سهر "گیل گلستا: شوینیکه له ده رده ی نورشه لیم که ده لین عیسای لی له خاچ دراوه" ناسمانیکی زهرد دروست ده کات. هه وله کانی "پیکاسو" بو نازادکردنی هونه ر له به ندی لاسایکردنه وه ی سروشت، نیشانه یه کی پوونه له سه ریچی له سروشتی هه ر هونه ری کدا، وه ده ره وشانه وه ی شله ژاوی گیانیکه که که موکورتی سروشت له به رامبه ر نیازه بلنده کانی خویدا ده رداکانه هه ست پی ده کات به وته ی "سارتر"، پیکاسو هه ولده دات تا قوتویه کی گوگردی دروست بکات که له هه مان کاتدا، فیشه کی پووناککه ره وه بیت به بی نه وه ی له قوتوی گوگردی ده ریچیت. بوچی! چونکه سروشت له کومله دا دو دژی بی توانایه وه مروئن نایه ویت نه و بی توانایی یه قبول بکات .

❦ ئیبراهیم له کیشمه کیشی ههلبزار دنیك دا

دواى شكاندنى دوايين بت بى راوهستان قوربانى بكه!
ئىستا تو له مینای ئیبراهیمی و ئیسماعیل هیناوه بو قوربانگا،
ئىسماعیلی تو كى یه؟

چى یه؟

پلهو پایه ته؟ ئابروو ته؟ پووست و پیشه كه ته؟ پارمه كه ته؟ خانوو كه ته؟ باغه كه ته؟
سه یاره كه ته؟ خوشه و یسته كه ته؟ بنه ماله كه ته؟ زانسته كه ته؟ پله كه ته؟
هونه ره كه ته؟ روحانى یه ته؟ جلو بهرگه كانه؟ ناو و نیشانه؟ گیانته؟ گهنجیتى
ته؟ جوانیته؟ ...؟

من چوزانم؟ تو بوخوت ئه وه دهزانی، 'تو بوخوت دهییت نهو' - هه رچی یان هه
كه سیکه - دهییت بینى بو مینا و بو قوربانیکردن 'ههلبزیری'، من ته نیا ده توانم
نیشانه كانیت پى بلیم:

ئهو ی تو له ریگای بپروا' دا لاواز دهكات: ئهو ی كه 'داوات لیدهكات بمینییه وه
نهرو ی': ئهو ی كه تو له ریگای بهرپرسیاری دا دهخاته گومانه وه': ئهو ی تو ی
'به خو یه وه به ستوته وه و هیشتویه وه': ئهو ی كه 'دل به ستنت پنییه و ناهیلیت كه
په یامه كه بیستی' وه كه دان به راستی دا بنی ی: ئهو ی داوا ی هه لاتنت
لیدهكات: ئهو ی كه تو به رهو ئاراسته كردن و لیكدانه وه ی بهرژه وه ندی ویستی

را ده‌کیشیت، وه خوشویستنی کویر و کهرت دهکات: تو ئیبراهیمیکی وه خالی لاوازت که نیسماعیله‌که‌ته تو دهکاته یاری شه‌یتان. له لوتکه‌ی به‌ریزی پریز دای وه سه‌رتاپا شانازی و چاکه‌ی، له ژیان‌ت دا ته‌نیا یه‌ک شت هه‌یه که بو به‌ده‌سته‌ینانی 'له بلندی یه‌وه دینه خواره‌وه': بو له‌ده‌ست نه‌دانی هه‌موو ده‌ستکه‌وته‌کانت له‌ده‌ست ده‌ده‌ی، نه‌وه نیسماعیلی تویه: ده‌کرت نیسماعیلی تو که‌سیک بیت یان شتیک بیت، یان دو‌خیک و هه‌لومه‌رجیک، وه یان هه‌تا خالیکی لاوازت!

به‌لام نیسماعیلی ئیبراهیم کوره‌که‌ی بو!

پیاویکی به‌ته‌من له کوتایی ته‌منی دا، دای سه‌ده‌یه‌ک ژیان‌ی پر کیشمه‌کیش و پر بزوتنه‌وه، هه‌موو ئاواره‌یی و جه‌نگ و تیکوشان و هه‌ل‌دان و پو‌به‌پو‌بو‌نه‌وه له‌گه‌ل نه‌فامی گه‌له‌که‌ی و سته‌می نه‌مرود و ده‌مارگیری به‌ریه‌به‌ره بت په‌رسته‌کان و پوچی یه‌کانی نه‌ستیره په‌رستی و نه‌شکه‌نجه‌ی ژیان. لاویکی نازادیخواز و پووناک و سه‌رکه‌ش له مانی باوکیکی ده‌مارگیر و بت په‌رست وه به‌لکو بت تراش! وه له مانی دا ژنیکی 'ده‌مارگیری' خانه‌دان: سارا، وه نیستاش له‌ژیر باری سه‌نگینی په‌یامی یه‌کتا په‌رستی دا له پژیسی سته‌م و نه‌فامی و هاوبه‌شی په‌یداکردن دا، وه به‌رگه‌گرتنی سه‌ده‌یه‌ک نه‌شکه‌نجه‌ی به‌رپرسیاریه‌تی پو‌شنگه‌ری و نازادی له چاخ‌ی تاریکی دا وه له‌گه‌ل گه‌لیک که خوری به‌سته‌مه‌وه گرتوه، پیر بووه. وه به‌ته‌نیایی 'له‌وپه‌ری لوتکه‌ی بلندی پیغه‌مبه‌رایه‌تی دا' دیسان وه‌ک مرو‌ف ماوه‌ته‌وه وه له‌کوتایی په‌یامی مه‌زنی خوایی خویدا به‌نده‌یه‌کی خوایه که پی‌ی خوشه پوله‌یه‌کی هه‌بیت.

خوا پوله‌یه‌کی پیده‌به‌خشیت 'ئه‌ویش نیسماعیل'

نیسماعیل بو ئیبراهیم ته‌نیا کوریک نه‌بوو بو باوکی،

کوتایی ته‌مه‌نیک چاوه‌روانی بوو،

پاداشتی سه‌ده‌یه‌ک ره‌نج بوو،

میوه‌ی ژیانیکی پر پو‌وداو بوو،

تاكه كوپى لاوى باوكیكى پیر بو،

به‌لینیکى خوشه‌ویست بو دواى ناومیدی یه‌كى تلخ،

بو ئیبراهیم ئیسماعیل بو. ئیسماعیلی تو' ده‌کریت بوخوت بی، ده‌کریت
بنه‌ماله‌کهت بیټ، ده‌کریت پیشه‌کهت، سامانه‌کهت، پیزو پایه‌ت... چوزانم؟ بو
ئیراهیم 'كوپه‌که‌ی بو،' ئه‌ویش کوپیکى ناوا بو باوكیكى ناوا!

ئیسټا، له بهرامبه‌ر چاوه‌کانى باوكى - چاویك كه له ژیر برۆ سپى یه‌کانى كه
له‌سه‌ریان له 'شادی' دا دهره‌وشینه‌وه - ده‌پویت وه له ژیر بارانى لاوانده‌وه
خوړى ئه‌وینی باوكیك كه گیانى به جهسته‌ی ئه‌وه‌وه بنده‌گه‌وره ده‌بیټ، وه
باوك وه‌كو باخه‌وانیك كه له بیابانى فراوان و سوتاوی ژیانیدا چاوی بریوه‌ته
تاقه نه‌مامی گه‌ش و تازه‌ی، هه‌روه‌كو بلی‌ی پووانى ئه‌و ده‌بینیت وه
لاوانده‌وه‌ی ئه‌وین و گه‌رمای ئومید له قولایی گیانیدا هه‌ست پیده‌كات.

له ته‌مه‌نى دریزی ئیبراهیم دا، كه هه‌مووی له سه‌ختی و مه‌ترسی دا تیپه‌پریوه،
ئهو پوزانه، پوژه‌کانى کوتایی ژیان - كه به وتی ئاندره ژید كه ده‌بیټ هه‌ر
ساتیكى به چیژه‌وه بنوشی - به چیژی هه‌بوونی ئیسماعیل تیده‌په‌ریت. کوپیک
كه باوكی سه‌د سال چاوه‌پوانى هاتنى بووه، وه كاتیك كه هاتوو باوك
چاوه‌پوانى هاتنى ئه‌وى نه‌كردوه!

ئیسماعیل ئیسټا بوته نه‌مامیكى به‌پیت، لاویك كه گیانى ئیبراهیمه، تاكه
میوه‌ی ژیانى ئیبراهیمه، ته‌واوی ئه‌وین و ئومید و چیژی په‌یوه‌نیداره به
ئیراهیمه‌وه!

ئیراهیم به دوو ده‌سته‌کانى خوت چه‌قو له گه‌ردنى ئیسماعیل بنی و بیکوژه‌وه!
بو ده‌کریت به وشه توقانى ئه‌و باوكه له‌کاتی هاتنى ئه‌و په‌یامه‌دا وه‌سف
بکریت؟ هه‌تا نه‌گه‌ر له‌وى باین و بینیباشمان ته‌واو هه‌ستمان نه‌ده‌کرد،
ئهنده‌زى ئه‌و دهره له خه‌یالدا ناگونجیت!

ئیراهیم بنده‌ی گوپه‌په‌لی خواو مروفتی سه‌ره‌پچیکارى میژووی ئاده‌میزاد، بو
یه‌که‌مین جار له ته‌مه‌نى دریزی دا، له ترسان ده‌له‌رزیت، قاره‌مانی پو‌لاینى په‌یام

دہ تویتہ وہ، بت شکینی مہزنی میژوو تیکدہ شکیت: لہ ویناگردنی پھیامہ کہ
دہ توقیت بہ نام فرمان فرمانی خواہیہ.

جہنگ! مہزنتین جہنگ 'جہنگ لہ ناو خوددایہ، گورہ ترین تیکوشان!
سہرکہ و تووی مہزنتین جہنگی میژوو نیستا 'شکستخواردو و لاواز و ترساو
و پھیشان و بیچارہیہ!

جہنگ، جہنگی نیوان خواو نیسماعیلہ لہ نیبراہیم دا.

دژواری ہلبرژاردن!

کہ میان ہلڈہ برژیری؟ نیبراہیم!

خوا یان خوت؟ سود یان بہما؟ پھیوہندی یان پزگاری؟ بہرژوہندی یان راستی؟
مانہوہ یان پویشتن؟ خوشبہختی یان تہواوی؟ چیژ یان بہرپرسیاریہ تی؟ ژیان
لہ پیناوی ژیان دا یان ژیان لہ پیناوی نامانج دا؟ پھیوہندی و نارامیی یان بپروا
تیکوشان؟ غہریزہ یان شعور؟ سوژ یان بپروا؟ باوکیاہ تی یان پیغہ مہبرایہ تی؟
پھیوہندی یان پھیام؟ ...

وہ لہ کوتاییدا، نیسماعیلہ کہت یان خواہیہ کہت؟

ہلبرژرا نیبراہیم.

لہ کوتایی سہدہیہ کہ پھیامی خواہی لہ ناو خہک دا، تہ مہنیک پیغہ مہبرایہ تی و
یہ کتابہ رستی و پیشہ وایہ تیکردنی خہک و تیکوشان لہ دژی ہاویہ شسی
پہیداگردن بو خواو بنیادنانی یہ کتابہ رستی و شکاندنی بت و لہ ناو بردنی
نہ فامی و سہرکو تکردنی لہ خوبایی بوون و مہرگی ستہم و لہ ہموو بہرہ کان
سہرکہ و تن و لہ ہموو بہرپرسیاریہ تی یہ کان دا سہرکہ و توو بوون و، لہ ہیچ
شوینیک لہ بہر خاتری خوت خو دوانہ خست و لہ رینگادا ہنگاویکیش لہ بہر
خوت لہ پری-لانہ دان و لہ ہموو مروٹیک بوونہ خواہی ترو دامہ زاندنی
نہ تہوہی یہ کتابہ رست و بہرہ و پیش بردنی پیشہ وایہ تی مروٹ و لہ ہموو
شوینیک و ہموو کاتیکدا زور باش بوون لہ تاقیکردنہ وہو... لہ خوت باہی
نہ بی، کہ موکورتیت تیدا دہرنہ کہ ویت، وانہ زانی کہ قارہمانی بی شکستی، بی

لاوازی: سه ركهوتنه كانى سه د سال تىكووشان فریوت نه دهن، خوټ له كهوتن به پاريزراو نه زانى، خوټ له وه سووه سهى ديوه كان به په نادراو نه زانى: له بهرام بهر نه وه دهسته ناديارانهى كه هه موو كات مروټف-بوون ده كه نه ئامانج خوټ به شكست-نه دراو هه ست پى نه كهى، چاوه كانت پىنگاى چوونه ناوه وهى تيره ترسناكه كانن، واننه زانى كه پوټه مت پير و جيهانگير كردوه، سيمورغى نه فسانه يى تو له خوټ باشت ده ناسيت، ده زانيت كه ئيستاش هه ر ده كرئيت زيانت به ريكه ويټ، شت ده توانيت بيته ناوت وه، سه رتاپات له جلو به رگى پولايين دايه وه پيټ وايه كه ناتواندريت شكست-بدرئيت. تو نازانى وه نه وه ده زانيت كه هيشتاش كه لينيك هه يه كه بيته ناوه وه به تير تو بپيكنيت، بريندار و ژهراويت بكات، چونكه ئيستاش چاوت به جيهانه وه يه، ده تپيكنيت، كويزت ده كات: نهى هيزى جهستم له شوينه وه كه په يوه نديت به جيهانه وه هه يه به هه مان تال كه به دنيا به ستراويه وه، له هه مان په نجه ره وه كه سه يرى دنيا ده كهى، جيهانت له بهر چاوان رهش ده كات، نهى قاره مان كه وه ستاوى و سرودى سه ركهوتن ده خوئينى! له ناوت ده بات، له گه ل خاك و خوئين تيكه لت ده كات، سيمورغ له گه ل پوټه مى ناو داستان كه هاوده ست و هاوداستانه بو هه ره سه ينانى تو.

نهى ئيبراهيم! قاره مانى سه ركهوتوى پرشكوټرين نه به ردى ميژوو! نهى هيزى جهسته، پولايى گيان، نهى پىغه مبه رى ئولول عه زم، پيتوانه بيت كه له كوټايى دا سه ده يه كه په يامى خوايى گه يشتوو يه كوټايى! له نيوان مروټف و خوادا هيج دورى يه كه نى يه، خوا له مروټف له شاده ماري مى نيزيكتره لى: به نام پىنگاى مروټف تا خوا به نه ندازهى هه تا هه تايه يه، بى كوټايه! پيټ وايه چونه؟

تو په يامه كه ت گه ياندوته بلندين لوتكهى ته واوى، به نام له به نديه تى دا ئيستاش كه ميت هه يه نهى خوشه ويستى خوا! نهى بنيادنه رى يه كه تاپه رستى له سه رزه وى، نهى پىنگا خوشكه رى موسى و عيسا و محمد! نهى ديمه نى شكوو

سهربرزی و ته‌واوی ئاده‌میزاد! بوو-ویت به ئیبراهیم، به‌لام بوون به به‌نده
 دژوارتره! ده‌بیت به‌ره‌هایی نازاد ببیت، ببی به نازادی ره‌ها!
 سرودی سهرکه‌وتن مه‌خوینه، چونکه ئاده‌میزاد له لوتک‌ش دا هم‌میشه له
 مه‌ترسی که‌وتنه‌خواره‌وه دایه، وه که‌وتنه‌خواره‌وهی ئه‌وهی زیاتر سهرکه‌وتوه،
 مه‌ترسی دارتر و کاره‌سات تره!

ئیسماعیله‌که‌ت بکوژه‌وه!

به ده‌سته‌کانی خؤ بیکوژه‌وه!

پوله‌ خو‌شه‌ویسته‌که‌ت، میوه‌ی دل‌ت، جه‌رگت، پووناکی چاوت، به‌ره‌می
 ته‌م‌نت، مه‌موو په‌یوه‌نده‌که‌ت، چیژه‌که‌ت، به‌هانه‌ی بوونت، مه‌موو ئه‌وه‌ی که
 تو‌ی به ژیان‌ه‌وه به‌ستوته‌وه، له‌و دنیا‌یه هیش‌توو‌یه‌وه، واتای بوون و ژیان و
 مانه‌وه‌ت، کوپه‌که‌ت، نا، ئیسماعیلت، وه‌کو مه‌رێک بکه قوریانی، بو‌خؤ
 بیگره و له‌سەر خاک درێژی بکه، ده‌ست و پی‌ی به‌کانی له‌ژێر ده‌ست و پی‌ی
 به‌کانت توند دابگره، تاوه‌کو ده‌ست و پی‌ی یان پانه‌وشینیت، موی سه‌ری به
 چه‌نگت بگره و سه‌ری توند بگره، و بو‌زه‌وی دایگره و بو‌دواوه بیچه‌مین‌ه‌وه
 تاوه‌کو شاده‌ماری ملی ده‌رکه‌ویت، وه یاری به‌ پو‌خی پو‌لایینی چه‌قو‌نه‌کات.
 پیستی گه‌ردنی خرنه‌بیت‌ه‌وه و قوریانی به‌که ئه‌زیه‌ت نه‌دات! شاده‌ماره‌که‌ی بپره،
 له‌ژێر پی‌ی به‌کانت به‌یه‌ئله‌وه تاوه‌کو هه‌ست ده‌که‌ی هیچی تر دل‌ی لێنادات، ئه‌و
 کاته له‌سه‌ر لاشه‌ی ساردی قوریانی به‌که‌ت هه‌سته، پاره‌سته، ئه‌ی
 خو‌به‌ده‌سته‌وه‌ده‌ر بو‌ پاستی، به‌نده‌ی خوا!

ئه‌وه‌یه که پاستی داوات لێده‌کات. ئه‌وه‌یه بانگه‌وازی بپوا، په‌یامی نامه‌که، ئه‌مه
 به‌رپرسیاریه‌تی تو‌یه ئه‌ی مرو‌فتی به‌رپرس! ئه‌ی باوکی ئیسماعیل.

ئێستا ئه‌وه ئیبراهیمه که له‌ کو‌تایی رێگای پی‌غه‌مبه‌رایه‌تی دا گه‌یش‌توته دوو-
 ریانیك: سه‌رتاپای بوونی هاوار ده‌کات: ئیسماعیل!

وه خوا به‌سه‌ریداده‌ت: سه‌ر بپره!

ده‌بیت هه‌لبێژریت!

پاستی و سود له ناو شهودا له گهل یهك له جهنگ دان، سودیک كه به گیانیه وه به ستراره ته وه، وه پاستی یهك كه به پروایه كه یه وه به ستراره ته وه!
 نه گهر پاستی مه رگی خوئی ویستبا، ئاسان بوو، ئیبراهیم چه ندین ساله كه له رینگای پاستی دا له گیانی خوئی بوراوه، وه ههر شهوش شهوی دلتیا كردبوو كه: بوته به نهی ئازادی پاستی، وه شهوش بوئ ئیبراهیم جوړیک خوئی ویستنه، لاوازی یه.

شهوی بو گیانه جوان و مروغه باشه كان باش و جوانه، بوئ ئیبراهیم -كه گیانی خوایی و مروغی خوایی یه- ناشیرن و خراپه.
 ریژهیی بوونی رهوشته له مهكته بی ئیبراهیم دا ببینه كه چونه و تا كوی یه؟
 نهی شهوی له گیانی خوئی بوراوی، له ئیسماعیل بیوره
 دوو-دلی،

چهند گیان ستین! چهند مه ترسیدار!

وه له نه نجامدا، ئاراسته كردن!

كاتیک كه ئاده میزاد پروایه كه ی بانگی دهكات وه دلی نایه ویت!

به رپرسیاریه تی داوای لیدهكات كه دل هه لگرت له سهر شهوی كه به ئاسانی له دندا هه لئاكه ندریت، وه شهوش رینگای هه لاتن ده دوزیته وه:

وه خراپتیش له ئاراسته كردنه هه لئاكان ئاراسته كردنه پاسته كانن! واتا به پشت

به ستن به پاستی یهك، پیشیل كردنی پاستی یهكی ترا!

وه چهنده كاره ساتیکی گه ریه كه پوچ به ده ستیک عه قل ده كاته شمیر، وه به

ده ستیک شهرع بکاته سپهرا!

له و دوخه دایه كه قورئان ده بیته ئالای هاوبه شسی په یداکردن وه عه لی چهك

ده بیته!

وه نه ته وهی حوسین دو چاری چاره نوسی یه زید ده بیته!

ئاراسته كردن!

وه خراپترین جوړی: ئاراسته كردنی ژیرانه!

وه کاره سات هیئرترینیشی: ئاراسته کردنی شهرعی!

هه لاتن له بهرپرسیاریه تی!

- ئیسماعیله کهت بکوژوه!

- چون بزانی که لهو دهسته واژه یه دا ویستراوه هه مان واتا ببه خشیت که ئیمه لی ی تیده گهین؟

- چون بزانی که مه بهست له وشه ی 'بکوژوه' واتای ناو فرههنگی وشه که بیئت و بهواتایه کی تر به کارنه هاتبیئت؟ ههروه کو بو نمونه ده لین: 'نه فست بکوژه': که مه بهست ئه وه یه خو ت له وه سه وه سه ی نه فست بپاریزه. یان 'بهنده ی نه فست مه به': یان 'بمرن پیش ئه وه ی بمرن': 'مردن' له دووه مجاردا به واتای راسته قینه به کارهاتوه وه له یه که میاندا بهواتایه کی تر به کارهاتوه، مه بهسته که ی ئه وه یه که 'به ویستی خو تان خو تان بمرینن' وه واتا خو په رستی له خو تان دوور بجه نه وه، که واته سه له میندرا که لی ره دا باسکردنی 'مردن' به واتای 'مردن' نیه.

- چون بزانی که جیناوی 'ت' - 'تو' که بو 'ئیسماعیله کهت' زیادکراوه به تایبه تی بو من بگه ریته وه، وه لهو دواندنه دا دویندراو من بم؟ چون بزانی که لی ره دا دواندنه که دواندنیک گشتی نیه؟ که بو گواسته نه وه ی واتایه کی تر پرو له دویندراوی تایبه تی کراوه؟ چونکه ئه وه له زانسته کانی واتاسازی و وشه دا گونجاوه و ده کریت چند نمونه یه کی لهو جوژه له ئایه ته کان و فره موده کان و شیعری شاعیراندا وه ک به لگه بیئینه وه.

- چون بزانی که له بنه رت دا مه بهست له وشه ی 'ئیسماعیل' هه ر ئه و 'ئیسماعیل' ی کوپی من بیئت؟ له وانیه خوازه ی تیدابییت بو واتایه کی تر، ناماژه یه کی تری هه بو بیئت، ده کریت وشه ی 'ئیسماعیل' ناوی واتایه ک بیئت یان ناوه لئاویکی دروستکراو بیئت وه دوور نیه که واتایه کی تری زمانی هه بیئت وه لهو دهسته واژه یه دا وه کو ناویکی تایبه تی به کار نه هاتبیئت.....؟

- چوڼ بزانیڼ که له دیارخستنې 'ئیسماعیل بکوژوه'، وشه ی 'ئیسماعیل' دیارخراو نیه که له شوینې دیارخهر داندراوه، وه دیارخهر به لیکچواندنې نه قلی لابر دراوه، وه نهو یاسایه له زمانی عهره بی دا باوه وه له وشه کانی خواش دا هاتووه، وه کو: 'له گونده که پیرسن'، واتا 'له خه لکی گونده که پیرسن'. وه لیره شدا مه به ست له 'کوشتنه وه ی ئیسماعیل'، 'بیرینی په یوه ندی و خو شه ویستی له گه ل' ئیسماعیل' بیت.

- نه گهر هه موو نهو نه گهره جوړاو جوړانه ره تیکه ی نه وه، واتا که هه موو نه گهری هه موو نهو و اتایانه به نه گونجاو دابننن، وه فرمایشتی خوا بهو جوړه دابننن که له یه کم جار و اتایه که ی به می شکی بیستر ده گات، وه هیچ یه کیک له و و اتایانه بو هیچ یه کیک له و وشانه دانه نین، چوڼ بزانیڼ که کاتی جیبه جی کردنی فرمانه که و دارشتنی فرمانی خوی مه زن ئیستایه؟

له دهقی نهو فرمانه دا، کاتی کارکردن به فرمانه که دیاری نه کراوه و سنوری بو دیاری نه کراوه، وه نه وه ش بنه مایه کی نه قلی به لگه نه ویسته که نه وه ی شرع دیاری نه کردوه وه له سروش دا به دهق ناماژهی بو نه کراوه، بو نه جامدانی پشت به نه قلی ده به ستریت: وه پیویسته که سه که نهو بابه ته له سه ر بنه مای خواسته کان و بهر ژه وه ندی یه کان و هه لومه رجه کانی کات و شوین و توانایه کان و هوکارو پیدا ویستی یه کانی به رده ست هه لبر ژیریت! هه روه کو چوڼ له کتیبدا 'فرمانی تیکو شان هاتووه'، به لام شیوه ی تیکو شان له لایه ن تاکه کانه وه به گویره ی بارودوخ و هه لومه رچ و خواسته کان نه قلی دیاری ده کات: وه یان له فرموده دا 'فرمان به ویستنی زانست کراوه' وه ویستن و گهران به دوا ی زانست دا له سه ر هه موو موسلمانیک پیویست کراوه، وه هه موو که سینک پیویسته جیبه جی ی بکات، به لام هیچ که س نه به ستراوه ته وه به وه ی که ده ست به جی دوا ی نه وه ی نهو واجبیه ی خرایه سه ر شان ده ست بکات به ویستن و گهران به دوا ی زانست دا، وه نه گهر له ساته کانی کوتایی ته مه نیشیدا بیت که له پیخه فی سه ره مرگ دایه وه نیوه - گیانی له به ر دایه و که وتووه، نهو واجبیه نه انجام

بدات، نهوا په پیرهوی له فرمانه که کردوه: وهکو فرمانی حه ج کردن، چونکه حاجی نابهستیتوه به کاتیک دیاریکراو له تمهنی دا، بویه حه ج به جیدیلن بو کاتیک که زوربهی ژبانی خویمان نازادانه به سربردوه، وه پیمان وایه له پوهی شهرعیشه وه کیسهی نیه چونکه نهوه قهرزیکه که ده بیئت له گهردهنی خوئی بکه یه وه، وه هرکاتیک لیتکرده وه، لیتکرده وه: چونکه نهو موسلمانان له پوژی دواپی دا بهرپرسه بهرامبر نه جامدانی حه ج، نهک له دنیا دا، وه پی ی وایه که یاسایه کانی شهرع بو به دهسته یانی چاکه و پاداشته له دواپی مردن، نهک وانه - وهرگرتن و گیشتن به تهواری و فیربوون و پهروه ده بوون و بیرکردنه وه و هستکردن له ژبانی پیش مردن دا.

چون بزانین که له بنه رتدا نهو کرداره ی 'نيسماعیل بکوزوه' - کرداری داخواری دانانی یه؟ به لکو به نه گهری به میز وه نه گهریک که دلنیایی له باره وه هیه، گونجاوه که کرداریکی رینوماکارانه بو بیئت، بهو به لگه یه ی که وهکو نایه تی 'زهکات بدن' نیه که خه لک بهرپرس بن له وهی که ده ست به جی زهکات بدن چونکه داخواری یه که له سهروه کراوه، وه فرمانی خویبه به سر بهنده که یدا که دانانه که ی - واتا نه جامدان و دوستکردنی - واجبه وه ده ستبه جی ده بیئت په پیرهوی لی بکریئت

له سر نهو بنه مایه، نه گهر نه گهر و شیکردنه وه لیکداننه وه کانی تریش رت بکه ینه وه، نهوهی دلنیایه نهوه یه که مه بهستی خوی یه کتا لهو فرمانه نهو خاله یه که: له بنچینه دا له پله ی به ندایه تی و په پره ویکردنی خوی پی دا په یوه ندی و خوشه ویستی بو پوله هیچ نیه، وه نهو واتایه ی به ده ست دیت لهو راستی یه هه مکی یه نهوه یه که: له بهرامبر خوادا ده بیئت به رده های یه کلابینه وه به تهواری خو به ده ست وه بده یین و له هه مو شتیک ببورین وه خوشه ویستترین په یوه ندی ژبان نابیت بییته رنکر له به رده م په یوه ندی له گه ل راستی و هوکاری دوورکه وتنه وه له راستی، چونکه په یوه ندی و خوشه ویستی به میز بو پوله بهنده سه قالی خوئی دهکات و له یادی خوا دایده بریت، وه

ئیسماعیل بوته جی ی خوشه‌ویستی بههیزی ئیبراهیم، له زمانی سروش دا به وشه‌ی 'بکوژوه' نه‌می لهو خوشه‌ویستی یه کراوه، وه مه‌به‌ست لهو نه‌می یه‌ش، هم نه‌می یه‌کی پینوماکه‌ره: واتا سهرنجراکینشانی ئیبراهیمه بوئوه‌ی که خوشه‌ویستی بههیزی تو بو ئیسماعیل پینگری له‌وه ده‌کات که گیان و دلت به‌ته‌واوی بو ئه‌وینی خوا ته‌رخان بکه‌ی وه بیجگه لهو هیترت خوش بویت- هه‌روه‌کو له پیشتر سه‌لمیندرا- مه‌به‌ست له 'کوشتنه‌وه‌ی ئیسماعیل' کوشتنه‌وه‌ی خوشه‌ویستی یه بو ئیسماعیل وه ئه‌مه‌ش هه‌مان واتایه که له نایه‌تی 'انما اموالکم و اولادکم فتنه' دا به‌شینه‌وه‌ی هه‌والی هاتوه.

- وه سهره‌پای ئه‌و هه‌موو لایه‌نه ئه‌قلی و شه‌ری و گه‌رانه‌وه بو نایه‌ته‌کان و فه‌رمووده‌کان و به‌لگه‌هینانه‌وه به ته‌رازووی زانستی وشه ئوسول و گه‌واهی دان به به‌لگه‌ی ئه‌قلی و نه‌قلی... به‌پی ی ئه‌و پینوه‌رانه‌ی که ئیمه له‌به‌ر ده‌ستماندایه، له بنه‌ره‌تدا ئه‌و کاره پینچه‌وانه‌ی شه‌ری پوهنه!
که‌واته، قه‌ت ناتواندریت فه‌رمان به هه‌له‌و کرداری قه‌ده‌غه‌کراو بده‌ینه پال خوای یه‌کتا.

به‌لی ئاراسته‌کردن! دوزینه‌وه‌ی پینگای هه‌لاتن کاتیک به‌پرسیاریه‌تی سه‌نگین ده‌بیت و ناسازگار ده‌بیت له‌گه‌ل ئه‌وه‌ی دلی مرو‌ف ده‌یه‌ه‌ویت. به‌لام کاتیک که راستی هاوئاراسته‌یه له‌گه‌ل ژیان دا، زور خه‌لک راستی یان ده‌ویت، ده‌کریت راستی به ئه‌نجامدانی کاری چاکه‌و هاوکات له‌گه‌ل کارو کاسبی و بازار و ژیانیکی باش و خوش و بی مه‌به‌ست و بی ده‌رده‌سه‌ری پازی بکه‌ن. وه کاتیک راستی دیته سه‌ر پینگای ژیان، وه راستی بو‌خووی ده‌بیته ده‌ست مایه‌و سه‌رمایه‌ی کار و نان و ئاو هینەر، وه له ئه‌نجامدا ده‌بیته پیشه‌یه‌کی په‌سمی و پوو‌خسه‌تی کاسبی کردن و نان و ئاو و ناوبانگ به خه‌لک ده‌به‌خشیت، ئه‌و کاته هه‌موو ده‌بن به راستی په‌رست و بپرواداری ده‌مارگیر، وه هه‌موو ئاره‌زووی ئه‌وه ده‌خوازن که بن به سه‌رچاوه‌ی خزمه‌تگوزاری و خاوه‌ن کاریگری.

به‌لام کاتیک راستی پووبه‌پووی ژیان دوه‌سختیت و راستی-ویستی ده‌بیته
 هوکاری نزهت و دهرده‌سهری و زیان و مه‌ترسی...وه به‌پررسیاریه‌تی یهک
 ده‌خاته سهر شان که سه‌خت سه‌نگینه وه رینگا پوو له‌سهره‌وه‌یهو و گرد و
 به‌رده‌لانه و تاشه به‌رده‌کانی به‌سهردا ده‌که‌ونه خوار و که‌مینی زوری له‌یاسا
 یاخیبوه‌کانی لی، وه هوا زریاناری یهو ره‌شه شه‌وه و ترسناکه وه هاوپئی
 یانی رینگا که‌من و له ههر هه‌نگاو یکدا که‌متر ده‌بنه‌وه و له‌کو‌تایی دا ته‌نیا
 ده‌مینی‌وه! وه دل هه‌لکه‌ندن له هه‌رچی نه‌وهی واتلیده‌کات که له قولایی
 دوله‌که‌دا بمینی‌وهو و بسازی ی له‌گه‌ل گه‌ل و هوژی خوٚت که خوویان به شه‌وه
 گرتوو و له دوله‌که‌دا جیگیر بوو-ون، وه هه‌موویان له‌گه‌ل یه‌کتر رینگه‌وتون:
 په‌یکی راستی پیٚت ده‌لٚت که دلٚت له نیسماعیلی ناو و نان و گیان و نه‌وینت
 هه‌لکه‌نه و بسرو، وه‌سوه‌سه‌ی دلٚت ده‌لٚت: بمینه‌وه، بیهیلته‌وه، بسازی. لی‌ره‌دا،
 دوایین په‌نای مرویی که هه‌م هو‌شیاره‌وه هه‌م به‌پرس، ناراسته‌کردنه:
 دو‌زینه‌وهی رینگاه‌ک که بتوانیت بیهیلته‌وه و بمینیته‌وه، به‌لام ویزدانیشی
 به‌جوړیک به‌نج بکات، ده‌نگی سه‌رزه‌نشترکردن له خویدا کپ بکاته‌وه، به‌جوړیک
 ناین بگوړیت که بو دنیا بگونجیت، رینگاه‌ک بدو‌زیته‌وه که وه‌کو نه‌وانی تر
 نیسماعیله‌که‌شی بیاریزیت، به‌لام وه‌کو نه‌وانی تر تاوانبار نه‌کریت به
 داپوشینی راستی و هه‌لکه‌پانه‌وه له خوا و خیانه‌تکردن له خه‌لک. شه‌راب
 بخواته‌وه به‌لام به مه‌به‌ستی شه‌ر بهت، به نیه‌تی دهرمان! ناراسته‌کردن و اتا
 پووی راستی به ناراستی به‌خشی. نه‌تو ههر ناویکی لیده‌نی ی لی ی بنی:
 ناراسته‌کردنی فیه‌سی، شه‌رعی، عورق، ره‌وشتی، زانستی، کو‌مه‌لیه‌تی،
 دهر و ناسی، کو‌مه‌لناسی، دیالکتیکی، پوشنبیری....

به‌لام 'له‌هه‌ج دا' وه نه‌ویش له سه‌رگوزشته‌ی نیبراهیمی مه‌زن دا، وه نیبراهیمی
 پیر که له هه‌موو تاقیکردنه‌وه‌کان سه‌رکه‌وتوو بووه، له راستگوویی و پرهیزکاری
 و زانست و کار و په‌نج و تیکو‌شان و راستی-ویستی په‌هادا! خوا ناوی لیناوه
 'ناراسته‌کردنی شه‌یتان'!

یهکیک لهو 'چۆن بزانینه' زانراوانه یه‌خه‌ی شه‌قلی به‌هیزو راستگویی زولال و چه‌سپاوی ئیبراهیمیش ده‌گریت:

من ئەو په‌یامه‌م له‌ خودا بیست، چۆن بزانه‌م که...
شه‌یتان له‌ دلیدا خوشه‌ویستی پۆله‌ داده‌گیرسینیت وه‌ له‌ شه‌قلیشیدا به‌لگه‌ی ژیرییری دیم ده‌دات.

ئهم جاره‌ی یه‌که‌م،

جه‌مره‌ی یه‌که‌م، به‌ردباران بکه‌!

خۆی له‌ شه‌نجامدانی فه‌رمانه‌که‌ لاده‌دات و ئیسماعیله‌که‌ی ده‌پاریزیت،

- ئیبراهیم، ئیسماعیله‌که‌ت بکوژه‌وه‌!

ئهم جاره‌ په‌یامه‌که‌ پووتترو بپراوه‌تره‌!

جه‌نگ له‌ ده‌روونی ئیبراهیم دا پشیوی ده‌نیته‌وه‌. قاره‌مانی مه‌زنی میژوو بوته‌ بیچاره‌ی ده‌ستی په‌ریشانی و دوودلی و ترس و لاوازی: ئالما هه‌لگری نامه‌ی مه‌زنی یه‌کتا په‌رستی بوته‌ یاری ده‌ستی شه‌یتان؟!

له‌ کیشمه‌کیشی نیوان خوا و شه‌یتاندا ووردو خاش بووه‌، وه‌ ئازار ناگری له‌ ئیسکه‌کانی به‌رداوه‌.

بوونی مروّف، دژیه‌کی له‌ قولایی بوونی ئاده‌میزاددا، شه‌قل و شه‌وین، شعور و ویزدان، ژیان و بپروا! خود و خوا!

ئاده‌میزاد، ئەو شه‌لقه‌ی په‌یوه‌ندی یه‌ی نیوان ئازهل و مروّف، سروشت و خوا، غه‌ریزه و خوئاگایی، زه‌وی و ئاسمان، دنیا و دواپوژ، خو-ویستی و خوا-ویستی، واقعیه‌ت و پاستی، چیژو فه‌زیله‌ت، مانه‌وه‌و پویشتن، ئاماده‌بوون و ون-بوون، بوون و وه‌پاسته‌گه‌پان (being and becoming)، دیلی و بزگاری، په‌هایی و به‌رپرسیاریه‌تی، خو-ته‌وه‌ره‌-بوون و خوا-ته‌وه‌ره‌-بوون، هاوتاپه‌یداکردن و یه‌کتا په‌رستی، له‌پیناوی من و له‌پیناوی ئیمه‌ دا...

وه‌ له‌ کوئایی دا، ئەوه‌ی هه‌یه‌ وه‌ ئەوه‌ی که‌ ده‌بیته‌ بیته‌.

پوڙی دوومه، سهنگینی بهرپرسیاریهتی، له بهرام بهر پراکیشانی خوشه ویستی
دا زیاتر له پوڙی پینشوو پوو له زیاد بوونه.

نیسماعیل که وتوته مه ترسی یوه و پاراستنی د ژوار تره.
شهیتان، ده بیټ هوشیاری و ژیری و شاره زایی زیاتر بو فریودانی ئیبراهیم
به کار بیټ.

لهو میوه قهده غه کراوه ی که دهر خواردی نادمی دا!
ئیبراهیم: مروفت، نهو کوکراوه ی دوو دژیهکی یه، بهر هی نه بهر دی پووناکی و
تاریکی، نه هوراو نه هریمه ن، نه م دروست کراوه له قوپی لیچق و گیان، قوپی
لیچقی بو ن ناخوش و گیانی خوا، نه م دهر وونه!
رینگای چاکو خراپه ی بو نیلهام کردووه!

وه تو، دوو دلی یه کی، هل بزینه وه یه کی، هل بژاردنیکی، هر نه ونده!
په یوه ندی یان په یام هل دده بژیری؟
نه ی نیردراوی خوا! نه ی بهر پرسیار! نه ی پیغه مبهری خه لک! تو دته هویت به
باوکی نیسماعیل که ت به ینیوه؟

- به لام... نیسماعیل که م بکوژمه وه؟ به دهنه کانی خوم؟
- به لی!

به لی، له بهرام بهر راستی دا ده بیټ له نیسماعیل بیوری، بهر پرسیاریه تی پروا له
بهر پرسیاریه تی هست و سوژ بالاتره.

- بانگه وازی په یامه که؟ یان چیژی باوک؟
شهیتان له دلی دا خوشه ویستی پوله که ی داده گیر سینیت وه له نه قلی دا
به لگه ی ژیری دیم ددهات:

- به لام... من نهو په یامه له خودا بیستووه، چون بزانه که...؟
نه م جاری دوومه،

جه مره ی ناوه راست، بهر دباران بکه!
له نه جامدانی فرمانه که خوی لادهات وه نیسماعیل ده پاریزیت.

ئیبراهیم! ئیسماعیله کهت بکوژه وه!...

وهکو شیرینکی بریندار هاوارده کهت، به نازار و تورپیی یه وه، به دهوری خویدا خولده خوات، دهترسیت، له باوک-بوونی خوئی دهترسیت، وهکو هه وره تریشقه له شوینی خوئی هه لده ستیت و تاوده داته چه قوو و دووباره هیرش ده کهت وه سهر قوربانی یه کهی که ههر پامو و بی دنگه و ناجولیت، که له ناکاو، مه پیک ده رده که ویت!

وه په یامیک که:

ئه ی ئیبراهیم! خوا له کوشتنه وهی ئیسماعیل بوراوه، ئهو مه پهی ناردوه بوئنه وهی له جیاتی ئیسماعیل بیکوژیه وه، تو فرمانه کهت نه نجام داوه!... وه ئیستا، تو-یه که که گه یشتوو یه مینا، وهکو ئیبراهیم، ده بیئت قوربانی یه کهت له گه ل خوت هینا بیئت، ده بیئت ههر له سهره تاوه، ئیسماعیله کهت بو کوشتنه وه له مینا دا ناماده کرد بیئت!

ئیسماعیلی تو کی یه؟ چی یه؟

پئویست ناکات که کهس بزانیئت، ده بیئت بو خوت و خوا بیزانن، له وانیه ئیسماعیلی تو پوله کهت نه بیئت، کوره تا قانه کهت نه بیئت، هاوژبانه کهت، پیشه کهت، ناویانگه کهت، هه وه ست، ده سه لاتت، پله و پایه ت، جیگا و شوینت... بیئت

من نازانم، ههر شتی که له چاوی تو دا، جیگای ئیسماعیلی هیه له چاوی ئیبراهیم دا، ههر شتی که بوته به ربه ست له به رده مت بو نه نجامدانی به رپر سیاریه تی یه کهت، بو کارکردن له پیناوی راستی دا، بوته که له پچه ی نازادی تو، بوته په یوه ندیکی به چیژ که داوات لیده کهت له گه ل ئه ودا به مینییه وه، وهکو گولمخی کو مه لگا به توندی به زهوی یه وه به ستویه وه و ناهیلنیت برۆی، هه مان شت که له گه ل شه یقان دا ده بیته هاو داستان تا وه کو به یه نییه وه. ههر شتی که گویت له به رامبه ر په یامی راستی دا کهر ده کهت وه تیگه یشتنت تا وه کو دلت چلکن ده کهت، ئه وهی که هه لگه رانه وه ت له به رامبه ر فرمانی بر واو هه لاتن

له ژیر باری بهرپرسیاریه تی سهنگین و دژوار بو ئاراسته دهکات، هرچی و هر که سینک که تو دهیلتهوه بوئهوهی بیهیلتهوه...!

ئهمانه نیشانهی ئیسماعیلهکهتن، تو بوخوت له ژبانت دا بهدوای ئهودا بگهپی و لای بیه، وه ئیستا که ئاوازی خوات له دل دایه، له مینا بکوژهوه!

تو هر له سهرهتاوه مهر هلمهبزیره، لنگهپی با خوا هلبزیریت، وه ئهو (مهر) لهجیاتی کوشتنهوهی ئیسماعیلهکهت' به تو ببهخشیت، بهم جوژهیه که کوشتنهوهی مهر' بهناوی قوربانی' له تو قبول دهکات،

کوشتنهوهی مهر' لهجیاتی ئیسماعیل' قوربانی یه: کوشتنهوهی مهر لهژیر ناوی مهر دا قسابی یه!

♣ دوزمنه‌کانی مروّف

مه‌به‌ست له دوزمنه‌کانی مروّف، نه‌و هوکارانه‌ن که به‌دریژایی میژوو مروّقیان په‌تکردوته‌وه. نه‌و کاریگری و هه‌لومهرج و هوکاره جوړاو‌جوړانه‌ی که هه‌میشه له پژی‌مه‌کان و جیهانبینی یه‌کان و شیوه بیرکردنه‌وه جوړاو‌جوړه‌کاندا، گرنگی یان به‌هرچی داوه بیجگه له مروّف وه مروّقیان له خوئی به نه‌ناسراوی و جودا له خوئی هیشتوته‌وه وه سه‌رقالی شتی تریان کردوه.

نه‌و هوکارانه‌ی که ده‌بنه هوئی هه‌ره‌سه‌ینان، سه‌رانه‌وه و لاوازی حه‌قیقه‌تی مروّف، له‌کاتیکدا ده‌کرنیت له‌پیناوی شارستانیته، له‌پیناوی پیشکه‌وتن، له‌پیناوی ده‌سه‌لات دا بکرین به‌هوکاری نه‌ری. چونکه به‌وته‌ی هایدیگر هه‌موو نه‌و شارستانیته مه‌زنانه، به‌به‌های قوربانی کردنی حه‌قیقه‌تی مروّف خراونه‌ته سه‌ر یه‌ک. چونکه له‌سیسته‌مه‌کاندا وه‌کو دیلیکی ناچارکراو زیاتر له‌وه‌ی پیویستی بیت کاری ده‌کرد، وه مروّف کاتیک کاری ناچاری (به‌زۆر) ده‌کات، خوئی وه‌کو مروّف هه‌ست به‌خوئی ناکات، خوئی وه‌کو نامیریک هه‌ست پیده‌کات، وه شارستانیته له‌دایکبوی ساته‌کانی کارکردنی ناچاری (به‌زۆر) مروّفه‌کانه له‌و دو‌خانه‌دا. به‌پشت به‌ستن به‌وه، هه‌موو پاشماوه‌کانی شارستانیته، یادگاری نه‌و ساتانه‌یه که مروّف، له‌ناو‌چووه. نه‌مه مروّفناسی، و هیومانیزی تایبه‌تی هایدیگر و ماموستا سارته‌ره.

باشه، نه‌و هوکارانه‌ی که دوزمنی مروّفن چین؟

ته‌واوی ئهو كه‌سانه‌ی كه له به‌ره جوړاو جوړه‌كانی شه‌پوډا بیرده‌كه‌نوه، به‌ره‌ی مارکسیزم، به‌ره‌ی نیگزینستانس‌شیا‌لیزم (بوونگه‌راییی)، و به‌ره‌ی ناین، كه سی به‌ره‌ی دیاری پوژن‌اوان، هه‌موو پړوایان وایه كه مروفت، حه‌قیقه‌ته‌كه‌ی، ناوه‌پوړكه‌كه‌ی، ئامانجه‌كه‌ی، نیازه‌كه‌ی و به‌هایه‌كانی، جا هه‌رچی یه‌ك بن، سی لایه‌نی بنه‌په‌تی حه‌قیقه‌تی ئهو مروفته‌ پینكدینن، كه به‌ وته‌ی هایدیگر یه‌كه‌م 'ئاگایی'، دووهم 'نازادی' و سی یه‌م 'ئافه‌راندن'.

كه‌واته مروفت هه‌ر حه‌قیقه‌تیك و ناوه‌پوړكینی هه‌بیئت، ئاماره‌یه له بوونیک كه ئاگاو نازاد و داهینه‌ره. ده‌ر كه‌وته‌كانی ئافه‌راندنه‌كه‌ی یه‌كی‌کیان 'پیشه‌سازی' و ئه‌وی تریان 'هونه‌ره'. ده‌ر كه‌وته‌نی ئاگایی 'زانست' هه‌و ده‌ر كه‌وته‌نی نازادی یه‌كه‌شی 'داهینان و به‌ره‌و ته‌واوی پویشتن' له كه ده‌توانیک دیاری بکات و هه‌لبه‌رژیریت.

كه‌واته دوژمنه‌كانی مروفت زوړ ئاشكران. كوهم‌له هو‌كارینن كه مروفت له سه‌رنجدان له‌و سی لایه‌نه بنه‌په‌تی یه‌ی خو‌ی دوورده‌خه‌نوه و سه‌رقالی شتیکی تری ده‌كن. (هه‌تا نه‌گه‌ر ئهو شته‌ پیرۆزترین شت بیئت) ئه‌لبه‌ت ئاكریت هه‌موویان پوونبكه‌ینه‌وه و نه‌گه‌ر بشكریت، به‌ یه‌ك دانیشتن ئاكریت: وه من ته‌نیا ناو‌نیشانه‌كانیان ده‌لیم و به‌ كورتی پوونیان ده‌كه‌مه‌وه، وه ئیوه لی‌ره‌دا ده‌بینن كه ئهو هو‌كارانه، دژیه‌ك و جوړاو‌جوړن. هه‌تا هه‌ندیك هو‌كار هه‌ن كه یه‌كتر په‌تده‌كه‌نوه‌و دژی یه‌كترن. ده‌بینن كه هه‌ردوك هو‌كار كه دژی یه‌كترن، به‌لام له په‌تكرده‌نوه‌ی مروفتدا به‌یه‌كه‌وه هاوبه‌شن.

وه با دووباره ئه‌وه‌ش پوون بكه‌مه‌وه كه مه‌به‌ستم له‌و ده‌سته‌واژانه، واقعیته‌ی ده‌سته‌واژه‌كانه: نه‌ك حه‌قیقه‌تی ده‌سته‌واژه‌كان. چونكه حه‌قیقه‌ت شتیکی تره‌و جیا‌وازه له واقیع. حه‌قیقه‌ت ئهو شته‌یه كه ده‌بیئت بیئت، یان به‌شینه‌وی په‌ها مه‌یه، وه واقعیته‌ت شتیكه‌ كه له جیهانی ده‌ره‌وه‌دا، بوونی ده‌ره‌کی بینراوی په‌یدا‌كردوه. بو نمونه ئیسلام وه‌كو حه‌قیقه‌تیك، ئاینیکی پینشكه‌وتوو و نازادی به‌خشه: به‌لام ئیسلام وه‌كو واقعیته‌تیك، پژی‌میکسی دژه

نازادی و دره مرویی و دره نهژاد و سه‌بریزی کۆمه‌لانی خه‌لك بووه. ئیسلام وەكو واقعیته، ئەو هیژو دەسه‌لاتیه كه به‌ناوی ئیسلامه‌وه له میژوودا هه‌بووه وەك واقعیك و کاری كردووه: وه ئیسلام وەكو حەقیقهت، ئەو به‌هایانه‌یه كه له كتیب دا، وه له په‌یام دا، په‌نگی داوه‌ته‌وه وه ئاده‌میزادی لیکۆله‌روه ده‌توانیت بچیت و لیکۆلینه‌وه بگات و لای تی بگات.

سۆسیالیزم، به‌شینه‌وی حەقیقهت، به‌جۆریك به‌ریاری له‌باره‌وه ده‌دریت، وه به‌شینه‌وی واقعیته به‌جۆریکی تر به‌ریاری له‌باره‌وه ده‌دریت كه له‌وانه‌یه ئەو دوو به‌ریاردانه درزی به‌كتر بن.

مەسیحیه‌تی حەقیقهت، په‌نگدانه‌وی خوشه‌ویستی و لیبوردن و ئەوینه، وه مەسیحیه‌تی واقعی، گه‌وره‌ترین بکوژی خویندێزه كه هیچ جه‌نگیزیکی پی ناگات وه به‌یهك پوژ ۳۰۰ هه‌زار كه‌س له به‌رشه‌لونا به‌كۆمه‌ل ده‌كوژیت. -له‌خودی مەسیحیه‌ته‌وه- سه‌یری جه‌نگی خاچپه‌رسته‌كان بکه وه بزانه له‌فله‌ستین چیانکرد وه ئیستاش چ ده‌که‌ن. هه‌رچۆنیک بیت ئەو هوکارانه به‌شینه‌وی هه‌رپه‌مەکی باس ده‌که‌م، بوخوتان له‌میشکی خوتاندا پێکیان بخن. زانست، په‌تکه‌ره‌وه‌ی مروا:

یه‌کیکیان خودی زانسته. دیسان دووباره‌ی ده‌که‌مه‌وه كه کاتیک ده‌لیم زانست، واتا واقعیته‌ی زانست. ئەو شته‌ی كه له میژوودا له‌ژیر ناوی زانست بوته‌ واقع وه ئەو زانسته‌ی كه ئیستا هه‌یه وه ناماژه‌یه له ئامرازی به‌کۆیله‌کردنی نوی. ئەلبه‌ته ده‌زانم كه له هه‌ندیك ناوچه‌ی ئەفریقا ئیستاش کویلایه‌تی هه‌یه، وه هه‌ندیك له مروا‌ه‌كان کپین و فروشتنیان پیوه ده‌کریت. به‌لام هه‌رچۆنیک بیت، ئەگه‌ر کویلایه‌تیش بوونی هه‌بیت، له‌چه‌ند ناوچه‌یه‌کی دواکه‌وتوو دایه‌ كه‌چه‌ند کۆمه‌له ئاده‌میزادیکی زۆر گه‌نیوو و درنده مروا‌ه‌کانیان خستۆته‌ داوی خویانه‌وه. به‌لام من بوخۆم به‌چاوی خۆم بینیم وه هه‌ندیك له‌ دوستان ئیستا لی‌ره‌ن بینیان كه‌ بازارپی کویله‌فروشی له‌ ئەفریقا و باشوری فلان شوینه‌ نیه. به‌لكو بازارپی کویله‌فروشی له‌ زانکۆی کامبریجه. له

زانکۆی هارفارد و زانکۆی سۆربۆنە. ئەویش نەك فروشتنی کرێکار و کارکەر. بەلکو فروشتنی مەزنتەین بلیمەتەکانی مرواڤایەتی.

سەرمایه‌دارەکان دینە پینش پۆلەکان، یەخە ی خویندکارە یەکەم و دووهم و سێ یەمەکان دەگرن و هەراجیان دەکەن. یەکیک دەلیت من دە هەزار تەن دە دەم، یەکی تر دەلیت پازدە هەزار تەن دە دەم، ئۆتۆمۆبیلیکیشی پێ دە دەم. یەکیکی تر دەلیت من شوفیریشی بو دابین دەکەم، یەکی تر دەلیت من سکرتیریکیشی بو دادەنیم، وە لە کوتایی دا ئەو کەسە ی پارە ی زیاتر دەدات بە زیادکردن، ئەو کەسە بلیمەتە هەلدەگریت و دەبیاتە کارگەکە ی و پێ ی دەلیت لێرە ببو و هەرچی پیت دەلیم بو م دروست بکە. ئەویش دەلیت بەسەر چاوان. کەواتە جیاوازی نیوان کۆیلە ی نوێ لەگەل کۆیلە ی کۆن ئەویە کە کۆیلە ی کۆن بوخۆی سەرۆکەکە ی (سەرۆک=خاوەنکار) هەلنەدەبژارد. بەلام کۆیلە ی نوێ بوخۆی سەرۆکەکە ی هەلدەبژیریت. بەلام هەرچۆنیک بیت، پنیوستە سەرۆک هەلبژیریت. دەنا زانا نی یە و لە دنیا دا هیچ پینگە یەکی نابیت. ئەگەر زانست بە سەرمایه‌داری نەفروشریت، ئەوا تەنیا بەکەلکی و تاردان و قسە بو خەلک کردن دیت. حەقیقەت ئەویە کە ئەم سەدە یە، سەدە ی ژبانی هاوبەشی زانست و پارە یە. ئەم دوو هەمیشە لە میژوودا دژی یەک بوو-ون، ئیستا شوویان بە یەکتر کردوو وە مندالیکی نایاسایی یان بوو کە ئامیز (machine) ە، وە کاتیک زانست لەگەل پارە ژبانی هاوبەش پینکدینیت، دیارە کامە سەرۆرەو کامەش ژیردەست. لێرەشدا دەبینین کە لە کوتایی دا، سەرکەوتنەکە ی بڕندەترین ئامیزە بە دەستی سەرمایه‌دارانەو. مەزنتەین هۆکارە بو جەنگەکان، وە هەتا خراپتر لە هەموو ئەوانەش، گەورەترین ئامیزی ئارستەکردنی (بەباش نیشاندانی) پزێمە پیسەکانی وەکو فاشیستە.

هیقلەر پینج سەد فەیلەسوف و زانای نمرە یەکی ئەلمانی بوخۆی بەکری گرتبوو، وە فەرمانی دەدا کە هەچی من دەیلیم، دەبیت ئیو ئەرستە ی بکەن (بەراستی نیشان بەدن) بەشیوہی زانستی. چونکە من نازانم زانست چیە. واتا

نیمه چرت و پرت ده لښ، نیوه ده بیټ ناراسته زانستی بو بدوژنه وه. موسولونی بیست فیهل سوئی نی تالیایی بانگه نشت کردو له ژورنکدا داینیشاندن. له نا کاو هاته ژوره وه گوئی من دممه ویټ تاوه کو پازده پوژی تر دیاربکریت. نیوه ده بیټ نایدولوجیایه ک دروست بکن. نه وانیش گوئیان باشه به سر چاوان قوربان، نیمه کارمان نه وه.

نهو زانسته، له کوټاییدا ده گاته فاشیزم. فاشیزم ته نه نهو شته نی یه که له پووخساری بزوتنه وه پوژیمی موسولونی و هیتلر دا ده بیینن. به لکو له پوژیمه جوړاوجوره کاند، له ژیر ناوی جوړاوجوړ دا، فاشیزم بوونی هیه. نهو پوژیمه که نیستا به سر شارستانیه تی پوژمه لات و پوژناوادا فرمانپه وایی ده کات، ناوه که ی هر چی یه ک بیټ، شیوازه که ی فاشیزم، وه سیسته مه که ی هر چی یه ک بیټ، چینی فرمانپه وایه که ی تکنوکراټه. جا چ له سیسته می پوژمه لات دا بیټ، چ له سیسته می پوژناوادا.

ناده میزاده پوکارینه کان، ته نه له سر بنه می زانست بریار دهن وه نیستا که نهو زانسته، به قسه ی 'برشت' کاتیک گه شیه فاشیزم، شکستی هیئا. له نه جامدا مروئی نهو پوژگاره، که بی نومیده له ناین چونکه له سه ده کانی ناوه راستدا یاده وه ری خراپی له گه ل هیه، وه بی نومیده له زانست چونکه له سه رده می فاشیزم دا یاده وه ری خوئینی له گه ل هیه، نازانیت نومید به چ شتیک به ستیت.

له م دوخه دا، زانست ده بیټه ژیره ست و کارکری نه زانی. بهو شیوه یه کاتیک زانست ده بیټه به کریگراوی زیپر (سرمایه دار) و زوړ (دهسه لات)، نهو نامانجانیه که گرنگی یان پیده دات، بریتین لهو خالانیه که سرمایه داری و دهسه لات بوئی دیاری ده کن: وه زانست که ناماژیه بو چاوکرانه وه ی مروټ و به ناگاهینان و دوزینه وه یه، بو نه جامدانی نهو فرمانبهریه تی یه ی که نه زانی خستویه ته گهرده نیه وه، ناراسته ی جگه له مروټ ده کریټ وه بوئنه وه ی داواکاریه کانی خاوه نکاره کانی نه جام دات، سه رقالی جگه له مروټ ده بیټ وه

هتا له و سهرقال بوونه نامرویی یه دا، هندیكجار ده بیته په تکه ره وهو بکوژی مروځ. هتا وهکو له شوینانه شدا که زانست شیوهی فاشیزم به خووه ناگریت وه وهکو زانستیکی ساغه، چونکه فرمانبره تهی نازانستی هیه و نامانجه کانی له لایه ن پژیته نازانستی و نا-زانایه کان دیاری ده کرین، دیسان مروځ له پشت زانست به نه ناسراوی ده مینیته وه. نه مهیه که به وتهی نیلکسیس کارل، نه مروځ له گهر دیله و ناوک و وزه و پروتون دا پوچووه وه تا قولایی ناسمانه کان به رزبوته وه، به لام که مترین ههنگاوی له پیناوی خویدا هه لنه هیناوه. مروځی نه مروځ له باره ی دورترین هه ساره کانی کومه له ی خور زانیاری وردی هیه. به لام له باره ی بچوکترین کیسه کانی ژوانی ناده میزاد، بچوکترین چاره سهری به میشکدا نایه ت.

چونکه مروځ له پشت نهو سهرکه وتنه مه زانایه ی زانست دا، خهریکه له بیرده چیه ته وه و له ناو ده چیت. داستانیکیان دروست کردووه که هه رچه نده گالته یه، به لام پینشانده ری حه قیقه تیکه، وه نهویش نه وه یه که کاتیک گاگارین پویشته بو بو شایي ناسمان، هه والنیریک ده چیت بو مالیان و له منداله که ی ده پرسیت:

بابت له کوی یه؟

منداله که ده لیت: پویشته وه بو بو شایي ناسمان.

هه والنیره که: که ی ده گهریته وه؟

منداله که: کاتر میز ۲ و ۳۵ خولهک و ۷ چرکه.

دواتر هه والنیره که ده پرسیت: دایکت له کوی یه؟

منداله که: پویشته وه نان بگریت.

هه والنیره که: که ی ده گهریته وه؟

منداله که: دیار نیه (که ی ده گهریته وه).

نهو باوکه لییره دا په نگدانه وهی پینشکه وتنی زانستی یه، وه نهو دایکه په نگدانه وهی حه قیقه ته ی مروځه که له سهر زهوی ده مینیته وه، وه نهو منداله

مروځی داهاتوویه که له سه رکه وتنی باوکی دا جگه له پیشکه وتنی زانستی (نه لښت زانست بهم واتایه) هیچی به میرات بو نه مینیتته وه. به لام به پهنجی دایکی ژبان به سهر دهبات. به کورتی، اتا پیوژترین شت که دهیتوانی مروځ پزگار بکات، نه مروځ بوته کاره ساتترین و کاره ساتهینه رترینی شته کان.

ناین نومیدی پزگاری به مروځه کان دها وه نه مروځ دهنگی خاموش بووه، وه زانست له سه دهه کانی ۱۷ و ۱۸ دا به هاتوهوریای زوره وه بوو به جینشیننی ناین و دروشمی پزگاری مروځی کرده پیشه ی خوئی و به لینی دا که به هه شتی ناین هر له سهر هم زهویه دروست ده کهم بوتان. به لام کاتی که به هه شتی دروست کرد، دیتم چی دروستکرد! نه لمانیای هیتلهری دروستکرد، وه نه مریکای هاوشیوهی نهو. وه ده بینم که له پیش هه موان و زیاتر له هه موان، هر نهو پزیمانان که مروځی نه مروځ دهخنه پهنجه وه که مروځ بو فراموشکردنی کاره ساتی ژبانی مه دهنی و شارستانیته ی بورجوازی پیس، هه تا په نا بو هیروینیش دهبات.

نه مانه لهو پزیمانان ده شتیکی جه برین وه به پزنومایی کردن و ناموزگاریکردن باش نابن. بیچاره کان ده بینن که دین بو پوزمه لات بو نه وه ی بگه نه نهو پوونکی پزنومایی یه. نازانم که نایا فلیمی 'یه که شه ممه، هر گیز' ت بینیه یان نا، که دلهر اوکی ی گهرانه وه بو پوزمه لات، گهرانه وه بو یونان، گهرانه وه بو به هه شت، نه وانیشی بیچاره و گرفتار کردوه، ده گهرینه وه ده بینن که له جیاتی عیرقان توشی تریاک و هه شیش و نهو شتانه بوو-ون. وه کو نیمه که دلهر اوکی ی شارستانیته و زانستی نه مروځو فلهسه فه ی نه مروځ، نیمه پاکیشاوه بو پوزناوا وه چوارچیوهی له دابونه ریت و فله رهنگ و ژبانی خو مانه وه تونیلیمان لیداو و تیکشکاند له پیناوی جیهانی دهره وه و شارستانیته دا، وه به داخه وه توشی زیراب بووین.

ماتریالیزم

دوژمنیکی تری مروڤ، ماتریالیزمه (ماددی گهرایی). ماتریالیزم جاری وایه دوژمنی مروڤه وه جاری وایه شیوه بیرکردنه‌وه‌یه‌کی دوژمنی مروڤه. چونکه ماتریالیزم به مروڤه ده‌لیت تو بوونیکی ماددی و له ره‌گه‌زی نهم سروشته‌ی، به‌بی نهمی هیچ تایبه‌تمه‌ندیه‌تیه‌کی تایبه‌تی و نایابت هه‌بیته. له واقع دا ره‌تکه‌ره‌وه‌ی به‌های مرویی یه، وه کاتیک مروڤه بپروای به په‌ستی خودی خوئی و ناسایی بوون و سروشته‌ی بوون و مادی بوونی ره‌گ و پریشه‌کی و هاونا‌هنگی و هاوجوئی خوئی له‌گه‌ل هه‌موو بوونه‌وه‌ران هیئا، بی بپروا ده‌بیته به‌رامبه‌ر هه‌موو به‌ها مرویی یه نایابه‌کانی خوئی. وه له بنه‌رتدا گونجاو نی یه مروڤه خوئی به دیارده‌یه‌کی ماددی له‌و جوړه بزانیته که له سروشت دا وه‌کو گیایه‌کان ده‌پوئیت، وه له هه‌مان کاتدا په‌یامی خوایی و ناسایی تایبه‌تی بو خوئی دابنیته. شتیکی له‌و جوړه گونجاو نیه. هر له‌بهر نهم‌شه که سارته‌ر پیناسه‌یه‌ک بو مروڤه ده‌کات که جیاوازه له هه‌موو دیارده مادی یه‌کانی تر. نه‌و ده‌لیت مروڤه سه‌رته‌تا بوونه‌که‌ی دروست ده‌کریت، دواتر ناوه‌پوک‌که‌ی بو‌خوئی دروست ده‌کات. له کاتیکدا هه‌موو دیارده مادی یه‌کانی تر، سه‌رته‌تا ناوه‌پوک‌که‌یان له میشکی خوا یان سروشت دا دروست ده‌بیته وه دواتر بوون په‌یدا ده‌کن.

باشه، بوچی سارته‌رک که خواپه‌رست نی یه، بپروای به میتافیزیک (غیب) نیه، له‌ناو دروست‌کراوه‌کاندا مروڤه له هه‌موو دروست‌کراوه‌کانی تر جیا‌ده‌کاته‌وه؟ چونکه نه‌گه‌ر مروڤه بپروای خوئی به بالاتریوونی خوئی و دروست‌بوونه‌که‌ی له‌ده‌ست بدات، بپروای خوئی به‌رامبه‌ر مروڤه‌ی‌ته‌ی له‌ده‌ست ده‌دات. چونکه بپروابوون به مروڤه‌ی‌ته‌ی، بپروابوون به‌وه‌یه که مروڤه‌ی‌ته‌ی له بنه‌رتدا بوونیکی هه‌ل‌او‌ی‌راوه له سروشت دا وه له‌بهر نهم‌شه که به‌رپر‌سیاریه‌تی هه‌ل‌او‌ی‌راوی هه‌یه، وه نه‌و خاوه‌نی نه‌و به‌هایانه‌یه که سروشت نیینی، وه هر له‌بهر نهم‌شه که مروڤه هه‌ست به‌کومه‌له پینداویستی ده‌کات که سروشت له دابینکردنی نه‌و پینداویستی یانه بی توانایه. نیمه‌ده‌بینین که له‌بهر که‌موکورتی سروشت و

وه لآمدانه وهی پیداو یستی و نیازه ئه ودیوی یه کانی (میتافیزیکیه کانی)، ده ست ه داته هونه ر، ده ست ده کات به دروستکردنی شیعر، خو ی خه ریکی ئه ده بیات و عیرقان و ئاین ده کات.

به لآم ماتریالیزم، به پړوا بوون به ماددی بوون و بی هه ست بوونی خودی مرو فنی و هاوئا هه نگی په گه زی مرو ف له گه ل هه موو ئه و په گه زانه ی که سروسشتی کو یرو ناخو ئا گاو بی ئا مانچ و بی هه ست پینکدینن، ده بیته هو کاری په تکر د نه وهی به ها مرو فایه تی یه کان. وه سه یر نه وه یه که له 'جو رچ بولیستر' ده پرسن تو که ماتریالیستی، چو ن ده لی ی پیویسته مرو ف له پیناوی رینوما یی و ئازادی کو مه لگای ئاده میزاد فیدا کاری بکات؟ ئه ویش وه لآمی ک ده داته وه که زو ر به تامه، ئه ویش نه وه یه که ده لیت: ئیعه له فه لسه فه دا ماتریالیستین، به لآم له ره وشت دا ئایدیالیستین!

ئو وه لآمه کا برایه ک به یر من دینیته وه که له پاریس ده ژیا، وه جلو به رگ و ریش و گو چانیکی پنبوو. پو ژانی هه یینی بو پیاوی ئاینی گونجاو بوو، وه پو ژه کانی تر بو یانه کان گونجاو بوو. چو ن ده کریت که که سین له ره وشت دا ئایدیالیست بیت به لآم له بروای فه لسه فی و جیهان بینی دا دره ئایدیالیست بیت؟ مه گه ر ده کریت له ده ره وهی بروا و ره فتار، له ده ره وهی جیهان بینی و ره وشت، له ده ره وهی واقیعه ت بوونی هه بیت؟

ئاین:

یه کیکی تر له دو ژمنه کانی مرو ف، ئاینه. (ئه لبه ت ئاین به شیوه ی واقیعه تیک که له میژو دا هه یه، نه ک به و اتا راسته قینه که ی.) ئاین به و واتایه، له دریزایی میژوو دا، له پژیعه کو مه لایه تی یه کاند، له سه رزه مینه جو را و جو ره کاند، هه میشه ئامیزی ده ستی ئه و که سانه بووه که درژی مرو فن، وه ئه و که سانه بوئه وهی له سه ر له نه قامی و نه زانی خه لک بله وهرین، ئاینیان کردو ته هو کاریکی دره مرو ف.

دورژمنانی مروڤایه‌تی، گه‌وره‌ترین کار که نه‌نجامیان دا نه‌وه‌بوو که ناین که هه‌ستیکی نه‌ودیوییی (میتافیزیکی) و هوککاری پیشکوتن و هویشیاری و شانازی و ته‌واوی ئاده‌میزاد بوو وه هوکارتیک بوو که ده‌یتوانی مروڤ له‌و چوارچیوه‌یه‌ی ژییانی پوزانه‌ پزگار بکات، کردیانه کارایه‌کی بیه‌وشکر و نامرزی ئاراسته‌کردنی (به‌ناسایی نیشاندانی) نه‌و بارودوخ‌هی که هه‌یه.

به‌م جوړه‌ ناینیان سنوردارکردو به‌سته‌وه به‌ دواروژوه. به‌شپوه‌یه‌ک که ته‌نیا به‌که‌لک نه‌وه دیت که کاتیک سهرت خسته‌ ناو گوږه‌وه، سودی بو‌ت هه‌یه. باشه، پیش نه‌وه‌ی سهر بخینه‌ ناو گوږ، ده‌بیت چ که‌سانیک به‌که‌لکمان بیتن؟ باشه نه‌و کاره چ سودیکی هه‌یه؟ نه‌و سوننه‌ت و نه‌و بروایه، ده‌کریت چ نه‌نجامیکی هه‌بیت؟

هه‌رچونیک بیت، کاتیک له‌لایه‌که‌وه ژیان له ناین جیا‌بکه‌نه‌وه، نه‌وا ناین که هوککاری به‌ناگاهاتنه‌وه‌یه، له‌ ده‌ستی مروڤ ده‌ردینن وه هه‌روه‌ها په‌یوه‌ندی مروڤ له‌گه‌ل نه‌ودیوی سروشت (له‌گه‌ل خوا) ده‌گوږن بو‌ شپوه‌یه‌ک که مروڤ بو‌ راکیشانی سهرنجی خوا، هه‌روه‌کو چو‌ن که له ژییانی دنیا‌دا وه له‌ پزیمه‌کانی ده‌سه‌لات دا، تاکه‌کان و کو‌مه‌لانی خه‌لک سهره‌پای ژیرده‌سته‌ بوون و نزمی و ماستاو‌کردن، ده‌بوو سه‌نجی ده‌سه‌لاته‌کانی بو‌لای خو‌ی راکیشابا وه نه‌گه‌ر ویستبای له‌به‌رامبه‌ر ده‌سه‌لاتیکدا پشت به‌ که‌سایه‌تی خو‌ی بیه‌ستیت، نه‌فرینلینکراو ده‌بوو، په‌یوه‌ندی نه‌و له‌گه‌ل خوا به‌و جوړه‌ بیت تاوه‌کو له‌ژیرناوی هه‌چ-بوونی مروڤ له‌به‌رامبه‌ر خوا دا بتوانن به‌سه‌ر خه‌لکدا شانازی بکه‌ن و ناغایی بکه‌ن، وه ئاده‌میزاد له‌ژیرناوی مروڤیک که له‌به‌رامبه‌ر خوا‌دایه، سه‌رشو‌پزی بکه‌ن و وای لیبکه‌ن خو‌و به‌ ماستاو‌چییه‌تی یه‌وه بگریت و به‌هاو هویشیاری و خواست و ویست و که‌سایه‌تی و ئازادی خو‌ی ره‌تیکاته‌وه، وه به‌ته‌ویت یان نه‌ته‌ویت مروڤیک له‌و جوړه‌ که به‌ناوی خواوه‌ کراوه به‌ژیرده‌سته، بو‌ خواوه‌نده‌کانی سهر زه‌وی باشترین نامیری چه‌وساندنه‌وه و سواربوونه وه هه‌روه‌کو چه‌ندین جار وتم، چونکه ناین هه‌میشه مه‌زترین وزه

بووه له سروشستی مروڤه کاندا، کاتیک ده بیته ئامیز به دهستی دوزمنانی مروڤه وه، ده بیته گه وره ترین به لاور کاره سات بو ږه تکرده وهی بهها مروڤی یه کان. له وقاریکدا به ناوی 'ئاین له دژی ئاین' باسم کرد که مروڤه کان ده بینه قوریانی ئاراسته کردنی ئاینی و ئاین، وه هه موو کات ده سه لات په رستی و فریودان به ناوی ئاینه وه ئاراسته کراوه، وه کوڤه لانی خه لک ژیرده سته و سه رشوږ کراون به ناوی ئاینه وه: وه هه موو کات ئه و هوکاره ی که مروڤه کانی بو ږه هوشیاری و نازادی و سه رپنجیکردن له دژی ئه و ږژمه دژه مروڤی یانه بانگ کردوه دیسان ئاین بووه.

به کورتی، جهنگه بیری یه کان هه میسه جهنگی ئاین له دژی ئاین بوو-ون، وه هر به و جوړه یه که ده بینن که پیغه مبه رانی ئیراهیمی که شوانه نیردراوه کان بوون له ناو خه لکه وه، هه موو کات سه رپنجی یان ده کرد وه کوڤه لانی خه لکیان بو سه رپنجیکردنی ږژمه دژه مروڤی یه کان بانگ ده کرد، دیسان له بهرام بهر خو یاندا دوزمنکیان به ناوی ئاین ده بینن وه گه وره ترین هوکار که دژی ئه و بزوتنه وانه ده وه ستا، دیسان ئاین بووه.

کاتیک پیغه مبه ره کان بزوتنه وه که یان ده ستپیده کرد، ئاینه فه رمان ږه وایه کان له دژیان ده وه ستانه وه. ئه گه له ناویان بر دبا، ئه وه هر بوخویان له سه ر کار ده مانه وه: وه ئه گه ئه و پیغه مبه ره به سه ر ئه و اندا سه رکه و تباو ئه و ان شکستیان هی نابا، له ده وری ئه و کوڤه بوونه وه، به لام دواتر ده بوون به جینشینانی ئه و و به شیوه ی زنجیره ی جینشینانی ئاینی یان سیاسی ئه و پیغه مبه ره، بزوتنه وه که ی ئه و یان وه به هایه کانی کاری ئه و و په یامه که ی ئه و یان ده سه ربه وه ده یان خسته خزمته ی خو یانه وه.

هه ره کو چو ږه کاتیک پیغه مبه ری ئیسلام کوچی دوا یی کرد، دوزمنه کانی حونه یان و ئهود و به در و خنده ق که شه ریان له گه ل ئه و ده کرد، له هه موو به ره کاندا بوونه جینشینانی ئه و وه له ژیر ناوی جینشینانی رسول الله و به ناوی جیهاد و زه کات و مزگه وت، دیسان ده ستیان کرده وه به تالان کردنی کوڤه لانی

خه لک وه دیسان دهستیانکرده وه به قوریانی کردنی پابه رانی خه لک و پووخساره کانی راستی و نازادی و سهربرزی مروث، وه زیاتر له هه موو پابه ران و پووخساره کانی راستی، خودی ئه و ئاین و خودی ئه و پاپه رینه سهره تایی یه یان له ناو بردو به کو مه ل کوشتیانن. ئه و واقعیته ی میژوو به سهر هه مواندا فرمانزه وایه. ههروه کو چون موسا دیت و پووبه پرووی فیرعه من ده بیته وه و ململانی ی له گه ل ده کات وه له کو تایی دا سهرده که ویت به سهریدا. به لام کاتیک موسا کوچی دوایی ده کات، خاخامه کانی جوله که ده بن به جینشینی. دواتر عیسا دیت و له گه ل زله یزه کان ململانی ده کات. سهرده که ویت وه خه لک پزگاریان ده بیت. به لام دیسان ده بینن که سانیک بانگه شه ی جینشینی ئه و ده کن که له راستیدا دوژمنی ئه ون.

خهرجی (مهسره ف):

یه کیکی تر له دوژمنه کانی مروث خهرجی یه خه یالی یه کانن، وه ئه مهش شتی که که له م پوژگاره دا شوینی زانست ویستی، شوینی ئاین، شوینی عرفان، شوینی به ها مرویی یه کان و شوینی مروث دوستی گرتوته وه وه هه موو خه لک برویان پی یه تی. ئیمه هه موو خهرجی په رستین و بووینه قوربانی په رستگای خهرجی. خهرجکردنیک که تنها بارازه کانی به ره مینانی جیهان له پیش ئیمه ی هه لده پرتن وه بودایی و موسلمان و ماددی یه کان و مه عنه ویی یه کان و زهرد پیست و رهش پیست هیچ جیاوازی یه کی نی یه له لای ئه وان.

به کورتی، هه موو فه لسه فه ی ژیانمان، که له بنه رته دا پیویسته دانیشین و شیکاری بکه ین که له بنه رته دا ژیان چی یه؟ نامانجی مروث چی یه؟ په یامی مروثایه تی چی یه؟ حه قیقه تی ژیان چی یه؟ بوته خهرجی.

پژیمه کانی به ره مه ینان به نه ندازه یه ک ئیمه یان بو مبه ران کردوه که به هیچ شیوه یه ک هیچ دهر فه تیکمان بو نه ماوه ته وه. خه لکی وا ده بینن که له ۱۰، ۲۰ سالی داها توودا ده بیت قیستی ئه و ئامیزو که لوپه لانه بداته وه که پیشتر کپرونی و ئیستا هیچیان لی نه ماوه ته وه، ناچاره سه راوبن بژیه ت.

سهراوبن ژيان و اتا چي؟ و اتا له ناینده دا له پیناوی پابردوو بژییهی: و اتا کارکردن له پیناوی نهو خهرجی و پیداویستیانهی که کاته کانیا ن تپه ریوه و هیچی تر بوونیا ن نی یه. نه مهش و اتا هه موو ته مه ن و توانایه کانمان که سه رمایه ی مرویی نی مه ن، پیش-فروش بکه ی ن:

له لایه که وه خهرجی پیداویستی یه کان له لای نی مه دروست ده کات وه چونکه به ره م و دا هات نی یه، ناچارین کات له جیاتی نهو ببه خشین. نه گهر سه یری پینج بهرنامه ی ته له فریونی بکه ی ن، سی خهرجی نوی دیته ناو ماله کانمانه وه. وه بهو شیوه پووله زیادبوونه خهرجی دیته ناو ماله کانمان. به لام نه ی دا هات؟ هه ر سی چوار سال جاریک، نه گهر لوتف بکه ن و پله یه ک بهر بکه نه وه، ۱۰۰ تمه ن (بو نیستا نیزیکه ی ۴۵۰۰۰ دینار) موچه که مان زیاد ده که ن، وه ده بی نی که له و نیوانه دا مرواف به ته واوی فه له ج ده بی ن و په تده کریته وه. مه زترین به خشش و مه زترین توانا له ژیا نی ئاده میزاد دا وه مه زترین ده رفه ت بو هه ر مروفیک که مروفه، و اتای پشودان و کات و پامان و دانیشتن و بیرکردنه وه و هه لسه نگانده که بلیمه تی یه کان له و دوخانه دا ده پشکون و مرواف ده بیته کریستالیک نوی و هو شیا ری یه مه زنه کان به ده ست دینیت، به لام لی ی ده ستیندرین.

ئامیره کان ده کاتژمیر کاری کو ن به دو کاتژمیر نه نجام ده دن. ئامیره کان هه شت کاتژمیر کاتی ئازادمان بو ده هیلنه وه. به لام سه رمایه داری و سه پاندنی خهرجی یه کان و بنه په تبوونی خهرجی نوی، نهو هه شت کاتژمیره و هه شت کاتژمیری تریشی ده خاته سه ر و لیمان ده ستینیت، نه مهش له بهر نه وه یه که بنه په تبوونی خهرجی وه کو ئاینیکی لیها تووه و بوته عیباده ت و په رستی کرداری مرواف، هه م کاری مرواف، هه م کاتی بی نی شی مروفی کردو ته قوربانی، که تا وه کو زیاتر به ره مبینیت له بنه په تبوونی خهرجی دا، مرواف زیاتر بنه په تبوونی خو ی له ده ست ده دات وه هه تا بچو کترین ده رفه ت نا دو زیته وه بو بیر

له خو کردنه وه و جارینك سهیری خو کردن، وه هر به زیندوویی ماوه ته وه بوئه وهی بمریت (بهس چاوه پروانی مهرگه).

کتیبی ژیان:

دوژمنیکی تری مروفت کتیبی ژیانه. وه نهو نه خووشی یه زیاتر هسی پوئشنبیره کانه. کتیبی ژیانی میشکی، نایدیولوجیا دروست دهکات، فلهسهفه دروست دهکات، ریگاچاره دروست دهکات، ناراسته دهکات، نه انجامگیری دهکات، شی دهکاته وه، بهلام هه مووی پوچه وه هیچ په یوهندی یهکی به واقعیه ته وه نی یه. کهسه که چونکه ده خوینیت، کتیبی کومه لناسی و فلهسهفی و نابوری و سیاسی و میژوویی ده خوینیته وه. ورده ورده نهو خویندنه وانه، بابهته میشکی یه کانی نهو کهسه راده کیژن بو بابهته و شیکردنه وه میشکی یه کانی تر، وه دواتر ریگاچاره نیشاندان، وه دواتر دهرمان نیشاندان، وه دواتر نایدیولوجیا دروستکردن، وه دواتر بپروا دروستکردن، وه دواتر گه یشتن به هندیك بپروا به ناوی زانست، وه دواتر دیته وه ناو کومه لگا، ده بینیت تویشووه میشکی یه کانی نهو هیچ په یوهندی یهکیان به پرسه کانه وه نی یه تازه ده زانیت که دووچاری کتیبی ژیان بووه وه هندیك بابهته میشکی بپروایه کانی نهویان دروستکردوون، وه بریاردانه کانی له باره ی واقعیه ته کانی کومه لگایه که ی هیچ په یوهندی یهکیان به یه کتره وه نی یه، وه به تاییه ته پوئشنبیره پوژمه لاتی یه کان به رامبهر پوژناوا که مینک دوخی میشکگه رایان هیه. چونکه نهو پرسه بهرچاوانه له وانیه له شوینیکی تر بین به پرسی میشکی.

پرسی وا هیه له جینگایه که دروسته وه هه مان پرس له جینگایه کی تر نادروسته: چونکه پوئشنبیره پوژناوایی یه کان له سه ر بنه مای دیدگاو نه انجامگیری یه واقعیه کانی میژووی خوین گه یشتوون به چه ندین نایدیولوجیا و بریاردان، وه چونکه نهوان بو پوئشنبیرانی ناروژناوایی نمونه، نهو پوئشنبیره ناروژناوایی یانه هه مان بریاردانه کان و نه انجامگیری یه کان و نایدیولوجیا یه کانی

پوښنځیرانی پوښناوایی دووباره دهکه نه وه و شی دهکه نه وه، وه لهسه ربنه مای هه مان پڙه له باره ی کومه لگاو میژوو و ناینه که یان بریار ددهن.

له کاتیکدا که بریار دانه کانی پوښنځیره پوښناوایی یه کان نادرستن و بریار دانه کانی پوښنځیره ناروژناوایی یه کان هلهن. وه دهبینن که پوښناوایی یه کان واده بینن که میژوو که یان پیش سه ده کانی ناوه پراست (نیزیکه ی ۴۰۰ ز- ۱۲۰۰ ز)، پوم و یونانی شارستانی و پیشکه وتویان هه بووه، وه کاتیک مهسیحی یهت هاتوته نهروپا، نهو شوینانه تاریک و لاواز بوون و بوونه ژیردهسته وه دواتر که ناین وه لاناوه پښناسنس په یدابووه و شارستانیته گهراوه تموه، وه دهلین به پشت بهستن به وه میژووی نیمه نهوه ی نیشان دا که: سه رتا ناینمان نه بوو، پیشکه وتوو بووین، دواتر بووینه نایندار، توشی هه ره سهینان بووین، دواتریش که ناین پویشت، دووباره بووینه وه شارستانی.

پوښنځیری پوښه لاتیش دیت هه مان بریار دانی پوښنځیری پوښناوایی دووباره ده کاتوه. هه تا به رامبر به ناینه که شی. وه دواتر وایلیدیت که ده بینیت که ناینه که ی یان میژوو که ی یان په یوه ندی ناین له گهل شارستانیته ته که ی خوی که له بنه رت دا پیچه وانهی نهو په یوه ندی یه ی شارستانیته ی پوښناوایی یه، به هوکاری هه ره سهینان ده بینیت وه دواتر شیوه یه که په یداده کات که ده بینیت نیستا، له کاتیکدا له هه مان ناوچه ناین بوونی هه بوو، کتیبخانه کان و شارستانیته ته کان و پڙیمه کومه لایه ته یه کان و بگره سیستهمی یاسایی پیشکه وتوشی لی بوو که نیستا لی ی نین: نهو کتیبخانه ی که له سه ده ی چواره م (ی کوچی) هه بوون، نیستا له جیهاندا بوونیان نی یه. کتیبخانه ناوی مالی قوتابخانه (دارالمکتب) بوو. به لام ۵۰ تا ۶۰ زانا تیدا نیشته جی بوون.

له هه موو لایه کانی دنیاوه قوتابیان ده هاتن لهوی مالیان بو هه بوو و ده ژیان و وه هه تا زه ماله یان هه بوو. وه هه رکاتیک هاتبان بو نهوی ژیانیان دابین بوو و له ژیر سرپرشتی نهو ماموستایانه ی که له کتیبخانه نیشته جی بوون، کاریان ده کرد. به لام نیستا ته نهاو ته نها بوینه ناده میزادی نمونه وه رگرو پیناو

بویاگهر و ناچاری و بیجگه لهوهی که لوپهلی پوژناوایی بهکارینین، هیچ بهکارهینانیکي ترمان نی یه. نه برهه می میشکیمان ههیه، نه برهه مهینانی بهرچاو و بهرجهسته، وه لهگه لئوه شدا دهبینین که دووباره کردنهوهی پرسه بهرچاوهکانی پوژناوا بو ئیمه بوو-ون بهپرسی میشکی.

بویه ئهوه که سانهی که خولیا ی خویندنهوهو بیرکردنهوهی رههان، هه موو کات پیویسته په یوهندی یان لهگه ل واقعیهتی زیندووی ژبانی کو مه لایه تی پپارینن تاوه کو به یارمه تی زانست واقعیه تی کو مه لایه تی پوون بکنه وه، وه به یارمه تی واقعیه تی کو مه لایه تی زانست له لادان به رهو میشک-ته وه ره یی پپارینن دهنه دوو چاری لادانی میشکی ده بن. جوړه میشک-ته وه ره بوونیک که به ناوی زانست، به ناوی فلسفه، به ناوی نایدو لوچیا، به ناوی هونر، که له بنه پرته دتا ره تکه ره وهی ئه وه واقعیه ته یه که هه یه: ئه مهش پرسیکه که له کو مه لئاسی زانستی سه دهی نوژدهم دا له ژیر ناوی له خو نامو بوونی فره هنگی، له خو نامو بوونی پوژن بیری له گوژی بوو، وه ئیستاش به تووندی له گوژی یه.

پژیمی چینایه تی:

یه کیکی تر له دوژمنهکانی مرواف پژیمی چینایه تی یه. پژیمی چینایه تی دواین و گه وره ترین و به هیژترین هوکاری دژه مروقی یه وه ئه مهش ده بیته ژیر خانیک که فره هنگ و ئه ندیشه و ناین و تاکه کان و به کورتی هه موو شتیک گهنده ل ده کات. چونکه مرواف له وینه ی مروق بوونی له هه موو پوویه که وه رهش ده کاته وه. کاتیک سهیری میژوو ده که یین، ده بینین بو یه که مین جار که کو مه لی ئاده میزاد که حه قیقه تیکي ناوه پروکی جیکیره، دابهش ده بیته بو دوو جه مسه ری دوژمنی یه کتر، وه له ئه نجامدا گه وره و به نده، هه بوو و خاوه ن هه موو شتیک و به شخوراو پهیدا ده بن وه بته هویت یان نه ته هویت دوو جوړ مرواف پهیدا ده بن: مروقنیک که خاوه نی چه ند پریژیکه له کاتیکدا نیینی (خانه دان) وه مروقنیک که چه ند پریژیکي نی یه له کاتیکدا هه نی (خه لک). خه لک به جوړیکي لیدیت که له وه بهایانه ی که هه ر مروقنیک هه یه تی بی بهش ده بیته وه خانه دانی به جوړیکي

لیدیت که ده بیته خاوه نی چەند به هایه که له بنچینه دا به های مروقی نین. لیره دایه که مروقه به ته وای پرتده کریته وه.

کام مروقه؟ من ئەو قسه یه ی داستایوسکی لیره دا دو باره ده که مه وه که کاتیک که سینک مروقی سک ده کوژیت، هه موو به داخه وهن بو کوژاوه که چونکه پیشت زیندوو بوو وه نیستا کوژاوه. له کاتیکدا که ده بیته بو ئەو که سه ش به داخه وه بین که ئەوی کوشتوو. چونکه ئەو مروقه بوو وه نیستا بووه به بکوژ. وه نالبرمی له کتیبکی بچوکدا، به لام زور بیرمه ندانه دا، که یه کیکه له باشتین ئەو کتیبانه ی له باره ی په یوه ندی زانستی داگیرکاری له جیهاندا نوسره وه، له ژیر ناوی "وینه ی ولاته داگیرکرو داگیرکاره کان"، ده لیت که په یوه ندی نیوان پوژئاواو پوژمه لات نامروقانه نی یه، په یوه ندی داگیرکارانه یه. هه موو هه لویان داوه تا لیکو لینه وه بکه ن له وه ی که مروقی ئەفریقای و ناسیایی و ئەمریکای لاتینی داگیرکراو چ که موکورتی و لادانکی هه یه وه هیچ که سینک نه هاتوو به لیت که دوو کهس بوو-ون به قوربانی پزیمی داگیرکەر. یه کیکیان مروقی ناسیایی و ئەفریقایین، که مروقی نازاد بوو و نیستا بوته مروقیکی داگیرکراو: یه کیکی تریشیان مروقی ئەوروپایی بوو که داگیرکاری ئەوی کرده داگیرکەر.

به ره می ناسراوی 'نوجن یونسکو' به ناوی "که رگه دن" یش ده یه هویت بلیت که له پزیمه دا، مروقه ده بینین که بوئه وه ی بمینیتته وه، ده بیته قوچنکی وه کو که رگه دهنی له سه ر ناوچاوانی هه بیته بوئه وه ی پی ی تیته لدات و بشکینیت و غاریدات و به روات، دهن له ناوده چیت. نه گەر ئەو کاره نه کات ده بیته چی؟ قاره مانى كافکا، 'شيوه گوڤاڤ' (ئەو کتیبه ی که سادقی هیدایه ت وه ریگنپراوه).

به کورتی له م پزیمه دا، مروقه له ناوده چیت. واتا ده گوڤدریت بو دوو دیارده ی نامروقی: یه کیک بکوژ و یه کیک کوژاوه. یه کیک داگیرکرو یه کیک داگیرکراوه. یه کیک به ره مه لگر که گه نه یه، یه کیک به ره مه لیگیراوه که نه خوشه. وه ئەم پزیمه چینایه تی یه له دریزایی میژودا له شیوه ی جوڤاوجوڤ و پزیمی جوڤاوجوڤ و قوناغی میژووی جوڤاوجوڤ دا خوئی ده نوینیت. به لام نه ک ته نیا به و جوڤه ی که

ئوچن یونسکو دهلئت مروّف دهکات به کرگهدهن، وه نهک تهنیا بهو شیوهیهی که کافکا دهلئت که مروّف دهگورپت بو شیوهگوراو، بهلکو من لیسته تهواوهکی دهخمه پوو: پژیمی چینایهتی، مروّف که یهک حهقیقهتی یهکگرتویه وه هموو تاکهکانی له یهک پهگهن، دهگورپت بو چوار تیپی، چوار نازهلّی دژه مروّفی: یهکیک گورگ، یهکیک پژیوی، یهکیک مشک، وه شهوانی ماون هموو مشک. نههمیه که دهبینم که

مروّف دهگهپرتهوه بو مادی گهرایی، دهبیته دیاردهیهکی مادی: دهگهپرتهوه بو ناین (بهو شیوهیهی ناین له میژوودا بوونی ههبوو-وهو فهراپهواوی کردوه)، دهبیته پهتکهرهوهی پهها لهبهرامبهر غهیب metaphysic دا:

دهگهپرتهوه بو زانست، زانایان دهکاته قوریانی چهکه نازانستی و ناراسته نازانستی یهکان و هیئانهدی نامانجه نازانستی یهکان:

دهگهپرتهوه بو پیشهسازی، پیشهسازی لهو جیگایانهی که دهبیته له خزمهتی مروّف و بهرهمهینانی پیداویستی یهکانی مروّف بیته، مروّف وهکو پارچهیهک لهناو خویدا سهرقال و گیز دهکات و کاری لی دهردهکیشیت.

پوو له تایبهتکاری دهکات و زور بهرهم دینیت و بهرهمپیش دهچیت وه بوخوی دهبیته گهرهترین قوریانی نهو زیاتر بهرهمهینان و زیاتر پیشکهنه.

بهکورتی: پوو له هر ناین و پژییم و نایدولوجیایهک دهکات، دهبیته دیلی نهم دژیهکی یه چینایهتی یه. چونکه پژیمی کومهلایهتی نهوی گورپوه بو دوو جهمسهری نامروّفی، وهکو مهتهلینکی گهوره لهسهر ناوچاوانی سهدهی ئیمه، وه وهکو پرسسیاریکی مهزن لهسهر پهردهی بیرو نهاندیشهکانی نهم پوزگار کاریهگری دروستکردوه، که نهه چی یه؟! که کی یه!؟

وه هموو فهلسهفهکان و زانست و پویشنیرهکان دهبیته جوریک بهوای پوون و ناسینی وردیان لهبارهی چوون بوونی مروّف ههبیته چونکه هر نایدولوجیایهک، هر شارستانیهتیک، وه هر فهلسهفهی میژویهک، وه هر

سیستمی پوره دوه و فیرکردنیک، وه هر شیوه ژبانیک که هه بیته پیویسته بو
 پزگاری بیته. به پیچهوانه ی رابردوو که مروقی ده کرده قوربانی یان
 ره تیده کرده وه و له بهر چاوی نه ده گرت.

پزگاری مروق و اتا چی؟

پزگاری مروق و اتا دانانی مروق له دوخیکدا که بتوانیت لهوپه پری ته اووی
 گونجاودا نازاد و هوشیار و داهینه بیته. نه له به ته نیستاش داهینه ره، به لام
 نازاد نی یه. بویه ده بیته نامیری دست بو به ره مهینانی یه کینکی تر.
 هوشیاره، به لام نازاد نی یه. بویه هه لگری هوشیاری یه که وه کو کویله بو
 گه وره که ی ده فروشریت. هوشیار و نازاد و داهینه، هر نه وه ی که خوا له
 بانگه وازه که ی خویدا نه وی وه کو جینشین خوی له سروشتدا ناساندوه: وه
 خوا کی یه؟ ناگاو نازاد و داهینه ره. نه مه یه که له سه ده ی بیسته م دا، وه له
 سه ده ی نۆزده دا که هه موو شتیك وه لأمی بو دۆزباووه، مروق ده بیته قهیران و
 مه تل و هه موو پوئشنبیران به دوای دروستکردنی بره وایه ک و پزگاریه کی پزگاری
 دا بو نه و مروقه ده گه پزین تاوه کو نازادی و هوشیاری و داهینه ره که ی له
 هه موو پزیمه کانی پیسی و زانست و ده سه لات و دژیه کی پزگاری بکه ن.
 به تاییه تی پزنی به رزتر له سروشت به و بده نه وه. - که ماددی یه ت ژبان و
 نازادی لی ستاندوه. - له بهر نه وه یه که له م پوزگارده دا ویزدانی نه وه ی نوئ
 به دوای ناینیکدا ده گه پزیت که بالآتربیت له و ناینه ی که به سه ر مینژودا
 فه رمانه و باووه، وه به دوای دۆزینه وه ی وینه یه کی روحانی یه له بوون.
 ده گه پزیت به دوای نه وینیکی ژیریاری مروقی بو ژبان به سه ر بردن و نایدیالنیکی
 گه وره تر له چوارچینه وه ی پزیمه نزمه کانی نه قلی پیشه سازی ته کنیکی که به سه ر
 نیمه دا سه پیندراون: وه هر له م جوژه هه ولانه یه که نیمه ش له گه ران به دوای
 نیسلام و شیکردنه وه ی که لتور و ناینی نیسلام و که لتوری پوزمه لات ی خوماندا
 به دوای به هایه کانه وه ی تاوه کو وه لأمیک بده یینه وه به نیازه کانی نه م پوزگارده ی
 ویزدانی مروقی.

نه و وتانهی دهبیت بهزیر بنوسریت

❖ نه‌گهر به پینانیش بیت سه‌فر بکه! له مانه‌ودا ده‌گه‌نی ی. کوچکردن
 وشه‌یه‌کی مه‌زنه له میژووی دروستبوونی مروژد و شارستانیته‌کاندا.
 ❖ چاومروانی و اتا وتنی 'نا' به‌وهی که هه‌یه...

❖ نه‌گهر نه‌تواندریت هه‌ره‌س به نار‌ه‌وا بهیندریت ده‌تواندریت ریسوا بکریت،
 نه‌گهر نه‌تواندریت راستی بچه‌سپیندریت ده‌تواندریت بسه‌لمیندریت و باس
 بکریت و به سه‌رده‌م بنا‌سیندریت و به زیندوویی بهیندریت‌ه‌وه.

❖ کریان، ته‌نیا کاری بی‌ توانایه‌که وه من زور بی‌ توانام!

❖ هینانه ناوه‌وهی زانست و پیشه‌سازی بو‌ ناو کو‌مه‌لگایه‌کی بی‌ به‌واو بی‌
 نایدولوزیایه‌کی روون وه‌کو چاندنی دره‌ختی گه‌وره و میوه‌داره له سه‌ر خاکینکی
 نه‌گونجاو و له وه‌رزینکی نه‌گونجاودا.

❖ نه‌خوینده‌واری و بی‌ هستی کاتیک له‌گه‌ل بی‌ ریزی دا تیکه‌ل بوو
 مه‌عجونیکی لی‌ دروست ده‌بیت که له‌م پوز‌گاره‌دا ده‌بینین زور ده‌رخواردی
 خه‌لکی دل‌ ساف و بی‌ خه‌بری ئیمه‌ی ده‌ده‌ن!

❖ چهند زوړن شو کسانه‌ی که همیشه قسه‌ده‌کن به‌بی نه‌وی هیچ بلین. وه چمند که من شو کسانه‌ی که قسه ناکه‌ن، به‌لام زوړ ده‌لین.

❖ هه‌ژاری به‌سه‌ربردنی شه‌و نیه به برسپه‌تی، هه‌ژاری به‌سه‌ربردنی روژه بی بیرکردنه‌وه.

❖ له تنیایی دا بو‌ناو خه‌لک هه‌ل‌دیم وه له‌ناو خه‌لک دا په‌نا بو‌ تنیایی ده‌بم!

❖ مه‌گه‌ر غروره‌کان بو‌ شه‌و په‌روه‌ده ناکه‌ین تا‌وه‌کو له‌سه‌ر پئی ی شو که‌شتیاره‌ی چاوه‌پوانی هاتننی بیانکه‌ینه قوربانۍ.....

❖ نه‌ی خزمی راسته‌قینه‌ی من که هه‌رگیز له‌گه‌ل تو‌ نه‌بووم، نه‌ی دوینراوی من که هیچ کاتیک له‌گه‌ل تو‌ قسم نه‌کردوه، به‌بی تو‌ له‌گه‌ل بینگانه‌یی و بیده‌نگی دا ده‌رم.

❖ که‌وره‌ترین په‌نج ناتوانیت که بیده‌نگی و به‌رگه‌گرتن له من بستینیت، به‌لام بچوکترین ناسازگاری تا ناگریک له مندا دروست نه‌کات وازم لینا‌هینیت.

❖ به‌و نه‌ندازه‌یه‌ی که له‌پرووی بیره‌وه ته‌واوتر ده‌بین، سنوره‌کانی شو جیهانه‌ی تییدا ده‌ژین فراواتر ده‌بن.

❖ ناروزوم شه‌ویه که شمشیری قه‌یسه‌ر له ده‌ستی عیسادا ببینم، گیانی پوژمه‌لات له نه‌ندامه‌کانی شارس‌تانه‌تی پوژنا‌وادا، وه میشکی دیکارت له‌گه‌ل دل‌ی پاسکال، وه دانایی نین سینا له‌گه‌ل بینینی شه‌بو سعید شه‌بی خه‌یر، وه شه‌وین و ژیری وه‌کو دوو بال به دوو لای مروشه‌وه.

❖ له‌ناو شته‌کانی جیهاندا چوار شت خاوه‌نداری‌تیا‌ن له‌سه‌ر نیه: ... کتیب، په‌رستگا، جوانی ... وه دل. ...

❖ قه‌لم ته‌وته‌می ه‌وزی منه، گیانی "ئیمه" له‌ودا بو‌ته یه‌ک، "ئیمه" له‌ودا تی‌کهل بووین، پیکه‌وه ده‌ژی‌هین و به‌یه‌کتر ده‌گه‌ین، سه‌ره‌پای ژیان - که وردو خاش ده‌کات - وه کات - که جیابوونه‌وه دروست ده‌کات - وه خو‌په‌ره‌ستی - که بی‌گانه‌یی دینیت - وه ترس - که واده‌کات هر که‌سیک به‌ره‌و خو‌ی هه‌لبیت - وه ژیری - که تاله‌کان لیک جیاده‌کاته‌وه - وه ته‌نها یان ده‌کات.

❖ ... قه‌لم ته‌وته‌می منه، نه‌و ناهیلیت که من بیرم بچیته‌وه، که له‌بیر بچمه‌وه، که له‌گهل شه‌و رابیم، که باسی خو‌ر نه‌که‌م، که دوینیم له‌بیر بچیته‌وه، که سه‌پینیم به‌بیردا نه‌یه‌ت، که چاو له "چاوه‌پروانی" بپوشم، که خو‌م به‌ده‌سته‌وه بده‌م، نا‌ئومید بم، روو له خوشبه‌ختی بکه‌م، خوو به خو‌په‌ده‌سته‌وه دانه‌وه بگرم، که ...!

❖ وه نه‌وانه‌ی مل بو‌ه‌موو سه‌رشو‌پی یه‌ک که‌چ ده‌که‌ن تا به زیندوویی بمیننه‌وه، خه‌لکی بیده‌نگ و پیسی میژوون. شه‌هید مرو‌فیکه که له سه‌رده‌می نه‌توانین و سه‌رنه‌که‌وتن دا، به مه‌رگی خو‌ی به‌سه‌ر دوژمندا سه‌رده‌که‌ویت، وه نه‌گه‌ر دوژمن تی‌کنه‌شکینیت، ریسوای ده‌کات. شه‌هید دل‌ی میژوویه، هه‌روه‌کو چو‌ن دل به ده‌ماره وشکه‌کانی نه‌ندامه‌کان، خو‌ین و ژیان ده‌به‌خشیت.

❖ هر کاتیک به‌نا‌ره‌وا خو‌ینیک له هر گو‌شه‌یه‌کی زه‌وی برژیت، ته‌واوی نه‌و که‌سانه‌ی که له به‌رامبه‌ری دا بیده‌نگن په‌نجه‌کانیان په‌نگینه (سوره).

❖ نا‌گایی و نه‌وین، ده‌توانن زیندانی کو‌مه‌ل‌گا‌و شه‌مه‌ندنه‌فه‌ری میژوو بشکینن.

❖ وه ئیوه ئه ی ئه و گوئیانه ی که تنها ووتنی وشه دار ده بیستن له مهولا بیجگه له بیدهنگی هیج قسه یه ک ناکم، وه ئیوه ئه و چاوانه ی که تنها لا پهره ره شه کان ده خویننه وه له مهولا بیجگه له دیپری سپی نانوسم، وه ئیوه ئه و که سانه ی که هرکاتیک له ناوتانم زیاترم له وه ی له ناوتان نیم، له مهولا من که متر ده بینن...

❖ مروڤه ناچار نیه که هه موو راستی یه کان بلیت، به لام ناچاره ئه وه ی ده یلیت راست بیت.

❖ ژیان چی یه؟

نان، نازادی، فهرهنگ، به روا و خوشه ویستی!

❖ ژن له کومه لگای پوژمه لاتی دا، به کومه لگای وینچوو به ئیسلامی ئیستاشه وه، به ناوی ئاین و داب و نه ریت له هه مووان زیاتر ره نج ده کیشیت وه هه تا به ناوی ئیسلامه وه، ئه و ماف و هوکارانه ی که خودی ئیسلام به ژنی داوه، لییان ستاندو ته وه وه پوولی کومه لایه تی ژنیان هیناوه ته ناستی "نامیریکی فهرش شوشتن" وه به های مروڤی ئه وریان به شیوه ی "دایکی منداله کان" هیناوه ته خوار، له هینانه سه ر زمانی ناوی ئه و شه رم ده کن، ئه و به ناوی منداله که یه وه بانگ ده کن هه رچه نده منداله که ی کوپیش بیت!

❖ ده ریدکی خراپه، له ناو کومه لی خه لکدا ته نیا بوون، له نیشتیمانی خو تدا رهنجی غوربه ت کینشان.

❖ به رپر سیاریه تی مروڤی- نازادیخواز بوون واتا چی؟

ده بییت بزانییت که له جهنگدا هه میشه میژوو وه هه میشه کات وه هه موو شوینیکی سه رزه وی وه هه موو گوڤه پانه کان که ره بلان، وه هه موو مانگه کان موحره من وه هه موو پوژه کان عاشوران

هلبېژنریت: یان خوین یان په یام، یان حوسین بوون یان زهینهب بوون، یان بهو شیوهیه مردن یان بهم شیوهیه مانهوه

☪ علی فرمانزده وایهک بوو که فه مانی به سهر به شیکی گه وړه ی نه فریقادا هه بوو، به لام زیندانی سیاسی نه بوو. هه تا یهک زیندانی سیاسی و کوشتنی سیاسیش. وه ته لحو زوبیر که به هیزترین که سایه تی کاریگر و مه ترسیدار بوون که له پژنمه که ی نه ودا پیلانگیزیان کردبوو، کاتیک هاتن وه داوای رووخسه تیان کرد بوئنه وه ی له ژیر قهله مره و ی نه و برونه دهره وه، وه دوشیزانی که بو پیلانگیزی یه کی مه ترسیدار دهرن، به لام رووخسه تی پی دان، چونکه نهیده ویست نه و نهریته بو شمشیر به دهستان چته سیاسی یه کان به جیبه نیلیت که له بهر سیاست نازادی مروژد پیشیل بکن.

☪ من که له ته واری ژیانمدا بینهری قوربانی بوون و چهوسانه وه ی راستی یه کان بوو وم، به هو ی مروژه به رژه و هندی په رسته کانه وه، گری ی دهرونیم بو دروست بووه له بهر ی به رژه و هندی یه وه وه نه و پروایم هیه که:

"هیچ شتیک بیجگه له خودی راستی، به رژه و هندی نیه."

☪ مروژد له برسیه تی دا ناته واره، مروژد له که لک لیوهرگیراندا ناته واره، مروژد له بیبهش بوون له خوینده واریدا ناته واره، مروژد له بی بهشبوون له و بهخششانه ی خوا داویه تی ناته واره، به لام "مروژه"

به لام نه و مروژه ی له "نازادی" بی بهشکراوه "مروژد" نیه.

☪ ویستم بلیم: فاتیمه کچی خه دیجه ی مه زنه، بینیم فاتیمه نیه

ویستم بلیم: فاتیمه کچی محمده، بینیم فاتیمه نیه

ویستم بلیم: فاتیمه هاوسهری علی یه، بینیم فاتیمه نیه

ویستم بلیم: فاتیمه دایکی حه سن و حسین -ه، بینیم فاتیمه نیه

ویستم بلیم: فاتیمه دایکی زهینه ب-ه، دوباره بینیم فاتیمه نیه
نا هموو ئهوانه یه، وه نه هموو ئهوانه فاتیمه ن
فاتیمه، فاتیمه یه.

❖ نه ورۆز که ته مه نی چه ندین سه ده یه و شانازی ده کات به سه ره هموو
جه ژنه کانی جیهاندا، هۆیه که ی نه وه یه که په یمان نامه یه کی دروست کراوی
کو مه لایه تی یان جه ژنیک ی سه پیندراو نییه، جه ژنی جیهانه وه پوژی شادی
زهوی و ناسمان و خوژ و جوژی پشکو تن و له دایک بوونی خوینگه رمی و
لیواو لیه وه له جوژی و خوژی هموو سه ره تیه ک.

❖ وه تو ئه ی پو له ی من، نه گه ر ناته ویت گرفتاری دهستی هیچ دیکتاتۆریک بی
ته نها یه ک کار بکه: بخویننه وه و بخویننه وه و بخویننه وه!!

❖ له ولاتیکدا که ته نها حکومت مافی قسه کردنی هه یه، بپروا به هیچ قسه یه ک
مه که ن.

❖ که سه منی دروست نه کرد، خوا دروستی کردم، نه ک به و شیوه یه ی که
"که سه یک ده یه وه یست"، چونکه من که سه نه بوو، که سه خوا بوو، که سه بی
که سه ان.

❖ بو پوژناوا، ئیپار تا کوسی نه خوینده وار کارا تره له نه کادیمی یه کی وه کو
سو کرات و ئه فلان و ئه رستۆ، وه بو پوژمه لات، نه بو زه ری عه ره بی بیابانی له
سه دان ئیبن سینا و ئیبن پوشد و مه لا سه درا کاریگه رتره.

❖ راستترین قسه ئه و قسه یه یه که هیچ به رژه وه ندی یه ک نییه بو وتنی.

❖ نه گه ر ناتوانی خزمه ت به خه لک بکه ی، بپروا تا وه کو خیانه ت نه که ی.

❖ نابیّت زه لکاوه که وشک بکهین، ناکریت و نابیّت!
به لکو پیویسته سرچاوه که بدوزینه و نیشانی بدهین.

❖ گموره ترین نه خوشی له بیسردا، بهگشتی بوونی یه تی (تیکه) بوونی له گهل
دابو نه ریستی کو مه لگا، وه دهمارگیری توند نیشانه ی بهگشتی بوونه، نه ووش
ده بیته هوئی نه ووی که هوکار بیته نامانج، وه نامانج له ناو بیچیت!

❖ خوگه یاندنه بهمهشت، له کاتیکدا نه وانی تر له جهه نده می ژیان و زه وی دا
به جیدیلی جوړیکه له هملاتننی ریاکارانه و پهست که له شیوه ی بیرکردنه ووی
بازرگانانموره سرمه لده دات.

❖ خو-ویستی زور گران و بی به زهی یه، به تایبه تی نه گمر به بهر ژه وندی
پرچک بیت، وه بتوانیت به هوئی پرواوه خوئی ناراسته بکهت.

❖ ناما ته نیایی، بیدهنگی، فرمیسک، مهرگ... چنده وشه ی جوانان!

❖ له و ساته دا که حسین حه جی به نیوه کراوی به جیه نشت و به ره و کهر به لا
هات، نه و که سانه ی که به رده و ام بوون له ته و افکردن (سوپرانه و به ده وری
که عبه دا) کاتیک حسین پویشنت، یه کسانن له گهل نه و که سانه ی که له هه مان
کاتدا، به ده وری کوشکی سه وزی معاویه دا ته و افیان ده کرد!

❖ ته منم "وه کو که رکه دن تنها سه فیر ده که م" وه ته نهایی فله سه فه ی منه وه
جودایی نایی منه وه بی که سی جیه انبینی منه.

❖ پیای نایی سه فه وی زور به ساده یی رینگای خوئی شاره زایه، نه و
تایبه تکاری "کولواو له سه رنانی شه ری یه". نه و "پوشاکی پاریزکاری ده کاته

بالای ستمکاری"، وه کولای شهرعی دهکاته سر بی پروایی! پیوای ئایینی سهفهوی کاری بهر هوانیشتاندانی دامودزگای سهفهوی یه، وه ناچاره بو هاوکاریکردنی "بپرواداران به شهرع" له گهل "حکومهتی ناشهرعی" رینگایهک بدوزیته وه، وه بو شو کارهش ده بیئت تهکنیکیک دابهینیت که بتوانیت پاره ی حرام هه لال بکات!

❖ نه ی شهوی که مهرگی سورت هه لبارد تا شهویندارانت له مهرگی رهش نازاد بکه ی، تا به هر دلۆپه یهکی خوینت نه ته وه یهک رزگار بکه ی، وه میژوو بخریه گهر، وه جهسته ی مردوو و گه نیووی چه رخیگ گهرم بکه یه وه، وه جوش و خروشی ژیان و شهوین و ئومیدی بده یه ی! پروای ئیمه، نه ته وه ی ئیمه، میژووی ئاینده ی ئیمه، جهسته ی چه رخی ئیمه، "پیویستی به تو و خوینی تو یه."

❖ سه رمایه داری "پاره" دهکاته جینشینی "خوا" وه "به ره مهینان" دهکاته جینشینی "یه کتا په رستی" وه "ئابووری" دهکاته جینشینی "شهوین" وه "هینز" له جیگای "پاستی" داده نی وه "چیز" له جیگای "ته وای" داده نی وه "ده سه لات به سه ر سروشتدا" له جیگای "خو-کوئتپول-کردن" داده نی .

❖ ژن شهوین ده جینیت و کینه دره وه دهکات میراتی نیوه ی میراتی تو یه وه سزای له تو زیاتره ته نها ده توانیت یهک هاوسهری هه بیئت، وه تو یان نازاد کردوو چه وار هاوسهرت هه بیئت

بو پیکهینانی ژیان ی هاوبه شی له هر ته مه نیکدا بیئت گهره ی پیویسته، وه تو هه رکاتیک به ته مه ریت به پی ی یاسا ژیان ی هاوبه شی پیکدینی

لە زىندانىڭدا بەناۋى كچىنى دا زىندانە ۋە تۆ...
 ئەۋ لىي دەرىت ۋە تۆ دادگايى ناكرى ي
 ئەۋ مندال دىننىتە دىناۋە ۋە تۆ ناۋى مندالەكە ھەلدەبژىرى
 ئەۋ ژانى ھەيە ۋە تۆ نىگەرانى ئەۋەي كە كچ نەبىت
 ئەۋ شەۋنخونى دەكىشىت ۋە تۆ خەر بە پەرىەكانى بەھەشتەۋە دەبىنى
 ئەۋ دەبىتە داىك، ۋە لە ھەموو شوۋنىك دەپرسن: ناۋى باۋكت چىە
 ۋە ھەموو پوژنىك ئەۋ لەداىك دەبىت: عاشق دەبىت، دەبىتە داىك، پىر دەبىت و
 دەمرىت
 ۋە چەندىن سەدەيە كە ئەۋ عىشق دەچىنىت و كىنە درەۋ دەكات
 ۋە ئەۋە رەنجە..

❀ كەسىك دەتوانىت بۆ نان و ئاسايش و چىژ و ھەبوۋنى ماددى خەلك كۆشش
 بكات كە بۆخۆي پىر لە نان و ئاسايش و چىژ و ژىانى ماددى نەكاتەۋە.

❀ مروڤ بۈۋنىكى بى سىفەتى وىچۈۋ بە گىاندارە، چۈنكە پىۋىستى بە خۇراك و
 چاۋدىرى ھەيە لەكاتى ھاتنە دىناۋە، كە نامادەباشى بوۋن بە مروڤى تىدايە،
 ۋە لە درىژايى كاتدا، كە مېژۋويە، ۋە پراستگەرانى مروڤى دەدۋزىتەۋە... مروڤ بە
 ئەندازەي ئەۋ نىازانەي ھەيەتى مروڤە... تا نىيازەكانى گەرەتر بن مروڤترە...

❀ بىرە بەلايەنى كەمەۋە لە دەريادا مردباين، بىرە لەجى ي تابوت و كفن و
 دفن (پوشاككردن و بەخاك سپاردن) و گوڭ و بەردى سەر سىنگمان، ھەر كاتىك
 مەرگ بەدواماندا دەھات، نىزىكەكانمان، نا، ھاۋپى يەكانمان ئىمەيان لەسەر
 بەلەمىك دادەناۋ دەيانخستىنە ناۋ دەرياو بەدەستى شەپۆلەكانيان دەسپاردىن
 تاۋەكو بەپەلە ئىمە لە كەنارەۋە، لە وشكانى و مروڤە وشكەكانى وشكانى
 دوۋرېختەۋە و بە خلىسكە لەسەر سىنگى شەپۆلەكان تا ناۋەپراستى دەريا بمان

بات، تا له‌وی، ئه‌و شوینه‌ی که ئاسمان له هه‌موو لایه‌که‌وه به‌سه‌ر ده‌ریادا ده‌پژیت و جیهانیکی تر دروست ده‌کات، به تاقی ته‌نیا دیدارمان له‌گه‌ل مه‌رگ کردبا، بیده‌نگ و جوان و نارام، بی شیوه‌ن و گریان و قسه‌و قسه‌لۆکی راست و درۆی تازیه‌باران و نیژهران و بی پێوه‌سه‌می شردن و کفن و دفن و سه‌ر قه‌بران و تازیه‌داری و شه‌وی حه‌وته‌م و جل و به‌رگی ره‌ش و پێش هه‌یشتنه‌وه‌و... تاد که هه‌موویان ده‌ستیان خسته‌وته‌ ناو ده‌ستی یه‌کتر تاوه‌کو مردن ناشیرن بکه‌ن، وه تا‌که پو‌ودا‌وی گیانی به‌ گیانی و راست و جدی و پاک و مه‌زنی ژبانی ئی‌مه له‌سه‌ر ئه‌م زه‌ویه ئالوده بکه‌ن.

❖ گیاندار جموجۆلی هه‌یه، به‌لام "سه‌ری له زه‌وی" دایه! وه دره‌خت له زه‌ویه‌وه سه‌ری به‌رزکردوته‌وه به‌لام "پێی له خاکدایه" وه ئاده‌میزاد گیانداریکه که وه‌کو دره‌خت پوو له ئاسمان ده‌پوات.

❖ ئیستا تو‌ به‌ مه‌رگ پو‌یشتووی وه من لی‌ره ته‌نیا بو ئومیده‌وه هه‌ناسه ده‌دم که به‌هر هه‌ناسه‌یه‌کم هه‌نگاوێک له تو‌ نیزیکتر ببه‌مه‌وه، وه ئه‌وه ژبانی منه...

❖ بو‌ ئه‌وانه‌ی که خویان به‌ ژبانی پو‌ژانه‌وه گرتووه و له‌گه‌ل خویاندا ده‌مینه‌وه، مه‌رگ کاره‌ساتیکی ترسناک و شوم و پو‌خینه‌ره، بزربوونه له نه‌بو‌ندا.

❖ هه‌میشه دره‌نگه، هه‌میشه ده‌بیت وا دابنێن که دره‌فت نیه وه هه‌رگیز قسه‌یه‌که که ده‌کریت ئه‌وه‌پو‌ بیه‌کی، کارێک که ده‌کریت ئه‌وه‌پو‌ بیه‌کی نابیت بیخه‌یه‌سه‌په‌نی، چونکه هه‌میشه دره‌نگه. به‌پێچه‌وانه‌ی ئه‌وانه‌ی به‌رژه‌وه‌نی - یانه بیره‌که‌نه‌وه‌و ده‌لین ئیستا زویه، من ده‌لیم هه‌میشه دره‌نگه، هه‌ر کارێک که ئیستا ده‌مانه‌هویت بیه‌کین پێویست بو سه‌دان سال پێشتر کردبامان.

❖ چند ناشیرنه باسی قوربانی-دانهکانی خوټ له پیناوی بږوايه که تدا بگه‌ی!
چند ناشیرنه!

❖ چ که سانیک مزترین تابلو هونریه‌کان ده‌کپن؟ نایا هونرمه‌ندان ده‌یانکپن؟
مشتمری یه‌کانی مزترین تابلو هونریه‌کان له زیادکردنه‌کاندا کین؟
سرمایه‌داران. نه‌وه گه‌وره‌ترین خه‌می هونره وه گه‌وره‌ترین کوئلیه‌تی
هونره‌وه نه‌وپه‌ری هره‌سه‌ینانی هونره.
❖ نه‌فریقا- وه‌کو دل‌وپنیک فرمیسکه، دل‌وپه فرمیسکی گهرم! به‌لی، نه‌فریقا
فرمیسکی زه‌وی یه، دلی تواوه‌ی زه‌وی یه.

❖ نایه‌تیک له نینجیلدا هه‌یه که من زور خوشم ده‌ویت، ده‌لینت: 'نه‌ی
مروغه‌کان! به‌و پنگایانه‌دا مه‌پون که پربواره‌کانی زونن: به‌و پنگایانه‌دا به‌پون
که پربواره‌کانی که‌من.' پیاوه ناینی یه‌کانی قوسته‌نتینیه بوئه‌وه‌ی په‌پره‌وی له
ناوه‌پوکي نایه‌ته‌که بکه‌ن هیچ کاتیک به‌ شه‌قامه سره‌کی و قهره‌بالغه‌کاندا
نده‌پویشتن، به‌لکو به‌ کولانه چوله‌کاندا ده‌پویشتن. نه‌وه نیشان ده‌دات که:
جاری وایه جوانی یه‌کی سرسام‌کری بیرکی بالا وه قسه‌یه‌کی قول له‌وه
مینشکانه‌دا که شایسته‌یی تیگه‌یشتنی له‌ویان نییه، نه‌وه بیره یان قسه‌یه به‌ چ
شیوه‌یه‌کی پیکه‌نیناوی ده‌ردینن و نامینیت.

❖ به‌رژه‌وه‌ندی!

نه‌وه چه‌قووه بی به‌زه‌یی یه‌ی که هه‌میشه راستی به‌وه به‌پی ی ش‌هر
ده‌کوژیته‌وه!

❖ هرگیز له بهر ستهم نه منالاندوه؛ وه له دوژمن نه ترساوم، وه له شکست ناومید نه بو-وم، به لام نه و شعی شومهی "به رژه وهندی" دلم به سهختی نازار همدات.

❖ همراس له بهزیندوویی-مانه وه، ژيان له بیر ده باته وه.

❖ بانگی شیوان!

مهگر بانگی شیوان بوخوی زمزمه یه که نیه بو مه رگی خورا!

❖ لیکه پرن با سه عاته کان بنوون... بی هوده ژيان به سه بریدن پیویستی به ژماردن نیه...

❖ نه و که سانهی وهکو عوسمان ده ژین و نه بو زهر یان خوش دهویت کهم نین، وه نه وانهش که ده ستیان له تاو دهستی معاویه دایه بو حوسین دهگریه ن، وه نه وانهش کهم نین که همولده دن وهکو فاتیمه بدوین به لام شینوازی ژیانیان لاساییکردنه وه یه کی بیزهینهری شازاده خاتوونه.

له حج دهگرینه وه - نه و شوینهی که به لایه نی که مه وه یه کسانای ده بیت تیدا جیبه جی بکریت هتا نهگر ته نیا وهکو شانویه کیش بیت- لاف لی دهن که بارو دوخی نیمه، کاروانی نیمه، هوتیلی نیمه و خواردنی نیمه له هی هموان باشتر بوو، وه یان نقومی چیژ ده بن که له و سه فهردها پیش هموان که وتوونه ته مو وه بوخویان به هوتیاری و شایسته یی یان به جادووی پاره هموو کیشه کانیان چاره سه ر کردوه وه پیش که وتوون (به چوونه حج). نه وانه وهکو نه و مارکسیانن که به بی. نیم. ده بل یوو یه وه ن که له نایندا، به دوا ی ناراسته کردنیکی بیهوشکه ر بو پرکردنه وه ی لاوازیه کانی بوونی خو یان دهگرین.

❖ **نہو پنگاہی** کہ لہ گل-نہوہ تا خوا کیشراوہ ناوی "ناین" ہ۔
"ناین" نامانج نیہ، "پنگا" یہ۔

تہاوی نہو بہدبہختی یانہی کہ لہ کومہلگا ئاینی یہکاندا دہببندرنیت،
ہوکارہکھی نہویہ کہ ناین گیان و ناراستہکھی گوڑاوہ وہ لہ نہنجامدا نہو
نرکھی ہہیہتی گوڑاوہ وہ نہوش ہوکارہکھی نہویہ کہ "ناین" یان کردوتہ
نامانج۔

❖ **سویند بہ قلم**، بہو خوینہ پڑشہی کہ لہ گہرووی دہتکیت سویند، بہو پریزہ
خوینہی کہ لہ زمانی دیت سویند، بہو ہاوارہ دہردارانہی کہ لہ سینگی
دیتدہر سویند... کہ تہوتہمی پیروژ نافروشم، نایشکینم، گوشت و خوینہکھی
ناخویم، نایدہمہ دہست زوری (دہسہلات)، بہ تورہکھی زپری (سہرمایہ)
نابہخشم، وہ پنجہکانی تہزویری (مہلاو پیاوی ئاینی) نادہم، دہستم دہکہمہ
قلہم وہ قلم لہ دہستم بہرنادہم، چاواہکان کویر دہکہم، گوی یہکان کہ
دہکہم، پی یہکان دہشکینم، پنجہکان نہلقہ نہلقہ دہپرہم، سینگم دہپرہم، دلہ
دہکوژم، ہتا زمانہ دہپرہم، وہ لیوہکان دہرووم...
بہلام قلم لہ دہستمہ نامہمہ بیگانہ۔

❖ **کومہلگای دواکہوتو** نہگہر ہوشیار نہبیت، کہ نایینکی پیشکوتووشی
ہہبیت، پیش ناکہویت، بہلکو ئاینہ پیشکوتوہکش تا ناستی خوئی دینیتہ
خوارہوہ۔

❖ **نایا حوسین**-یش دہیتوانی وہکو خوا-پہرستان بہراتہ گوشہیہک و پہرستی
نہنجام بدات، وہ بہو ناوہی کوپی عہلی و فاتیمہیہو نہوہی خوشہویستی
پیغہمبہرہ کہواتہ بہہشتی بو گہرنتی کراوہ، بی دہنگ بیت؟ نہو (حسین) نہو
دلنیایی یہ نیہ کہ موسولمانانی نیمہ ہہیانہ، نہو بہرپرسیارہ۔

❖ پروا به ئاین له کومه لگای ئیمه دا هیه، به لأم هوشیاری ئاینی و ناسینی ئاین بوونی نیه.

❖ گوتیان پهیمان ببهسته! نه بههسته، گوتیان بمینه وه! نه مامه وه، گوتیان داوا بکه! داوام نه کرد ئه زیه تیان دام، دیلیان کردم، بی ناویان کردم، برینداریان کردم تا وه کو خۆم بدهم بدهسته وه خۆم نه دا بدهسته وه، تا رام بکه، وه رام نه بووم، تا بیستم، نه مبیست، تا له غه رییدا بمینه وه، نه مامه وه، تا به شه وه خوو بگرم، هه مان نه ناسراو که وامده بینی دلم له گه لی ناشنایه نه په پشست که له گه ل نهو ناشنایانه که دلم بیگانه یی ده کرد له گه لیان بمینه وه.

❖ کەسی کوچەر هەرمێکی سەر بە خۆیە،

مروانیکی ره هایه!

❖ ئالبیرت کامو ده لیت: "من هه لده گه پرمه وه، بوچی هه لده گه پرمه وه؟ چونکه جیهان دژی مروان-بوونی منه، چونکه نهو جیهانه له سه ر بنه مای ناداد و سته م و ده ستر دژیکردن دژی مروان دروست بووه، ناچار من هه لده گه پرمه وه دژی خواوه ند، به لأم خواوه ند بوونی نیه!"

ئافه رین. مسست له ههوادانه! نه وه پالهوانیه تی نیه، من دژی که سینک هه لده گه پرمه وه که بوونی نیه! ئایا نه وه چ جوژه هه لگه پرانه وه و ناره زایی ده برینیکه؟ هه لگه پرانه وه له دژی هه یچ که س، هه لگه پرانه وه له دژی که سینک که بوخوت ده لی ی نیه؟

❖ به شیک له کتیبی ژیانم تهواو بووه، وه نه گه ر خوا بیهه ویت به شیک تر ده ست پیده کات که ئومیده وارم، له و به شه لاواز تر نه بیت. هه رچونیک بیت کتیبی ژیانم په رنکی لی هه لدرایه وه، وه خوشحالم که له سه ر یه ک لاپه ره

نه ماومه و له جوله دابووم که گه یشتوته ئیره. چونکه زور که سم بینیه که که سایه تی دانپیدانراو و دیارو هه تا زانان و به شهلی کتیب و خویندنهوه ناسراون، به لام له سهره تاوه تا کوتایی ته مه نیان له یهک لاپه رهی کتیبی ژیاناندا ماونهوه، وه من نازانم چی دهکن که نهو لاپه رهی هه رگیز ناگاته کوتایی؟

❖ ههروه کو چون بروام به سنووری نیوان ولاتان نی یه، برهوشم به سنووری نیوان مروغه کان نی یه، نه ته وه له دیدگای مندا کو مه له خه لکیکن که ته نها دهردی هاوبه شیان هه یه.

❖ مروغه کان زور به یان پیش مه رگیان ده مرن، وها نهوانه که من که هه ردووک مه رگه که یان به یه که وه بیته.

❖ ناویانگ ویستی بو فراموشکردنی 'خود' لهوانی ترده، یان بو دوزینه وهی 'خودی-درویینده' لهوانی ترده.

❖ خهک به زوری بی ویزدانن، بی ژیر-بیری و بیر-له خو-که ره وهن به لام تو بیان به خشه. نه گهر تو میهره بان بی، نهوا تاوانبارت دهکن به هه بوونی مه بهستی شار دراوه، به لام میهره بان به. نه گهر سه رکه وتوو بی هاوپی ی ناراست و دوزمنی راسته قینهت بو په ییدا دهبن، به لام سه رکه وتوو به. نه گهر چاک و دروست-کار بی فریوت دهنن، به لام چاک و دروست-کار به. نه وهی که به دریزایی چه ندین سال دروستت کردوه لهوانیه به یهک شهو ویرانی بکن، به لام دروستکهر به. نه گهر شاد و نارام بی پوژد دهبن بهرامبهرت، به لام شاد و نارام به. چاکی یهکانی ناو دهرونت له بیر دهکن به لام چاکه کار به.

چاکترین شتهکانی خوت به جیهان به خشه هه تا نه گهر تهواویش نه بیته، وه له کوتایی دا ده بینی: که نه وهی هه یه له نیوان تو و خوادایه، نهک توو خهک.

❖ هونەر منی فریو دا

چ فریونکی گهرم و لاوینهرهوه بوو

من خووم دهردهبیری

و ئهوانی تر لیم تیدهگه یشتن

لهگهل ئهوان قسهه دهکرد

قسهی ئهوانم دهبیست

هرچی دهمهویست و نهبوو، دروستم دهکرد

کەسێک که جیهانهکهی بیناسیت غهریب نی یه

کەسێک که وهلامی خووی بییستیت ئارامه

بهلام مهگهر دهکریت تا کهی دل فریو بدریت؟

❖ من ئیسلام دوزیوه تهره، ئیسلامی کهلتوری نا که زانست دروست دهکات!

ئیسلامی ئایدوئولوزیایی که تیکوشهر پهرومرده دهکات. نه له قوتابخانهی زانایان

دا وه نه له داب و نه ریتی کوومه لگادا، بهلکو له 'رهبهزه'ی ئهبو زهر دا.

- 'رهبهزه' ئهو شوینه بوو که 'ئهبو زهری غهفاری بو' دورخرایه وه له لایهن

خهلیفه عوسمانی کوری عهفانهوه.

❖ حکومهتی ئایینی پزیمیکه که تینیدا له جیاتی خهلکی سیاسی، خهلکی ئایینی

(مه لایهکان) پلهو پوخته سیاسی و حکومی یهکان داگیر دهکن، وه به

دهربرینیکی تر، حکومهتی ئایینی واتا حکومهتی پیاوانی ئایینی (مه لایهکان)

بهسهر خهلکدا.

حکومه تینکی لهو جوژه به شیوه یهکی سروشتی دهسه لاتی پهها دهستده خات،

چونکه پیاوی ئایینی خووی به جینشینی خوا و جیبه جیکاری فهرمانهکانی ئهو

دهزانیته، وه لهو دوخه دا خهک مانی بیروپا دهربرین و په خنه گرتن و نا کوک بوون

لهگهل ئهویان نیه.

پیروی نایبی خوئی له خویدا به که سیک دهزانیٔ که ناکریت دوزمنایه تی بکریت، بهو پی یه ی که پیروی نایبی یه و زانی نایبی یه: نهک به پی ی دنگدان و دیدگا و دانانی له لایه ن کو مه لانی خه لکه وه: که واته فرمانبره وایه کی نابهر پرس ده بیٔت وه نه وهش بنچینه ی ده سه لاتی ره ها و دیکتاتوری تاکره وی یه، وه چونکه خوئی به سیبهر و نوینهری خوا دهزانیٔت، ده ست ده گریٔت به سه ر گیان و مال و نابرووی هه مواندا، وه له نه جامدانی هیه سته م و ده ستریزی یه ک سل ناکاته وه، به لکو رازیبوونی خوا له و کاراندا ده بیٔتته وه..

له وهش زیاتر، بو دزه کانی، بو په پره وانی ناینه کانی تر، مانی ژیانیش به ره و نازانیٔت، نه وان به نه فرینلیکرا و له لایه ن خوا وه، وه گومرا، و پیس و دوزمنی ریگای ناین و راستی داده نیٔت، وه نه جامدانی هه ر سته میٔک له به رامبه ر نه واندا به دادگهری خوایی داده نیٔت.

❖ له و گیتی یه مه زنه دا، شه هید تاکه بوونیٔکه که له دایکبوونی هه یه به نام مردنی نیه.

❖ بت په رستی و اتا ناراسته کردنی (به باش نیشاندانی) بارودوخی کو مه لایه تی به هوئی خویه کان و به هوئی ناینه وه.

❖ مه عنه ویه ت چی یه؟ شتیکی میٔشکی و خه یال په رستانه نیه، مه عنه ویه تیش وه ک شارستانیٔت و زانست، پیویستی به کارکردن و شارستانیٔت و هینز و ته و ابوون و شایسته یی و ناگایی هه یه.

نه و کو مه لگایه ی که نه زانی و هه ژاری تیٔدایه، هه ره و کو نه وه ی ژیانی ماددی نیه، به هه مان شیوه ژیانی مه عنه ویشی نیه.

❖ دېمۇكراسى دەلىت: ھاوپى، تۇ بۇخۇت قىسەى خۇت بىكە، من نانەكەى تۇ دەخۇم

ماركسىزم دەلىت: ھاوپى، تۇ بۇخۇت نانەكەت بخۇ، من لەجىياتى تۇ قىسە دەكەم
فاشىزم دەلىت: ھاوپى، من نانەكەى تۇ دەخۇم، لەجىياتى تۇش قىسە دەكەم، ۋە
تۇ تەنھا چەپلەم بو لىبىدە

ئىسلامى راست دەلىت: تۇ بۇخۇت نانەكەت بخۇ، بۇخۇشت قىسە بىكە، ۋە من
تەنھا بو ئەۋە ھەم كە تۇ بەۋ مافانە بىكەى

ئىسلامى درۋىن دەلىت: تۇ نانەكەت بەينە بىدە بە ئىمە، ۋە ئىمەش بەشىكى
ھەلدەدەينە پىش تۇ، بەلام ئەۋ قىسەىە بىكە كە ئىمە دەيكەين!

❖ درەۋشاۋەترىن پووخسارى كارزانى لە مېژۋى مروقاىەتېدا، بەبى ھىچ
وتووېژىك "سوكرات" ە. ئەۋ كەسەى كە يەكەم جىار تا لوتكەى بلىندى 'نازانم'
سەركەوت.

❖ "ئىمە دامانبەزاندوۋە لە شەۋى قەدر دا

تۇ چوزانى شەۋى قەدر چىيە؟

شەۋى قەدر لە ھەزار مانگ باشترە

فرىشتەكان و ئەۋ گىيانە دادەبەزن بە پووخسەتى پەرۋەردگارىيان لە ھەر لايەكەۋە
ناشتى لەسەر ئەۋ شەۋە تا دەرکەوتنى بەيان"

مېژۋو گۇرستانىكى دوورو درىژۋو تارىك و بى دەنگ و غەمناكە، چەندىن
سەدەى بەدۋايەكدا ھەم ماندوو و ھەم سارد و مەرگبارو پەش، ۋە ئەۋە لەدۋاى
نەۋە، ھەموو دووبارەبوۋنەۋە ھەموو لاساىى كىردنەۋە، ۋە ژيانەكان و بىرەكان و
نامانجەكان ھەموويان دابوۋنەرىتى و بە مىراتگىراۋ، كەلتورو شارستانىيەت و
ھونەر و بىروا ھەموو مردوو و خۇلاۋى!

لهناکاو له تاریکای پهست و وهستاوی شهویک له شهوه بردهوامهکان، شلهژانیک، لهزهیهک، جولهو ترپهیهک که هه موو شتیک پیندهکات و هه موو خهوهکان دهشلهژانیت، وه نیوه-بنمیچهکان دپروخینیت. شوژشیک له قولایی گیانهکاندا و جوش و خروشیک له دلی ویرژدانه دهسته مو و نارامهکاندا، دهرد و پهنج و ژیان و جولهو توقین و ههول و پروبه پروبوونهوهو کوشش و شهوین و سه ریچی و ویرانکاری و نامانج و مهبهست و پهیمان و بپروا له خو بووردن! نیشانهی "له دایک بونیک میهن"، شهویک که عیسا یهک بهرهمدینیت، دلی یهک که پزگار بوونی لیوه له دایک ده بیئت! له هه موو شوینیک لهناکاو، ژیان و جولهو، "سه ره تایی ژیانیک تر، دیاره که فریشتهکانی خوا له گهل شو "گیانه" لهو شهوه دا هاتوونه خوار بو زهوی، بو سهر زهوی، بو شو گوپرستانه تاریک و گهنیوه، که تییدا مروغهکان هه موویان بوونه ته په یکه.

ئه مه شهوی قه دره.

شهوی چاره نووس، شهوی بهها، شهوی پزگرتن و توانا به خشین به مروغینکی نوی، ده ستپیکردنی به یانی یهک که میژووی پووناکی دروست دهکات. شو شهوه له هه زار مانگ باشته، شهوی به هوش هاتنه وهیه که بهر به یانی جهژنیک قوربانی به دواوهیه، وه بهر دبارانکردنی پرشکووی شو سسی بنکه شهیتانیانه ﴿زیر-سه رمایه دار، زور-ده سه لاتدار، ته زور-پیای شاینی/مه لاو شیخ﴾! شهویکی رهش که له ته نیششت دهر وازهی 'من'یکه، سه ره زهوی شهوین و له خو بووردن و قوربانی و سهرکه وتن!

وه میژوو هه موو شو مانگه دووباره بووه وانهن، کومه له مانگیک که هه موویان دووباره یه کترن، سالانیک پوچ و نه زوک، کومه له سه دهیهک که هیچ شتیک دروست ناکهن، هیچ په یامیکیان له سه ر لیو نیه، ته نها تیده پهن و پیر دهکهن و هه ره شهونده: وه لهو ریزه درینژ و بیده نگه دا، هه ره ماوهی جارنیک شهویک دهرده که ویت که میژوو دروست دهکات، که مروغی نوی دروست دهکات، وه

شهوئیک که بارانی فریشته کانی خوا دهبارئیت، شهوئیک که ئهو گیانه دهچیتته ناو جهستی کاتهوه، شهوی قه در!

شهوئیک که له ههزار مانگ باشتره، ههروه کو ئهوهی بیست و چهند سالی هاتنی محمد، له بیست و چهند سهدهی میژووی ئیمه باشتر بوو. ئهو سالانهی که ئهو "گیانه" داده بهزیتته سهر گه لئیک یان نهوه یهک، له ههزار سالی میژووی ئهو باشتره.

وه ئیستا، بو سهر ئه ندانه کانی ئهم ئیسلامه به په یکه ر بووه، بو سهر گوپی ئهم نهوه به خاکسپیر دراوه و بو سهر گوپستانی بیدهنگی ئیمه، نهک ته نها ئهو گیانه دانمبزیوه، به لکو ره شی و تاریکی و توقین له شو هه یه، به لام شهوی قه در؟ شهوئیک که باران دهبارئیت، ههر دلۆپئیکی فریشته یه که که دیتته خوار بو سهر ئهو بیابانه وشک و ئالۆزه، بو سهر به ختی دهنکئیک، لقیکی وشک و دره ختیکی سوتاو و گیانی تینووی کیلگه یهک، وه پروانئیکی به خوړ و باغ و گولی سوری نووی ده دات. چهنده نه فامی یهکی ناشیرنه لهو شهوه قه دردا ببی، وه له ژئیر ئهو بارانه بی، وه ههست به دلۆپئیک له سهر پیستی جهسته و ناوچاوان و لیو و چاوه کانی خو ت نه که ی: به وشکی و ته پوتوژاوی یهوه ژیان و مردن!

ههر مروئیک میژوو یه که. ته مهن، میژووی ههر مروئیکه، وه له میژووی کورتی تاکه که سی دا، که مانگه کان هه موو دووباره و ساردو بی مانا تیده په پهن، جاری وایه شهوی قه در دیت، وه تئیدا له هه موو ناسویه کانی بوونی مروئیه وه فریشته ده بارن وه ئهو گیانه، گیانی پیروژ، جو برائیلی په یامهینهری خوا بی داده بهزیتته سهر تو، وه ئهو کاته ناردنئیک، نامه یهک، وه بو پراگه یاندن، له گوشه گیری ژیان و بیرکردنه وه په رستن و ته نهایی و کات به تالی و بلندی کینوی تاکیه تی خو ت هاتنه خوار بولای خه لک وه ئهو کاته، پوو به پوو بونه وه و کردار و پهنج و هه ولدان و کوچکردن و تیکو شان و له خو بو ردن بو په یامه که!

خو دوای پیغه مبهری کوتایی هیچ پیغه مبه ریک نایهت، به لام جار جار میراتگری پیغه مبه ران هه یه! ئهو "گیانه" ئیستا دابه زیوه، ئیمه له شهوی قه دردا ده ژین.

ساله‌کان، سالی شهوی قه‌درن، له‌م شه‌وه‌دا که جیهان نیمه له‌ناو‌خویدا بزکردووه، وه ناسمان نیمه‌ی ره‌ش کردووه، بارانی غه‌یبی ده‌ستی به بارین کردووه، گوئی بگرن، زمزمه‌ی نهرم و خوش‌شنا‌وازه‌که‌ی ده‌بیستن، هه‌تا ده‌کریت گویمان له‌روانی گیایه‌کان بیٚت له‌م شه‌وه‌ی بیاباندا.

ناشتی بوئه‌و شه‌وه، شه‌وی قه‌درنک که له‌هزار مانگ، هزار سال و هزار سده‌باشتره، سه‌لام، سه‌لام، سه‌لام... تا ئه‌و ساته‌ی که پوژدلی ئه‌و به‌سته تاریکه پووناک ده‌کاته‌وه، گولی سور‌پیشکویت له‌سه‌ر لیوی خه‌مباری ئه‌م ناسویه وه پووباری خوژ برژیت به‌سه‌ر زه‌وی تاریکی نیمه‌دا..... وه به‌سه‌ر ویزدانی خه‌راپی مردووی برژیت. تا به‌یانی سه‌لام له‌م شه‌وه.

❦ ئه‌ی که توئه‌و منه‌که‌ی ترمی، ئه‌ی تو که ئه‌و توئه‌ی تری توّم، ئه‌ی هاو‌نیشتمانی من، هاو‌شاری من، هاو‌کولانی من، هاو‌مالی من! ناسیاوی من، خزمی من، مه‌گر تو خوت به‌پیبوار نازانی؟ مه‌گر نازانی که پیبواری؟ ئه‌ی هاوسه‌فهری من! ئه‌ی هاوسه‌فهری من، هه‌سته له‌خه‌و! رینگای سه‌فه‌ر بگروه بکوه پی، که من له‌کو‌تایی رینگا، بی‌نارامانه چاوه‌پی ی‌گه‌یشتنی توّم.

❦ له‌هیچ شوینیک مه‌هسته وه هه‌میشه له‌ده‌روه وه له‌ده‌روونتدا کوچ بکه.

❦ وه خوا مره‌می هه‌لبژارد وه ئه‌وی کرده‌پازگری خوئی وه چاوه‌کانی خوا که هه‌رگیز هه‌له‌ناکات ئه‌وی باش کرد، له‌ناو هه‌موو ژن و کچانی ئورشه‌لیم دا... به‌راستی که چاوه‌کانی خوا هه‌رگیز هه‌له‌ناکا.

❦ سی‌هه‌ره‌مه‌کانی میسر- که له‌به‌ر چاوی من هه‌مان سی-تا-په‌رستی شومی ده‌سه‌لاتدار و به‌ره‌ملی‌گرتن و به‌که‌ر-کردنن وه وه‌کو نیشانه‌یه‌ک بو‌پا‌بردووی

پېر سته می مروڤ، نهو کاره ساته یان دروستکردوه وه وه کو نوینه ری چاره نوی قهرمانهوا به سهر مروڤدا- ههر وه ستاون له شوینی خو یان!

❖ باوکیك دهستی كچه كهی ماچ دهكات، دهستی كچه بچوكه كهی. نهو رهفتاره لهو ژینگه یه دا لیدانیکي شوږشگیرانه بووه بو بنه ماله كان و په یوه ندى یه نامرویی یه كان. پیغه مبهری ئیسلام دهستی فاتیمه ماچ دهكات. نهو رهفتاره چاوه كه م بینه كانی نهوانه ی دهوری پیغه مبهر له گهوره كان و سیاسه تمه داران و خلكی موسلمان به گشتی بهرامبهر مه زنی فاتیمه دهكات هوه: وه رهفتاریكی لهو جوړه له لایه ن پیغه مبهروه هه موو مروڤه كان و مروڤه كانی هه موو سه رده میك فیرده كات كه له خو و خه یال و وه می میژوویی و دابونه ری تی پزگاریان بییت، خه لك فیړ دهكهن كه له سهر ته ختی ده سه لات و ستم له بهرامبهر ژندا بیته خوار، وه ناماژه بو ژن دهكات كه له پهستی و خو به كه مزانی نی كو ن و نوی كه ته نها كردوویه ته یاری له ژباندا، بو لوتكه ی شكو و شانازی مرویی بهرز بیته وه!

❖ پوښنبیر مه رج نیه فه یله سوف، زانا، هونه رمه ند، كو مه لئاس، سیاسه تمه دار، یان دهرس خویندو بییت، بهلكو مروڤیكی به ناگایه كه خاوه نی ناراسته ی كو مه لایه تی و هه ستردن و وابه سته یی ده سته یی و په یمانی مروڤانه ی هیه له بهرامبهر نهو ده سته یه دا.

وا گومان دهكهن كه پوښنبیر نهو زانا، فه یله سوف، هونه رمه ند یان وتارییژه یه كه به دیدگای نوی ی زانست و شارستانیه تی نهو پوی پوژئاوایی سهیری ئیسلام بكات، له كاتیكدا پوښنبیر مروڤیكی به ناگای بهرپرسه جا كریكار یان جوتیار یان خویندكار یان نوسه ر یان هونه رمه ند یان زانا نه خوینده وار... بییت ، كه له داگیركاری و دیکتاتوری و جیاوازی چینایه تی یان ههر په نجیكی تری

مروث و خەلك، پەنج دەكیشیت وە خوئی بە بەرپرسی شو پەنجانە دەزانیت وە بەدوای نایدولوزیا و هوشیاری و ناینیکدا دەگەرت.

❖ خوا لەرمان بە ئیبراهیم دەکات کە مەزترین پەرستگای مروث - مالی من - لە تەنیش مالی شو ژنە دروست بکە، وە مروثایەتی هەمیشە دەبیت بە دەوری مالی هاجەردا بسوڕینەو.

❖ ئەی نازادی، بەلندە ی بال - شکاوی جوانی من! بریا قەفەسە کەم دەشکاند و لە هەوای پاک و بێ هەور و بێ تەم دەمفراندی...

❖ وە بەلام تو ئەی حوسین، چ بە تو بلیم؟

شەوێکی تاریک و ترسناک و گێژاوی ناوا بێ شومار وە تو چرای پێگا، ئەی کەشتی نازادی، ئەی شو خوینەنی کە لەو خالەنی بیابانەو، بە نەمری دەنگ دیت وە دەکولی، وە لە شوینی کاتدا بەردەوامی، وە بەسەر هەموو وەچەکاندا تێدەپەری، وە هەر زەوی یەکی بە پیت تیر - ناو دەکەنی بە خوین، وە هەر تووێکی شایستە ی ژیر خاک دەپشکوینی و گەشە پی دەدەنی، وە بە هەر نەمامیکی تینوو گەلاو بەر و ژیان و تەری دەبەخشی.

ئەی ماموستای مەزنی شەهیدبوون!

تیشکیک لەو پوناکی یە بخە سەر شو شوگاره پەش و ناومیدەنی ئیمە! دلۆپیک لەو خوینە لە جەستەنی نیو - وشک و نیو - مردووی ئیمە بەگەر بخە! وە بلێسەیهک لە ناگری شو دەشتە پەر ناگرە بەو زستانە سارد و غەمگینەنی ئیمە ببەخشە! ئەی ئەوێ کە "مەرگی سور" ت هەلبێژارد تاو هەکو ئەویندارانت لە "مەرگی پەش" پزگار بکەنی تاو هەکو بە هەر دلۆپیکی خوینت ژیان بە نەتەو یەک ببەخشی وە میژوو یەک بخە یە جۆلە وە پەیکەری مردوو و لەکەلک کەوتوو ی چەرخیک گەرم بکە یەو وە جۆش و خروش و ژیان و ئەوین و ئومید ببەخشی!

بږوای ئیمه، نه ته وهی ئیمه، میژووی داهاتووی ئیمه، په بیکری کاتی ئیمه،
 "پیویستی به تو و خوینی تو به"

❖ ناده میزاد هیچ کات بی ناین نه بووه. پیغه مبهران له گهل په تکه روانی خوا دا
 ململانی یان نه بووه، جهنگیک که به سر پیغه مبهراندا سه پیندراوه، له گهل مه لا
 (ملا) و زیاده پویه کانی سردهم بووه، و اقا له گهل خاوه نه کانی زیتر (سهرمایه دار)
 و زور (دهسلات) و ته زویر (مه لا و پیایوی ناینی) بووه، که نایه ته کانی قورنان
 راشکاوانه ده لاین: "هیچ پیغه مبهریک نه هاتووه مه گهر مه لا (پیایوی ناینی خاوه ن
 دهسلات) و زیده پویه کان پیچه وانهی جولاونه وه."

پیغه مبهران بو نازادی هاتوون، به لام مه لا (پیایوی ناینی خاوه ن دهسلات) و
 زیده پویه کان دواي ماوه یه که دو باره به هه مان ناین، خه لکیان کرده وه دیل و
 کوپله. که واته ناین له دژی ناین بووه.

❖ نه وان ته نها له "تیگه یشتن" ی تو دترسن. له "جهسته" ی تو هه رچه نده
 به میز بنیت ناترسن، خو له مانگا گوره تر نابیت، ده تدوشن، خو له گویدریژ
 به هیژتر نابیت، بارت ده که ن، خو له نه سپ تیژره وتر نابیت، سوارت ده بن:
 نه وان ته نیا له "تیگه یشتن" ی تو دترسن!

❖ قه له زمانی خویه، قه له سپارده ی مروغه، قه له متمانهی نه وینه، هه ر
 که سیک ته وته میکی هه یه قه له ته وته می منه. وه قه له ته وته می ئیمه یه.

❖ چهنده سهخت و غه مهنه ره چاره نویسی نه و که سه ی که سروشت ناتوانیت
 کولای له سر بنیت. چهنده تاله میوه ی بینین (ناگایی).

❖ بو خراپکردنی راستی: به باشی هیژشی مه که سر: به خراپی بهرگری لی
 بکه.

❖ به‌لأم من شکست ناهینم. ئەگەر تەنیا ترینی تەنیا یەکان بۆ، دووبارە خوا هەیه، ئەو جیگرەوێ هەموو نەبوونەکانە. نەفرین و ئافەزینەکان بۆ بەرەمەن. ئەگەر تەواوی دروستکراوەکان ببە گورگی هار، وە لە ئاسمانەو تاسان و کینە بەسەردا بباریت، تـو مێهرەبانی نەمری زیانی پێنەگەوتووی منی. ئەو پەنای نەبەدی! تـو دەتوانی ببیە جیگرەوێ هەموو بۆ پەنایی یەکان.

❖ مروۆسی ئەو پوژگەرە هەموو لەهەوێ بە کیمیایی کردنی خاک دان و بەدوای دەرمانیکدا دەگەڕین کە خاک بکاتە زێر، بە‌لأم مروۆسی دوینی لە ئارەزووی دەستکەوتنی "هەوینیک" دابوو کە گیانی خاکی و دلسی مسینی ئەو بکاتە "کیمیا"، بیگۆریت بۆ زێر....

❖ دەبیت هەمیشە فیداکاری بشاردێتەو، نەک تەنیا لە ئهوانی تر، بە‌لکو لە خوشت، تاوێکو بوخوشت بەبیرت نەیه‌تەو، بیری لی نەکەیه‌و.

❖ کاتیک لەگەڵ کەسیکدا جەنگ دەکە، هێرش دەکات، چەک بەکار دینیت، بەردان داویت، هێرش دەکاتە سەر بە زهویتدا دەدات. بە‌لأم کاتیک کە جەرگی هێرشکردنی نیو هیچ چەکیکی نیو، دەست دەکات بە قسەێ ناشرنکردن لەبارەتەو وە هەرچی بێتە سەر زمانی دەیلیت- وە قسەێ ناشرین واتا، هەرچی بێتە سەر زمان- وە بەو شیوێهێ شکستی خوێ و سەرکەوتنی ئەو کەسە کە تۆمەتباری دەکات پوو دەدات و پرایدەگەیه‌نیت.

❖ هەژاری لە هەموو جیگایە ک سەر هەلدەدات... هەژاری، برسێهتی نیو، بۆ بەرگی نیو... هەژاری، هەتا جار جار لە ژێر قالبە زێرەکان خوێ دەشاریتەو... هەژاری "نەبوونی" شتیکی: بە‌لأم ئەو شتە پاره نیو: زێر و خوړاکیش نیو... هەژاری توشی بیرەکان دەبیت... هەژاری درنده‌یه‌کە کە هەتا بەرمیلە نەوتەکانی

عهره بستانیش به تال دهکات... هه ژاری، هه مان نهو تهپ و تۆزه یه که له سههر کتیبه نه فرون شراوه کانی کتیبخانه یه که ده نیشیت... هه ژاری، تیخه کانی سه یاره ی زپله که پۆژنامه نه خویندراوه و گه پراوه کان ورد دهکات... هه ژاری، تاتیکی سی ههزار ساله یه که یادگاریان له سههر نویسه... هه ژاری، توینکی نهو مۆزه یه که له په نجه ره ی سه یاره یه که وه هله درته سههر جاده... هه ژاری له هه موو شوینیک دهر ده که ویت...

❖ په رستن هه کاریکه وه هه تا هه هه سته یکه که مروف نهک بو سو دی تاکه که سی خو ی ده ی کات، به لکو بو سو دی خه لک نه جانی ده دات، وه هه له بهر نه وه یه "له پیناوی خه لک" دا وه کو "له پیناوی خوادایه" له نیسه لاما.

❖ له پشت پوو خساری هه شارستانی تی کدا کو چکردنیک شار دراوه ته وه، وه کاتیک گو ی له قسه ی هه کو مه لگایه کی مه زن ده گرین، به زمانی میژوو یان نه فسانه کانی باسی کو چکردنیک مان بو ده کات.

❖ ژیرخانی کو مه لگای داگیرکراو، داگیرکهر دیاری ده کات نهک ئابووری.

❖ سته مکار و سته ملیکراو، هه موو شه هیدان و هه موو جه لادانی میژوو، له نا کاو یه که سههر له م ساله دا، وه لهو پۆژ و شه وه دا، هه موویان دووباره، له پۆژیکسی په سلانی نوی دا، زیندوو بونه وه، وه له گو پستانی بیدهنگی کاتدا، په یکه ری شیبوو وه یان ده لی ی گیانی به بهردا کراوه ته وه، وه له دوو ریزدا بهرام بهر یه که له که نار فو پات پراوه ستاون، دوو ریز که نه مپو له که ناری یه که ترن، وه هه ریزیک میراتگری نهو جولانه وه بهرده وامه یه که له دریزایی میژوودا، له سه ره تا وه تا هوان، وه له وانه وه تا نیمه، وه تا ناینده بهرده وامه، مه دیدانیک که می شکی مروف له پرووی میژووی و جوگرانی لی ی تیده گات کاتیک بیر له حوسین و داستانی نه

دەکاتو، بین النهرین (عێراق)ە، بوئەوهی ئەو نوسینه پوون بێتو، دەبیت پوونی بکەمەوه که مەبەست له بین النهرین چیه، چونکه هەم بە مانایهکی واقعی بهکارهاتوو، وه هەم بە مانایهکی پەرمزی و نیشانهیی: کەربەلا له بین النهرین-ه، نیوان دوو پوواری فورات و دیجله.

کاتیك دەلێن نیوان دوو پوواریه که، له ناکاو حموت هەزار سال میژوو دیتە میژوکی مروڤهوه، کاتیك جهنگی نیوان دوو سوپایه که له کەربەلا دەبینن، له ناکاو به بیرمان دیتووه که لهو حموت هەزار ساله میژوودا له نیوان دوو پوواریه که گوڤه پانی گهروهی جهنگی نیوان راستی و پوچی: جهلاد بوون و مروڤه بوون: له سه ره تاوه له هه مان نیوان ئەو دوو پوواریه پوویداوه، وه له ناکاو بیرکردنهوه له نیوان دوو پوواری حوسین، میژو دهبات به رهو بیرکردنهوه له نیوان دوو پوواری میژوو، له ناکاو ئەو بنه مایه، که به درێژایی میژوو، له ئاده مەوه تا حوسین، وه له حوسینهوه تا کوتایی کاتی ستم، دوو پوواری به ردهوام بهرامبەر یه کتر، له یه ک سه رچاوه وه که مروڤه، سه رچاوه یان گرتووه، وه له گه ل یه کتر جهنگیان کردوه، وه به درێژایی میژوو، له جهنگ له گه ل یه کتردا، پیکه وه له پینخه قی کاتدا، به ردهوام بوون، وه به نه وه کان و چهرخه کان و شارستانیه ته کاندایه پهرین.

وه ئەو دوو پوواریه، ئەو دوو جولانه وه یه، رهشی و سپیه تی، تاوان و شهید بوون، جار جار دور و جار جار نزیکتر له یه وه ده ماتن، تاوه کو گه یشتنه به غدا،

هەم له پووی جوگرافیایی یه وه به غدا شوینیکه که دوو پوواری فورات و دیجله له یه کتر نیریک ده بنه وه،

وه هەم له پووی میژوویی یه وه به غدا مه لبه ندی شارستانیه تی ئیسلامی یه: که تینیدا درو و فریودان و تاوان و جهلاد بوون له پو شاکی پیغه مبه رایه تی دا، وه جینشین پیغه مبه رایه تی دا، له سه ر چا و چنوکی ستم و کوشتن داده نیشیت، وه گه و ره ترین درو میژوو له به غدادا پوو ده دات، وه نه ویش کاتیکه که ئەم

دوو جولانه وه ناشکرا بهرده وامه جیاوازه له یه کتر له دریزایی میژودا، به جوریک تیکه لی یه کتر دهن، که ناسینه وه بو کومه لانی خه لک که له دیزایی میژودا قوربانی ستم بوو ون، دژواره.

هه موو پوزیک که له ئاوینه دا خوم ده بینم، راست ده بینم که به لایه نی که مه وه، سالیک له من تیپه ریوه. دوینی شهوی و پیری شهوی، هه می شه بو من پار سال و پیزار سن. بو شهوی پوزیکانم له ته مه من بدزم دهنوم وه شه وه کان! شه وه کان له گه ل ته نیایی و په شی و بیده نگه دا، له ژیر بارانی په شه وه کان که بهرده وام ده بارن، سهرم ده خمه سهر نه ژنویه کانم و، به خاموشی داده نیشم وه کومه لیک بیره وه ری مردوو و شاره زوی بریندار له بهرام بهرمدا، تا خور که دهره که ویت و هه وا پوناک ده بیته وه ده نگه پی ی پوز، که رویش که کان و سه یاره کان و ده ستپین کردنی جولوه کار! له ترسان ده پوم و ده پومه ناو خه وه وه! بینگومان بیکار نه بووم: گه وره ترین کار که کردومه نه وه یه که نیستاش به زیندوویی ماومه وه شه وش دژوارترین کار بووه که من نه انجام داوه وه نه گهر ویزدانیان هه بیته، زور کار هه بوون که من نه مکردوون، وه مه گهر نه وانه بوخویان کار نین؟

هه هندیك قسه هه یه بو و تن، که نه گهر گوئی نه بوو نایانلیم.

هه هندیك قسه هه ن بو نه و تن، نه و قسانه ی که هه رگیز سهر بو و تن نه وی ناکه ن. وه به های نه و دیوانه ی هه رکه سیك به نه ندازه ی نه و قسانه یه که بو نه و تن هه نی.

هه دهردی عه لی دوو جوژه: دهردیك، دهردیك که له برینی شمشیری نی بین مه لجه م له ناوه راستی سهریدا هه سته پیده کات: وه دهردیکی تر، دهردیکه که نه و به ته نیایی له نیوه شه وه بیده نگه کاندای بو ناو باغه خورمایه کانی ده به ره ری مه دینه راده کیشیت... وه خسته و ته ناله وه، ئیمه ته نه یه بو نه.

دهگریه‌ین که به‌هوئی شمشیری نیین مه‌لجه‌مه‌وه هستی پیده‌کات. به‌لام نه‌وه
 دهردی عه‌لی نیه: دهردی‌ک که گیانیکی نه‌وا مه‌زنی هی‌ناو‌ته‌ ناله، "ته‌نیایی"
 یه، که نیمه‌ نه‌مه‌ نانا‌سین! پیویسته‌ نه‌م دهرده‌ بنا‌سین، نه‌ک نه‌و دهرده‌ی پیش‌وو
 که عه‌لی به‌ شمشیره‌که هستی پیده‌کات، وه... نیمه‌ هست به‌ دهردی عه‌لی
 نا‌که‌ین.

❖ پوچ (=نا‌ره‌وا) ده‌توانیت‌ دا‌گیربکات، بخاته‌ ژیر‌رکیفی خو‌یه‌وه، بکوژیت:
 به‌لام ناتوانیت‌ سه‌رکه‌ویت!

❖ وه‌ نیوه‌ نه‌و دو‌وه‌تان، نه‌ی خوشکی! نه‌ی برا!

نه‌ی نیوه‌ که واتاتان به‌ مروژد-بوون به‌خشی وه‌ گیانتان به‌ نازادی به‌خشی! وه‌
 به‌ بر‌وو نومید‌ بر‌وو نومید! وه‌ به‌ مه‌رگی شکو‌مه‌ندی خو‌تان، زین‌دویتیتان به‌
 ژیان به‌خشی.

به‌لی نه‌ی نه‌و دو‌و که‌سه!

له‌و پوژده‌ دهر‌دنا‌که‌وه که‌ خه‌یالی‌ش له‌ وینا‌کردنی مه‌راسی هه‌یه‌ وه‌ دل‌ له‌ دهردی
 نه‌و پارچه‌پارچه‌ ده‌بیت، چا‌وه‌کانی نه‌و نه‌ته‌وه‌یه‌ له‌ فرمی‌سک وشک‌ نه‌بو‌ته‌وه‌.
 خه‌لکی نیمه‌ چه‌ندین سه‌ده‌یه‌ له‌ غه‌می نیوه‌دا وه‌ له‌ نه‌وین بو‌ نیوه‌دا ده‌گریه‌ت.
 مه‌گه‌ر نه‌وین ته‌نها به‌ فرمی‌سک قسه‌ناکات.

نه‌ی زه‌ینه‌ب! نه‌ی زه‌ینه‌ب! نه‌ی زه‌ینه‌ب! نه‌ی زه‌ینه‌ب! له‌گه‌ل نه‌ته‌وه‌ی
 خو‌تدا قسه‌ بکه‌.

نه‌ی ژن! نه‌ی که‌ مروژ‌بوون له‌لای تو‌ فیری جوانه‌مه‌ردی بو‌وا ژنانی نه‌ته‌وه‌ی
 نیمه‌، نه‌وانه‌ی که‌ ناوی تو‌ ناگری نه‌وین و دهر‌د له‌ گیانیان به‌رده‌دات،
 پیویستیان به‌ تو‌یه‌. زیاتر له‌ هه‌موو کاتیک.

نه‌زانی له‌لایه‌که‌وه‌ دو‌چاری دیلی و سه‌رشو‌پی کردوون وه‌ پوژ‌نا‌وا له‌لایه‌کی
 تره‌وه‌ ده‌یانخاته‌ ناو دیلی شاردرا‌وه‌و سه‌رشو‌پی نوی‌ وه‌. وه‌ له‌ خو‌یان و له‌ تو‌
 بیگانه‌یان ده‌کات. نه‌وان له‌ دژی به‌که‌رکردنی کو‌ن و نوی، له‌دژی کو‌یلایه‌تی

دابونه ریته گه نیوه کان و بانگه نیشته کراره کان، له دژی به-یاری-که ره کانی
 ره گه زه ره سستی کون و به-هونه-کردنی نوی، به میزی نه و هوارانه ی که
 به سه شاریکدا ده تکردن، شاری دلره قی و درنده یی، وه پایه کانی کوشکیکت،
 کوشکی تاوان و ده سه لاتت ده لهرزاند، پایه پینه!

تا له ناو خویاندا پایه پن وه تاروپوی نه و پهره جالجالوکه بیانه ی فریو بدین، وه
 تاوه کو له بهرام بهر نه و توفانه به باکهره ی که ده سستی به هاتن کردوه، پی
 چه سپاوی فییر بن. وه نه و نامیزه ترسناکه ی که له و نامرازیکی-یاری نوی
 دروست ده کات، دیسان بو به که رکردنی نوی، بو بی ناگاکردنی نوی، بو
 پرکردنه وه ی پوژه بی نیشته کان، وه بو هه لوشینی برسینانه ی نه وه ی که
 سه رمایه داری ده یه نیشته بازاره وه، وه بو چیژ به خشین به هه وه سه پیسه کانی
 بوژوازی، بو جوش و خروش به خشین به کوشکه کان و ته نهایی یه بی سوژو
 بی گیانه کانی خانه دانی نوی وه بو سه رگرمی ژبانی پوچ و بی نامانج و
 ساردی کومه لگای خوش گوزهران، له ناو به ریت!

وه خوی له چوارچیوه کانی ره سه نایه تی کون و بازاره بی ریزه کانی نوی به
 پیشه وایه تی تو نه ی زهینه ب! پرگار بکات!

نه ی زهینه ب! نه ی زمانی عه لی له مه به ست دا! نه ی په یامی حوسین له سه ر
 شان!

نه ی نه وه ی که له که ره لاوه دی ی وه په یامی شه هیدان له ناو هاتوه وریای
 هه میشه یی شمشیرو خه نجه ره لگران و جه لادان نیستاش هه ره به گوئی ی
 میژوو ده گه یه نی.

نه ی زهینه ب! قسه له گه ل نیمه بکه.

مه لی چی به سه ر نیوه هات؟ مه لی له و بیابانه سو ره چیت دیت؟ مه لی که تاوان
 له ویدا گه یشته کوئی؟ مه لی که خوا له و پوژده دا نازیزترین و پرشکوترین
 به هایه کان و مه زنی یه کان که دروستی کردون پیکه وه له که نار فو پات و له سه ر

رینگایه‌کانی بیابان چون پیشان دا وه خستیه برده‌می فریشته‌کان تاوه‌کو بزائن
 که بوچی پیویست بوو سوچه بو ئادم بهرن.
 بهلی زهینه‌ب! مهلی لهوی چی بهسر ئیوه هات؟ مهلی که دوزمنان چیان کرد؟
 وه دۆستان چیان کرد؟
 بهلی نهی په‌یامبهری شوپشی حوسین! ئیمه ده‌زاین. ئیمه هه‌موومان بیستوه.
 تو په‌یامی که‌به‌لا، په‌یامی شه‌هیدانت به دروستی گه‌یاندوه.
 تو بوخوت شه‌هیدیکی که له خوینی خوت وشهت دروستکرد، وه‌کو برایه‌که‌ت
 که به دلۆپه دلۆپه‌ی خوینه‌که‌ی خوی ده‌دویت.
 به‌لام بلی نهی خوشکی! بلی ئیمه چی بکه‌ین؟
 ساتیک ته‌ماشا بکه که ئیمه چ ده‌کیشین؟ که‌میک گوی له ئیمه بگره تاوه‌کو
 کاره‌ساته‌کانی خومانان بو باس بکه‌ین.
 وه تو نهی خوشکی میهره‌بانم!
 نه‌وه تو‌ی که ده‌بیت بو ئیمه بگریه‌ی. نه‌ی په‌یامه‌لگری ده‌ستپاکی برا! که له
 که‌به‌لاوه دی ی وه به درینژایی میژوو به‌سر هه‌موو وه‌چه‌کانی میژوودا
 تیده‌په‌ری وه په‌یامی شه‌هیدان ده‌گه‌یه‌نی.
 نه‌ی نه‌وه‌ی که له باغه سوره‌کانی شه‌هیدبوون—هوه دی ی وه بوئی گوله تازه
 پشکوتوه‌کانی نه‌و نیشتیمانه‌ت هه‌ر ده‌دی! نه‌ی کچی عه‌لی! نه‌ی خوشکی!
 نه‌ی نه‌وه‌ی که سه‌رقا‌له‌ی کاروانی دیله‌کانی! ئیمه‌ش له‌و کاروانه‌تدا له‌گه‌ل
 خوت بهه.

❁ نزا

ئیلاهی! بپروایه کهم له دهستی گری یهکانم بپاریزه.

ئیلاهی! توانای بهرگه گرتنی بپروای پیچه وانه کهم به من ببه خشه.

ئیلاهی! گه شهی نه قلی و زانستی من له باشی یهکانی ده مارگیری و هست و

درهوشانه وه

بیبهش مکه.

ئیلاهی! هه میسه من به ناگا و هوشیار بکه، تاوه کو پیش ناسینی دروست و

تهواوی که سیک یان بیریک - به ئه ری یان نه ری - بپریار نه دم.

ئیلاهی! نه فامی تیکه ل له گه ل خو په رستی و ئیره یی، من خو به خشانه نه کاته

ئامرازی کوشنده ی دوژمن بو هیرش کردنه سه ر دوست.

ئیلاهی! ناویانگ، نهو 'من' له ی که من بو' خو م ده مه ویت بپم، نه کاته قوربانی نهو

'من' له ی نهوان ده یه نه ویت بپم.

ئیلاهی! له گیانی مندا، ناکوکی له مروفتایه تی دا، له گهل ناکوکی له بیر و ناکوکی له په یوه ندی دا، له گهل یه کتردا تیکهل مه که، به جوړیک که نه توانم نهو سی دیاردانه له یه کتر جیابکه مه وه له یه کتر بناسمه وه.

ئیلاهی! من له بهر ئیره یی، کینه و مبهست، مه که به کارکری نه کاملی ستم.

ئیلاهی! خو پهرستی به شیوه یه که له ناو مندا بکوژه، یان تاراده یه که ده رکیشه، که هست به خو پهرستی ئوانی تر نه کهم وه به هیوه نه کهومه په نجه وه.

ئیلاهی! گو پرایه لی په ها له پروادا به من ببه خشه، تا وه کو له جیهاندا سه ریچی په ها بم.

ئیلاهی! پاریزکاری پیشپرکی فیری من بکه تا وه کو له ژیرباری به پر سیاریه تی دا نه خلیسکیم، وه له پاریزکاری خولادان بمپاریزه تاو کو له ته نیایی گوشه گیریدا نه پزم.

ئیلاهی! من مهینه خوار تا ناستی نارامی و خوشبختی، نیگه رانی یه مه زنه کان، غمه خوشه ویسته کان و سرسامی یه مه زنه کان به گیانم ببه خشه. چیژه کان به بنده په سته کانت ببه خشه وه درده مه زنه کان به سه ر گیانی مندا ببارینه.

ئیلاهی! نه ندیشه و هستی من تا ناستیک مهینه خوار که زرنکی یه کهم و پهستی یه نه گبه تبارو پیسه کانی نیمچه مروا له بچوکه کان هست پی نه کهم: چه نده پیس خوشتره که مه زنیکی گول تیکراو بم، نه که وه کو نه وان بچوکیکی گول کهر.

ئیلاهی! من له چوار زیندانی گهوهی ئاده میزاد: سروشت، میژوو، کۆمه لگا و خوّم نازاد بکه، تا بهو شیوهیهی که تو، ئهی دروستکهری من، منت دروست کردوه من خوّم دروستکهری خوّم بم، نهک - وهکو نازهل - خوّم له گهل ژینگه بگونجینم، بهلکو ژینگه وهک خوّم لی بکه.

ئیلاهی! له بهرام بهر هر شتیك كه مروّفه - بوون به رهو له ناو چون ده بات، من به
"نه بوون" و "نه ویستن" بپاریزه.

ئیلاهی! توانای ههولدان له شکستدا، نارامی له نائومیدی دا، پویشتنی بی هاوپی، تیکوشانی بی چهک، کاری بی پاداشت، فیداکاری له بیده نگیدا، دینی بی دنیا، باشی بی خوده رخستن، مهزنی بی ناوبانگ، خزمهتی بی نان، پڕوای بی پیاکاری، سهرکەشی بی ساویلکەیی، پرتزی بی له خوڤایی بوون، ئهوینی بی ههوس، ته نیایی له ناو کۆمهلی خهلك، وه خوشویستن به بی ئهوهی خوشه ویست بزانیّت به من به خشه.

ئیلاهی! من له ههژاری ته رجومه و زه بوونی لاسایی کردنه وه پزگار بکه تا وهکو قالبه به میراتگیرا وه کان بشکینم، تا وهکو له بهرام بهر قالب دروستکردنی پوژناوادا

بوهستم، وه تا وهکو - وهکو ئه م و ئه و - ئهوانی تر قسه نه کهن و من ته نها
لیوه کان
بجولینم!

ئیلاهی! تو که هه موو فریشته کانت له بهردهم ئاده م خسته کړنوشه وه، ئیستا نابینی که پولهی ئاده م بیان له بهردهم ده سه لاتدا خستوته کړنوشه وه؟ ئه وان

له کوټی په رستنې بته کانی ئهم سهرده مه که به دهستی خوټان دروستمان
کردوون بو به ندایه تی نازادی به خشی په رستنې خوټ نازاد بکه!

نیلاهی! من له و کاره ساته پیسه ی "به رژه وهندی-په رستی" که چونکه هه موو
که سینکی گرتوټه وه وه ناشیرنی-یه که ی له بیرکراوه وه بوټه نه خوټی یه که
به هوټی فراوانی گشتگیربوونه که ی، هر که سینک لیبی ساغ دهرچووبیت
نه خوټ دهرده که ویټ، بیاریزه، تا "له بهر پاراستنی به رژه وهندی، راستی
به شینوه ی یاسایی (شهرعی) نه کوژمه وه!"

نیلاهی! کوټه لگایه که له نه خوټی ته سه وف و به-مه عنه وی-بوون
چاکبکه وه، تا بکه پرټه وه بو سر ژیان و واقعیه ت، وه من له ناچاری ژیان
و نه خوټی به-واقعیه ت-بوون پرگار بکه، تا وه کو بکه مه نازادی عیرفانی و
ته واوی مه عنه وی.

نیلاهی! به زانایه کانی ئیمه به پرسیاریه تی، وه به گشت خه لکی ئیمه زانست،
وه به دیندارانی ئیمه دین، وه به پروادارانی ئیمه پوشنایی، وه به پوشنبیرانی
ئیمه بپروا، وه به دهمارگیرانی ئیمه تیگه یشتن، وه به تیگه یشتوه کانی
ئیمه دهمارگیری، وه به ژنانی ئیمه هست و تیگه یشتن، وه به پیواونی
ئیمه تابپروو، وه به پیره کانی ئیمه ناگایی، وه به گهنجانی ئیمه ره سهنی، وه
به ماموستایه کانی ئیمه بپروا، وه به خویندکارانی زانکووی ئیمه ش بپروا، وه
به نوستووه کانی ئیمه به خبه ری، وه به به خبه رانی ئیمه ئیراده، وه به
دانیشتوانی ئیمه هه ستان، وه به بیده نگه کانی ئیمه هاوار، وه به نوسه رانی
ئیمه په یمان، وه هونه رهنه دانی ئیمه دهرد، وه به شاعیرانی ئیمه هست و
تیگه یشتن، وه به لیکوله ره وانی ئیمه نامانج، وه به راگه یاندن-کارانی ئیمه
راستی، وه به حسودانی ئیمه شیفا، وه به خوټینانی ئیمه ویژدان، وه به

زمان-پیسانی ئیمه ئه ده ب، وه به دهسته کانی ئیمه یه کیه تی، وه به خه لکی ئیمه خوئاگایی، وه به هه موو گه لی ئیمه هه ولی بریاردان وه ئاماده باشی فیداکاری وه شایسته یی
 بزگاری و سه ره رزی ببه خشه.

ئیلاهی! ژیانیک به من ببه خشه، که له ساتی مه رگدا له بهر بی به ره می ئه و ساتانه ی بو ژیان به سه بریدن به سه ر چوو ه سه رته نه خو م. وه مردنیکم پی ببه خشه که له بهر بی هه ده یه که ی تازیه بار نه بم. له بهر ئه وه ی هه رکه سیك به هه مان شیوه ده مریت که ژیان به سه رده بات. خوایه روخسه تم پی بده تا ئه و، واتا مردن، من بوخو م هه لبرژرم به لام به و شیوه یه ی که تو پیتخوشه. خوایه ئه تو فیری چون ژیانم بکه، بوخو م فیری چون مردن ده بم. خوایه ئیمه له و کاره ساته پیسه ی به رژه وه ندی په رستی، که نیستا بو مان بو ته دین، وه بو ته نه خو شیه یه ک که له بهر گشتگر بوونی ئه وه ی به ساغی ما بیته وه نه خو ش ده رده که ویت، بپاریزه.

تا بو پاراستنی به رژه وه ندی راستی وه ک دژه یاسا نیشان نه ده م. تا ئازادی یه که م نه بیته ته ئه سیری په سندرکونی گشتی، تا دینه که م له پشت روخساری ئاینیم دا نه شاردریته وه، وه دو اکه وتنم من نه کاته لاسایی که ره وه ی لاساکه ره وانم. تا ئه وه ی به راستی ده زانم، له بهر ئه وه ی به خراپی ده زانن، نه شارمه وه.

ئیلاهی! به خششیکم پییده تا بپروا ناو و ناننم بو نه هینیت، هیزم پی ببه خشه تا نانه که م وه هه تا ناویشم بجه مه مه ترسی بپروامه وه.

ئیلاهی! کافر کی یه؟ موسلمان کی یه؟ شیعه کی یه؟ سوننی کی یه؟

سنوره دروسته کانی هر یه که یان، کوی یه؟ من نارهم نوم نهو یه که پوژنیک ناستی ههستگردن و ناسینی ناینی، لهو ولاته دا، بگاته جیگایه که وته بیژه رسمی یه کانی ناینی نیمه، بهو شیوه یه که سلیمان کتانی (پزیشکیکی مهسیحی یه) "فاتیمه" ی ناساندوه، وه بهو شیوه یه که د. جورج جرداق (پزیشکیکی مهسیحی یه) باسی "عهلی" کردوه، وه بهو شیوه یه که ماسنیونی کاسولیک لیکولینهو ی لی کردوه "نهمل و بهیت"، وه نهبو زه پری غه ففاری بهو شیوه یه که جوده السحار نوسیویه تی لهبار ی، وه ههتا "قورئانیش" بهو شیوه یه که بلاشر (که شیشی رسمی کلینسا) ته رجومه ی کردوه، وه پیغه مبر بهو جوژه ی که ردنسن (تویژهریکی جوله که یه) ده بیینیت، لی ی تی بگن.

نیلامی! من بی بهش بکه له هه موو نهو باشیانه ی که به که لک خه لک نایه ن! وه توشی نه فامی درندانه ی نهو زانسته باشانم مه که که له بهر پراکیشانی ههسته بلنده کان، وه لوتکه ی میعراجه ناراسته کان، درهوشانهو ی برسیه تی له قولای چاویک دا، وه خه تی شینی قامچی یه که له سه ر پشتیک نه بینم!

❖ به شیک له میوه کانی زهوی

له لهرمنسی یعوه وهرگیز پراوه بۆ لینگلیزی له لایین لهرمنسی بوسی

فریو مه خو، ناتانیال، بهو'ناو نیشانه ناسازگاره‌ی که من پیمو ابوو گونجاوه بیده مه ئهو کتیبه. لهوانه بوو ناوم لینا با مینالکاس، بهلام مینالکاس هرگیز، زیاتر له خودی خو، بوونی نه بووه. تاکه مروفتیک که لهوانه بوو ناوه کهیم پیوه بهستبایهوه هی خو: بهلام ئهو کاته چون ویرابام ئیمزای بکه؟

من خو،م خستوته ناو ئهو کتیبهوه بهی سوژ یان شهرم: وه ئه گهر هه ندیک جار تییدا باسی هه ندیک سه رزهوی ده کهم که من هرگیز سه ردانم نه کردوون، یان هه ندیک بون که من هرگیز هه لم نه مژبون، هه ندیک کردار که من هرگیز نه انجام نه داوون - یان باسی تو، ناتانیالی من، که هیشتا نه مدیتوی - ئه مه دوو پوو یی نیه، وه ئهو شتانه زیاتر هه له نین لهو ناوه ی که من توی پی بانگ ده کهم، نازانم ناوی تو چی ده بیته - هی تو، ناتانیال، که تو پوزیک ده مخوینیهوه.

وه کاتیک تو منت خوینده وه، ئه م کتیبه فه ری بده - ره به رو دهره وه. لهوانه یه ئاره زووی ئه وه ی پی به خشیبی که به رویه دهره وه - که به رویه دهره وه له هر شوینیک که لهوانه یه ئیستا له وه ی بیت، له شاره کهت، له خیزانه کهت، له ژوره کهت، له بیره کانت. کتیبه که ی من له گه ل خو ت مه به. ئه گهر من مینالکاس بام، ده بوو ئهو ده سته ی تو م به ره له دابا که گرتبووم وه پیم گوته بای که من له بیر بکه ی.

خۆزگه کتیبه‌که‌ی من فیرت بکات که گرنگی زیاتر به خۆت بده‌ی نه‌ک به‌و (کتیبه‌که) —وه پاشان گرنگی زیاتر به هموو ئه‌وانی تر بده‌ی نه‌ک به خۆت.

"خۆشبه‌ختی یه ته‌مه‌له‌که‌م که زۆر نوست

ئێستا خه‌ریکه به‌خه‌به‌ر دیت."

هیوا مه‌خوازه، ناتانیال، که خوا لێره‌و له‌وی بدۆزیه‌وه —به‌لکو له هموو شوینیک.

هموو بونه‌وه‌ریک ناماژه بو خوا ده‌کات و هیجیان ئه‌و ده‌رناخه‌ن.

هر بونه‌وه‌ریک که ڕنگای پێده‌ده‌ین چاوه‌کانمان بۆلای خۆی ڕاکیشینت بیرمان له خوا دوور ده‌خاته‌وه.

له کاتیکدا خه‌لکی تر کتیبیان ده‌رده‌کرد یان کاریان ده‌کرد، من، به‌پێچه‌وانه‌وه، سێ سال له گه‌شتکردنم ته‌رخان کرد بو له‌بیربردنه‌وه‌ی هموو ئه‌وه‌ی که به میشکم فیری بوووم. هه‌لوه‌شاندنه‌وه‌ی ئه‌و فیری بونه‌و هیواش و گران بوو: زیاتر که‌لکی هه‌بوو بو من له هموو ئه‌و فیری بونه‌ی له‌لایه‌ن مروغه‌وه ده‌سه‌پێندریت، وه به‌راستی سه‌ره‌تای په‌روه‌ده‌یه‌ک بوو.

تو هه‌رگیز ئه‌و هه‌ولانه ناناسی که پێویستن بۆ ئه‌وه‌ی ژيانت به‌دل بێت: به‌لام ئێستا که ژيان ئێمه‌ی به‌ ده‌له، وه‌کو هه‌موو شتیکی تر ده‌بیت —هه‌ست بزۆین بێت.

من گوشتی خۆم ته‌مبێ کرد، چیژی زیاترم له ته‌مبیکردنه‌که وه‌رده‌گرت له‌وه‌ی له هه‌له‌که‌م —بۆیه هه‌ست بوون ئه‌و شانازه‌ی بوو که من فریوم دا له تاوان نه‌کردن.

له‌ناو خۆتدا بیروکه‌ی شایسته‌یی دامرکینه‌وه —یه‌کینکه له خشته له‌رزوکه گه‌وره‌کانی میشک.

...به‌دیریژی ژيانمان ئێمه هه‌شکه‌نجه دراوین به‌وه‌ی نادانیایی ڕنگایه‌کانمان. چۆن باسی بکه‌م؟ هه‌موو هه‌لبژاردنیک، که مروغه‌ بیری لێده‌کاته‌وه، تو‌قینه‌ره: ئازادی کاتیک هیچ نه‌رکینک نیه ڕینومایی بکات، تو‌قینه‌ره. ئه‌و ڕنگایه‌ی که

پیویسته ههلببژدردریت به ولاتیکی تهواو نه دوزراوه دا دریز ده بیته وه، که تییذا هه که سیک دوزینه وه کانی خوئی نه انجام ده دات، وه —سهرنجی نه وه بده— ته نیا بو خودی خوئی: که واته نالوزترین پیره وه له تاریکترین به شی نه فریقا زور به ناساتری جیا ده کریته وه.... دارستانه خاوه ن سیبهره کان چا وچنو کمان ده که ن، له گهل تراویلکه ی کانیوا وه هه می شه یی یه کان. یان زیاتر، کانیوا وه کان بو نه شوینه ده پون که ناره زوه کانی ئیمه فه رمانیان پی ده که ن: چونکه ولاته که ته نیا کاتیکی دیته بوون که نزیکبوونه وه ی ئیمه شیوه ی پی ده به خشیت، وه دیمه نی ده ورو به رمان ورده ورده شیوه ده گرت له هه مان کاتدا که ئیمه به ره وپیشه وه ده چین: ئیمه ناتوانین به دووری ناسو ببینین: وه هه تا دیمه نی پیش چاویشمان هیچ شتیکی نه جگه له پرویه کی جیگره وه ی گوړاو.

به لام بوچی به راوردکاری بکه ین کاتیکی مه سه له که نه وه نده جددی یه؟ ئیمه بهرومان وایه که پیویسته سهره انجام خوا بدوزینه وه. بو ئیستا، به داخه وه، ئیمه له کوین تا وه کو نویژه کانمان ناراسته بکه ین؟ له کوتاییدا، به وه کوتایی پیدینین که ده لئین 'نه وه —که ناتواندریت بدروزیته وه— له هه موو شوینیکه، له هه شوینیکه، وه به ریکه وت ده که وینه سه نه ژنو.

وه که واته، ناتانیال، تو وه کو نه مروقه ی که پیویسته شوین بکه وی وه کو نه و پینیشانده ری که پروناکی یه که ی له دهستی خویدا یه.

بو هه شوینیک بپوی، تو توشی هیچ نابی بیجگه له خوا، "خوا،" مینالکاس وایگوت، "نه وه یه که له به رده می ئیمه یه."

ناتانیال، ته ماشای هه موو شتیکی بکه کاتیکی به ریگای خوتدا ده پوی، به لام له هیچ جیگایه که مه مینه وه. له بیرت بیت که ته نیا خوا زوو گوزهر نیه.

با گرنگی له تیروانینی تودا بیت، نه که له و شته ی که سهیری ده که ی.

هه موو زانیاری کوکراوت له به ره ی نه وه ی له ده ره وه ی خوته له ده ره وه ی تو ده مینیتته وه بو هه تا هه تایه. بوچی نه وه نده گرنگی پی ده به خشی؟

کهک له خواستهکاندا هیه، وه کهک له پازیبوونی خواستهکان - چونکه بهو شیویه زیاد دهن. وه له راستیدا، ناتانیال، هر یهکیک له خواستهکانی منی بهیترتر کردوه زیاتر له خاوهنداریتی ههمیشه - فریودهری تهنی (شتی) خواستهکهم.

زوریان شتی بهتامن، ناتانیال، چونکه من بههوی ئهوینهوه توامهوه. درهوشانهوهی ئهوان له سوتانی بهردهوامی من بو ئهوانهوه هات. من هرگیز ماندوو نهبووم. ههموو خوینگهرمی یهک منی به ئهوینهوه تواندهوه - به تامهوه تواندمیهوه.

هه لگه پراویهک له ناو هه لگه پراوهکان، من به بهردهوامی پراکیشراوم بو لای دژیتهترین بیرو پرایهکان، گومرترین بیرهکان، ئهوپهپی لیکدورکهوتنهوهکان. هیچ شتیکی سهرنجی پراوهکیشام له هیچ میشکیک دا تهنیا ئهوه نه بیته که ئهوی لهوانی تر جیاواز نیشان ددها. من هینده دوور رویشتم بو ئهوهی بهزهیی له خوم قهدهغه بکه، که بو من تهنیا وهکو ناسینیکی پهتی ههستیکی ناسایی دهچوو. نهخیر، بهزهیی نا، ناتانیال - خوشهویستی.

ههنگاو بنی بهبی بریاردان له بهارهی ئهوهی که ههنگاوهکته راسته یان ههلهیه. خوشهویستی پیشان بده بهبی گرنگیدان بهوهی که ئهوهی خوشتههویت باشه یان خراپه.

ناتانیال، من وانهی خوینگهریت فیردهکهم.

ژیانیکی په ریشانهکر، ناتانیال، نهک ژیانیکی نارام. با هیچ پشوویهک نه بیته بیجگه له خوی مردن. من بهداخهوه که ههموو ئاره زوویهک، ههموو وزیهک که منیان پازی نه کردوه له ماوهی ژیانندا لهوانهیه بهمیننهوه بو ئهوهی شهکهنجم بدن. هیوام وایه که دواي ئهوهی که من له سهر ئهه زهویه ههموو ئهوهم دهرپهپی که له ناومدا بوو وه چاوه پوانی دهرپهپی بوو - هیوام وایه که من بمرم به پازیبوونهوه ئهوپهپی بی هیوایی یهوه.

نەخێر، بەزەیی نا، ناتانیال، خوشەویستی. بەدانیایی یەوێ تو تێدەگەیی کە ئەو دووێ وەکو یەك نین. ئەوێ ترسی لە دەستدانی خوشەویستی بوو کە وایلیکردم هەندیکجار بەزەیی دەربێرم لە بەرامبەر خەمەکان، گرتەکان، و نازارچەشتەکان کە بە پێچەوانەوێ من بە ئەستەم دەمتوانی بەرگەیان بگرم. بوو هەرکەسیک گرنیگیدان بە ژبانی خوێ بوخوێ جیبەیلە.

من ناتوانم بنوسم ئەمڕۆ چونکە بەرداشیک لە تەویله کەدا دەخولیتەوێ. دوینی من بینیم: بە کلۆزا کەوت. کا و پۆشەکە توژی لی هەستا: دانەویله کە پزایە سەر زەوی. تەپوتۆزەکەیی خنکینەر بوو. ژنیک بەرداشەکەیی دەچەرخاند. دوو کوپیی جوانی پیخواس دانەویله کەیان کو دەکردهوێ.

من دەگریەم چونکە هیچ شتیکی ترم نیە بیلیم.

من دەزانم کە مڕۆف نابیت دەست بە نوسین بکات کاتیکی هیچی تری نیە بیجگە لەوێ بلیت... وە لەگەل ئەوێ شدا نوسیومە و دەبیت زیاتر بنوسم دوبارە لەسەر هەمان بابەت.

ناتانیال، من حەز دەکەم کە خوشی یەکت پی ببهخشم کە هیچ کەسی تر تا ئیستا پی نەبەخشیوی. من نازانم چۆن بپریژم لەگەل ئەوێ شدا ئەو خوشی یە هی منە. من پیمخوشە بە هوگری زیاترەوێ قسەت لەگەل بکەم بە بەراورد لەگەل هەر کەسیکی تر کە لەوێتای هەیی قسەیی لەگەل کردووی. من پیمخوشە بینم بۆلای تو لەو کاتژمێرەیی شەودا کە کتیب لەدوای کتیب کردوێتەوێ، وە پاشان زۆر کتیبی مەزنت داخستوێتەوێ دواي سەیرکردنی هەریه کیکیان بۆ گەران بوو شتیکی کە زیاتر بیت لەوێ تا ئیستا پی ی وتووی: کاتیکی تو ئیستاش چاوه پوانیت هەیه: کاتیکی خوینگەرمی یە کەت خەریکە دەگوپیت بوو خەمباری بەهوێ ویستنی پۆزی یەوێ. من تەنیا بوو تو دەنوسم: من تەنیا بوو تو دەنوسم لەو کاتژمێرانەدا. من پیمخوشە کە کتیبیک بنوسم کە لی یەوێ هەموو بیریک و، هەموو هەستیکی من بوو تو غایب بن، کە تێیدا تو هیچ نەبینی تەنیا

بەرەوپیشچونی خوینگەرمی خۆت نەبیت. من پیمخۆشە کە بێم بۆلای توو وات لیبکەم خۆشت بویم.

غەمگینی هیچ نیه جگە لە خوینگەرمی دامرکاو.

هەموو بونەوهرێک توانای پەتە بوونی هەیه: هەموو هەستیک توانای چەندجارەبوونی هەیه.

هەستەکانم گۆلیان گرتووه لە مندا وەکو نیگایەکی خوایی.

دەتوانی لەمە تیبگەیی - کە هەموو هەستیک بوونی هەیه و ئامادەیه، بە نەپراوہیی؟

ناتانیال، من فیری خوینگەرمیت دەکەم.

کردارەکانمان بە ئیمەوہ لکاوان وەکو ئەوہی تروسکایی بە فوسفۆرەوہ لکاوہ.

ئەوان ئیمە دەتویننەوہ، ئەمە راستە، بەلام دەماندرەوشیننەوہ.

وہ ئەگەر گیانەکانمان هیچ شایستەیی یەکیان هەبیت، ئەمە لەبەر ئەوہیە کە گەرمتەر سوتاون لە ئەوانی تر.

کینگە مەزنەکان شوردرانەوہ لە سپیایی بەرەبیاندا، من ئیوہم بینوہ: دەریاچە

شینەکان، من خۆم لە ئاوەکانی ئیوہدا ششتوہ - وە من بو هەموو نازیکی

شنەبای پیکەنیناوی زەردەخەنەم پیشان داوہ وەکو وەلام - من هەرگیز نابیت لە

گێرانبەوہی ئەمە بو تو ماندوو بېم، ناتانیال. من فیری خوینگەرمیت دەکەم.

ئەگەر من شتی دلگیرترم زانیبا لەوانە، ئەوا باسی ئەوانم بو دەکردی - بەلی،

بەلی، باسی ئەوان و هیچ شتی تر نا.

تو فیری ژیریت نەکردووم، مینالکاس. ژیری نا، بەلکو ئەوین.

من هەستی زیاتر لە هاوپی یەتیم هەبوو بو مینالکاس، ناتانیال، وە زۆر بەکەمی

کەمتر لە ئەوین. من وەکو بڕایەکیش خۆشم ویست.

مینالکاس مەترسیدارە: لی ی وریا بە: مروفە ژیرەکان ئیدانەیی دەکەن، بەلام

مندالەکان لی ی ناترسین. ئەو لە خۆشوێستنی هەموو شتیکیان دادەبڕیت

تەنیا خیزانەکانیان نەبیت وە فیریان دەکا کە بەھیواشی بەجی ی بیلن: ئەو

دلەکانیان ماندووی پینخوشبوونی ئه و میوهیه دهکات که کیوی و ترشه، له گه ل' خوشه ویستی بو زانینی ئه وینه سهیره کان. ئه ه، مینالکاس، من به خوشی یه وه که شتم ده کرد له گه ل' تو به زور- پینگی تردا. به لام تو پرت له لاوازی ده بو وه، وه بانگه شهی تو بو ئه وه بوو که فیرم بکهی که تو به جیبیلیم.

ئه گهری سهیره هه ن له ناو هه موو مروقی کدا. 'نیستا' له ناو خویدا هه موو 'داها تو وه کانی' تیدا ده بیست ئه گهر 'پا بردوو' میژو وه کهی خوئی نه خزان دینته ناوی. به لام، به داخه وه، ته نه ا شت وه ته نیا ئه وهی پا بردوو ده توانیت پینشکه شمان بکات هیچ زیاتر نیه له ته نه ا یه ک شت و یه ک داها توو- که له برده می ئیمه ده کرتی وه وه کو پردیکی بی کوتا به سه ره بو شایی دا.

ئیمه ته نه ا ده توانین له وه دلنیا بین که هیچ کاریک نه کهین که توانای تیگه یشتن له ومان نییه. که تیگه ی و اتا هه ست ده کهی توانای ئه نجامدانیت هه یه. "ئه وه ندهی ده گونجیت مروقی هه تی له بهرچا و بگره" - با ئه وه دروشمی تو بیست. شیوه جوژاو جوژه کانی ژیان: یه ک به یه کیان، بو من جوان ده رکه وتن. (ئه مهی من به توئی ده لیم ئه وه یه ی که مینالکاس به منی وت.)

به راستی من هیوام وایه که هه موو ئاره زوو و هه موو خراپی یه کانم ناسیبیت: به لایه نی که مه وه پشتیوانیم لی کردوون. هه موو بوونی من به ئاره زوو وه پاکیشراوه بو هه موو پینبازه کان: وه له هه ندیک ئیواره دا ئه وه نده شیت بووم که نیریک بوو بپروا به گیانی خووم بکه م، هه ستم کرد زور نیریکه له وهی له جه ستم پابکات. مینالکاس ئه مه شی وت.

وه ژیانمان خرابایه برده ممان وه کو ئه و پهرداخه به فراوه، ئه و پهرداخه ته پری که که سیکی نه خوش به دهسته تاداره کانی یه وه گرتوویه تی، که پی ی خوشه بیخواته وه، وه که به یه ک قم دهیخواته وه، ده زانیت که پیویسته چاره پری بیست، به لام توانای لیکردنه وهی ئه و پهرداخه به تامه ی له لیوه کانی نیه، ئاوه که زور سارده، وه تایه کهش زور به گهرمی داوای ئاوه که دهکات.

ئەھ، چەندە بە قولى ھەوای ساردی شەوم ھەلمزێوە، ئەھ، پەنجەرەکانا وە ئیو، پڕیشکە ڕەنگ زەردەھەلگەراوھکان کە لە مانگەوہ جوگەلە دەبەستن بەناو تەمى شەودا، زۆر وەکو ئاوی کانی یەك دەچن- کە پێدەچیت یەکێک بتانخواتەوہ.

ئەھ، پەنجەرەکان! چەند جار من ناوچاوانی خۆم ساردکردوتەوہ بە شوشەکانتان، وە چەند جار، کاتیک دەردەپەرم لە لەرزە بەرگەنەگرتووھکانی جینگایەکەم وە ڕادەکەم بو ھەیوانەکە، ئارەزووھکانم نامینن وەکو تارمایی لەبەرچاوی ئاسمانە فراوان و ئارامەکاندا!

لەرزو تاییەکانی پوژە پویشتووھکان، ئیوہ گوشتی منتان تۆاندوہ بە سوتانیکی کوشندە: بەلام چەندە مەزنە ماندویتی گیان کاتیک ھیچ شتیک سەرنجی پەرت ناکات لە خوا!

چەسپاوی سوپاسگوزاری یەکەى من ترسناک بوو: من تێیدا ھەلمزێرام بو ڤو- لەناویردن.

"تو زۆر دەگەڕی ی،" مینالکاس پی ی وتم، "بەدوای خۆشەختی مەحالی گیان دا."

دوای پوژە سەرەتایی یەکانی خۆشی یە گومانوای یەکە خراپی پویشتبوو - بەلام پێشئەوہى من مینالکاس ببینم - من، بە ماوہیەکی پەشوکاوی دوودلی دا تێپەڕیم: وەکو تێپەڕین بە زەلکاویکدا وابوو. من نقوم بووم و تیکشکام بوئاو خەوہ قورسەکان کە ھیچ پڕیک نوستن بەس نەبوو بو چاککردنەوہى من. من دوای ژەمەکان پالەمدەدایەوہ: من دەنوستنم، من بەخەبەردەھاتم ماندووتر لە پێشتر بووم، بە مێشکیکی نوستووہوہ، وەکو ئەوہى لە قوئاغەکانی سەرەتای شینوہ-گوێژان داہم.

چەرخانە ئالۆزەکانی ژیان: ڕەنجە شاردراوھکان، لەدایکبوونە نەناسراوھکان، لە دایکبوونە دژارەھکان، خەوآلویی، بی ئیرادەیی: من نوستم وەکو کۆرپەلە و قوئاخەیک: من ڕینگام دا، بەو بوونەوہرە جیاوازەى کە دەبووم بەو- لە ناو

خوښمهوه. هه موو شو پووناکی یه ی که به من گه یشته وهکو شوو بوو که پالیورا بیت به قولایی له سر قولایی شوو سهوزهکان، به ناو گه لآو لآخی دره ختهکاندا: تیگه یشتهکانم شیواو بوون، کپکرا بوون، وهکو هی که سیکی تاساو یان سرخوش. من نزام کرد، "با قهیرانه که خوئی دهرخات نیستا، دست به جی، با نه خوشی یه که خوئی رابگه یه نیت، نازاره که بریمیهوه!" وه میشکم ههستی ده کرد وهکو ناسمانه زیراناوی یهکان، بارکرا بوو به هوره نزمکره وهکان، له پوزگارینکدا که هه ناسه دان به نیزیکی هی مه حال بوو، وه هه موو سروشت به پوروشوه چاوه پئی ی شریقه هی هوره بروسکه بوو که کیسه ناوی گران- به گالته چاری و تاریکهکان دهکاتهوه که نیلیی ناسمان داده پووشن.

ماوهی چهنده، چاوه پروانی، تو به ردهوام ده بی؟ وه جارینکی تریش، چی بو نیمه ده مینیتتهوه که بزین له پیناویدا؟ "چاوه پروانی! چاوه پروانکردن بو چی؟" من هاوارم کرد. "چی ده توانیت بیت که له خودی خو مانه وه پهیدانه بیت؟ وه چی ده توانیت پهیدا بیت له نیمه که ده مینکه نایزانه؟"

له دایکبوونی هابیل، ده زگرانی من، مردنی نیریک- هه موو شو گوپانه نه خوازاهوی ژیانم، دور له وهی که کوتایی به بی ههستی و خوینساردی من بینیت، واپنده چوو زیاتر به رمبداتهوه بو ناستی قولتر، چونکه واده پنده چوو مرگه دروینه که له نالوزی بیم و بی- بریاری نیراده مهوه سرچاوه بگریت. من ده بوو پیم خوشبا، وهکو سهوزهیک، نوستبام تا وهکو بی کوتا له ناو شی ی زهوی دا. هه ندیکجار، من به خویم ده گوت که چیزه ههسته کی یهکان کوتایی به کیشه کهم دینن، وه من هه ولم ده دا که میشکم نازاد بکه به زور ماندوو کردنی جهستم. پاشان دیسان ده نوستمهوه کاتر میز له دوی کاتر میز، وهکو مندالی بچوک که ههست به خه والویی ده کهن به گه رما وه نیوه پویان ده خرینه ناو جیگا له کاتی جموجولی مالینکی پر چالاکی دا.

پاشان، خوا ده زانی له کوی وه بانگه کرامهوه، من به خه بهر ده هاتم، به دلنیکه وه که لینه ده دا و میشکینکه وه که خه والوو بوو. شو پووناکایی یه ی که تروسکایی

یه‌ک‌ی ده‌هاته ناوه‌وه له خواره‌وه‌را له درزه‌کانی په‌رده داخراوه‌کانه‌وه، وه دره‌وشانه‌وه‌ی سه‌وزی ده‌خسته سه‌ر فریزوه‌که له‌سه‌ر بنمیچه سپی یه‌که- پووناکی ئه‌و ئیواره‌یه تاکه دل‌دانه‌وه‌م بوو، نه‌رم و دل‌پرفین بوو وه‌کو ئه‌و تروسکایی یه‌ی که پالیئوراوه به‌ناو گه‌لایه‌کان و ناودا وه ده‌له‌رزیت له زالکی ئه‌شکه‌وته تاریکه‌کاندا، بو‌ئو چاوانه‌ی که له‌میزه‌ راهاتوون له‌گه‌ل تاریکه‌کانی‌اندا.

ژاوه‌ژاوه‌کانی ماله‌که به‌ نا‌رونی ده‌گه‌یشتنه من. من به‌هیواشی زیندوو‌بو‌مه‌وه. من خووم له‌ناو ئاوی شیله‌وتین دا شرد وه به‌ سستی پویشتم بو‌ ده‌شته‌که، تاوه‌کو کورسی ناو باخچه‌که له‌ ته‌مه‌لی دابوو، من چاوه‌پیم ده‌کرد که ئیواره‌ دابیت. من به‌به‌رده‌وامی ئه‌وه‌نده ماندوو بووم که نه‌مده‌توانی قسه‌ بکه‌م، گوئی بگرم، یان بنوسم. من خویندمه‌وه:

"...ئو له‌به‌رده‌می خو‌ی پینگا چولکراوه‌کانی ده‌بینی، واقه‌کانی ده‌بینی کاتیک ئه‌وان باله‌کانیان بل‌اوده‌کرد و خو‌یان ده‌شرد. لیره‌ ئه‌مه‌م به‌ده‌سته‌وه ده‌مایه‌وه که ده‌بوو من بژیه‌م.

من ناچارکراوم که نیشه‌جی بم

له‌ژیر گه‌لایه‌کانی جه‌نگه‌لدا،

له‌ژیر دار به‌پرووه‌کاندا،

له‌م ئه‌شکه‌وته‌ی ژیر زه‌وی دا.

سارده ئه‌و خانوه‌ زه‌مینی یه:

من لی‌ی ماندووم.

دوله‌کان خه‌مبارن

به‌رزن گرده‌کان

شوینی نیشه‌جی‌بوونی خه‌مناک، دامه‌زیندراون به‌ش به‌ش،

داپوشرا‌بوون به‌چه‌قلی-

پینگه‌یه‌کی غه‌مگینه."

ئهو ههستهی که جوړه ته واویه کی ژیان گونجاوه، هه چهنده ئیستاش به دهست نه هاتوه، هه ندیک جار تروسکایه که ی دههاتنه ناوه وه، پاشان زیاتر دههاتن، پاشان زیاتر و زیاتر به پینداگری، سهردانگردنی بهرده وام. "نابل" من هاوارم کرد، "با ده لاقیه که بگریته وه، با پروناکی پوژ به گورزه و لیشاو بیته ژوره وه، با له کوتایی دا بدره وشیتته وه له ناو ئهو تاریکی یه په ستانه دا!"

ته واوی بوونم ههستی ده کرد، ههروه کو ئه وه ی نایابیک بیهه ویت وزه ی خوئی نوئی بکاته وه له گهرماوی نوئی ی دا. من چاره پروانی پینگه یشتنیک ی ترم کرد. ئه هه، ئه گهر ته نه ا چاره کانم ده یان توانی به بینینیک ی نوئی وه بینن، ئه گهر ته نیا ده متوانی پاکیان بکه مه وه له توژی کتیبه کان، زیاتر وه کو ناسمانه کانیان لی بکه که ئیستا سهیریان ده که ن که ئه مپو شوژدراونه ته وه به بارانه تازه کان وه گهش و پاکن. . . . من نه خوش که وتم، من گه شتم کرد، من مینالکاسم بینن، وه ماوه ی چاکبونه وه سه رسامکه ره که م شیوه گوپین بوو. من دوباره له دایک بوومه وه به خودیک ی نوئی وه، له سه رزه مینیک ی نوئی وه له ناو ئهو شتانه ی که به ته واوی نوئی بوون.

ناتانیال من باسی چاره پروانیت بو ده که م. من ده شته کانم بینون که له هاویندا چاره پئی بوون، په روشی که میک باران بوون. توژی سه ر پینگایه کان ئه وه نده سوک بوو بوو که پشووه بایه کیش هه لیده ستاند. ئه وه هه تا په روشیش نه بوو- ئه وه دل په راوکی بوو. زه وی تیک و قلشی گه وره گه وره ی تیبوون به هوئی وشکه سالی یه وه، هه چهنده باشتر واده ده که وت که به خیره اتنی ئاوی ناینده بکات. بوئی خوشی گوله کیوی یه کانی که ویه کان بهرگه نه ده گرا، جیهان به هه ناسه گراوی ی یه وه که وت بوو له ژیر گهرمای خوژ.

هه موو پاش نیوه پرویه که ده پرویشتین بو ئه وه ی پشوو بدهین له ژیر که پره که، ئه وه شویننه ی که میک نوا درابووین له توندی یه زوره که ی پروناکی یه که. ئه وه ئه وه کاته ی سال بوو که قامیشه شه که ره گه یشتوه کان پرپوون له هه ئاله وه به نیانی لاکه کانیان ده وه شانندن بو ئه وه ی توژه به پیت- که ره کان له ده ره وه بلا و بکه نه وه.

که له سهسر پینگات وه سستا وه تووش پروت لی وه گیترا! چونکه تو به پیچهوانه وه نهوت به خه یالی خوئدا هینابوو.

ناتانیال، خوا ته نیا ده بیئت چاره پروان بکریت. نهوهی چاره پروانی خوا ده کات، ناتانیال، ناتوانی له وه تیپگات که خاره نی خواجه. بپوا به وه بیته که خوا و به خته وه ری به کیکن، وه هه موو به خته وه ری به که ت بجه نه م ساته وه.

ههروه کو نه وهی خانمان له پوژه لاتی رهنگ زهرد دا هه موو سامانه که یان به خو یانه وه ده خه ن، منیش هه میسه له گه ل خوئدا هه موو نه وهی هه مه هه لم گرتووه. له هه موو بچوکتین ساته کانی ژیانمدا وا هه ستم کردووه له ناخمددا هه موو سامانه که م هه یه. سامانه که م پیکنه هاتبو له کوئردنه وهی زور که لوپه لی تایبه تی مه زن، به لکو پیکه اتبو له هه ر تاک ستایشیکی من بو نه وان. من به به رده وامی هه موو سامانی خو م له ژیر ده سه لاتی ته وای خوئدا هه لگرتووه.

سهیری ئیواره بکه وه کو مردنی پوژه که: وه سهیری به یانی بکه وه کو له دایکبوونی هه موو شته کان.

با هه موو ساتیک دیدگای تو نوی بکاته وه.

مروقی ژیر نهو که سهیه که به به رده وامی سه رسامی نوی ی هه ن.

هه موو مانه دیوتی به که ی میشتکت، ناتانیال، له جوړاوجوړی و فره یسی هه بوونه کانتسه وه سهرچاره ده گریت. تو هه تا نازانی کامه یان له هه موویان به باشتر ده زانی وه له وه ش تیناگی که تاکه بوونیک که به هایه کی هه یه ژیا نه.

بچوکتین ساتی ژیان له مردن به هیزتره وه دوا ی ده خات. مردن هیچ نیه جگه له پووخسه تیک که به خشراره به هه بوونی شیوه کانی تری ژیان، بوئه وهی هه موو شتیک به نه پچراوه یی نوی ببیته وه، بوئه وهی هیچ شیوه یه کی ژیان زیاتر له و کاته ی پیویستیه تی بوئه وهی خو ی ده ربپریت نه خایه نیئت. خووش به حالی نهو ساته ی که تییدا وشه کانت دهنگ ده ده نه وه. هه موو کاته کانی تر، گو ی بگره: به لام کاتیک قسه ده که ی، هیچی تر گو ی مه گره.

پیویسته ناگریکی گه وره بکه یه وه به هه موو کتیبه کانت له دلندا، ناتانیال.

ناشتنیک

مروّف هندیك كتیب ده خوینیتوه کاتیک له سهر کورسی یه کی باریک له بهر دم میزه یه کی قوتابخانه دانیشتوه.

هنديك كتيب به پياسه كردن له دهره وه ده خویندرینه وه (که میك له بهر قه باره که یان): هندیکیان بو ناو دارستانه کائن، هندیکیان بو ناوچه لادی نشینه کانی تر دهن، سیسیرو دلیت. هندیکیانم خویندوتوه له ناو گالیسکه دا: هندیکی تریان له کادین دا. هندیکیان امان لی ده کهن پروا به هه بونی گیان بکه یین: هندیکی تریان امان لی ده کهن لی بی هیوا بین. هندیکیان ده یسه لمینن که خویه که هه یه: هندیکیان ناتوانن بیسه لمینن.

هنديکیان ته نیا له کتیبخانه ی تایبه تی دا ریگیان پیده دریت: هندیکی تریان پیاندا هه لگوتراوه له لایه ن زور ره خه گری بهرجه سته وه.

هنديکیان هه ن باسی هه چ ناکه ن ته نیا پهروه رده کردنی میش ههنگونه نه بیت، وه له وانیه که میك به ته کنیکی دابندرین: هندیکی تر که زور باسی سروشتیان تیدایه، که دوا ی خویندنه وه یان هه چ پیویست ناکات برویه ده ری بو پياسه یه ک. هندیك هه ن که پیاره ژیره کان به که میان ده زانن، به لام منداله بچوکه کان ده خه نه جوش و خروشه وه.

هنديکیان پییان ده وتریت "گولچینی نه ده بی" وه باشترین وتراویان تیدایه له باره ی هه رشتیک که له ژیر خوړ دایه. هندیك هه ن که هه مۆل ده دن وات لیکه ن ژیانته خوش بویت: هندیکی تریان دوا ی نوسینیان نوسه ره که یان توشی خو کوشتن بووه. هندیکیان هه ن که کینه ده درونه وه وه بهرهمی نه وه هه لده گرنه وه که دره ویان کردوه. هندیکیان، کاتیک ده یان خوینیه وه، وایده چیت بدره وشینه وه، بارگاوی کراون به نیگا، به تامکردن به بی فیزی. هندیك هه ن مروّف خوشی ده وین وه کو نه و برایانه ی که زور پاکتر و باشتر ژیاون له نیمه. هندیك هه ن به زمانی نه وه نده سه یر نوسراون که هه تا دوا ی لیکولینه وه ی قول له باره یان، گونجاو نه لیمان تی بگه ی.

ناتانیال، که ی ناگریکی گه وه بکهینه وه به هه موو کتیبه کانمان؟
هه ندیکیان په نجا فلس ناهینن: هه ندیکیان بی ئەندازه به بهان.
هه ندیکیان باسی پاشا و شارژنهکان دهکن، وه هه ندیکیان باسی زۆر هه ژارهکان
دهکن.

هه ندیک هه ن که وشهکانیان شیرینترن له خشه خشی گه لایهکان له نیوه پو دا.
کتیبیک هه بوو که 'جۆن پوئنه که ره ی دهخوارد، وه ک جرجان (به لای منه وه، دپوو
خوشر بوون): گه ده ی دوترشاند وه دواتر هه ندیک شتی دههاته پیش چاوان.^۱
ناگریک، ناتانیال، له هه موو کتیبه کانمان!!

ئه وهنده بهس نی یه بو من که لمی که نار ده ریا نه رمه: پی یه پیخواسه کانم
دهبیت ههستی پی بکه ن. من ئه و زانسته به که لکم نایهت که پیشتر به قوناغی
ههستی کردن دا نه پویشتیبت.

من هیچ شتیکم به شیرینی جوان نه بینیه وه له و جیهانه دا مه گه ره حهزم کردبیت
ههستی پی بکه م به هه موو هوگریمه وه. خوشویستنی جوانی زهوی، گولگریتی
پووکاری خو ت سه رسو پهینه ره. ئه و دیمه نانه ی که حهزی من ده که ویتته ناویان،
ده نیشیتته وه به کراوه یی له بهر ده م که به سترانه وه ی من ده یان دوزیتته وه!
کولانی پاپیروس، به سه ر ئاوه که دا ده روانیت، قامیشه کان شو پده بنه وه ناو
پوباره که: گیایه کان راده خرین له جهنگه له که دا: دیمه نهکانی ده شته که به هوی
له باوه شگریتی لئه کانه وه، بینینهکانی به لینی بی به ندوبارا من به رپه وه
تهنگه به ره کاندای پویشتووم به ناو تاشه به ردو دره خته کاندای. من به هارهکانی ژیانم
بینیه که پشکو توون.

باخچه یه که له سه ر گردیکی فلوره نتاین (پووبه پووی فییسول) - شوینی یه کتر
بینیمان ئه و ئیواره یه.

به لام ئیوه نازان، ناتوانن بزائن، ئانگاری، یدییه، تیتیروس، "مینا لکاس
واگوت (وه من ئیستا قسهکانی نهوتان بو دوباره ده که مه وه: ناتانیال، به ناوی
خودی خو م)، ئه وه جو ش و خروشه بوو که گه نجیه تی منی هه لלוوشی. فرینی

کات منی شیئت کرد. پیویستی هلبژاردن همیشه پشووپر بوو، هلبژاردن واده رده کهوت بو من که نهونده هلبژاردن و دیاریکردن نه بیئت بهئه اندازهی نهوهی ره تکرده نهوهی نهوه بوو که هلمنه ده بژارد. من به تاسانه وه بومده رکهوت که چهنده سنوردان شو کاتژمیرانهی تیده پهن، وه کات تهنیا هیلکی یهک ره هندی هیه، له کاتینکدا من دهمه ویست قول و پان بیئت (سی دووری بیئت): چونکه ناروزوه کانم بی نارامانه به پهله له گهلی ده پرویشتن، به شیوه یهکی خو- لی- لانه دراو تیکه لی یه کتر ده بیون و هله درانه سر یه کتر. من قهت هیچم نه ده کرد تهنیا نه مهو نهوه نه بیئت. نه گهر نه مه م کردبا، ده سته جی په شیمان ده بیوم بو نهوهی تر، وه زور جار من بی جوله مامه وه، نه مده ویرا هیچ شتیک بکه م، تهنها ده سته کانم ته واو کراوه بیون به هواس په رتی یه وه، ده ترسام بیانخمه سر یه کتر نه وه کو تهنیا یهک شت بگرنه خوین.

هله ی ژیانم لهو پوزانه دا نهوه بوو که توانام نه بوو بو ماوه یه کی زور به رده وام بم له هیچ لیکولینه وه یهک چونکه نه مده توانی بریار بدم که ده ست له کومه لیکلی زور لیکولینه وهی تر هلبگرم، هه موو شتیک زور خوشه ویست بوو له لام بهو به هایه وه، وه هیچ به لگه مینانه وه یه کی ژیرانه نه ییده توانی په ریشانی من هیوریکاته وه. چونه ناو بازاری به خششه کان به بره پاره یه کی هینده که مه وه (به هوی کی وه؟) له بهر ده ستم دابوون. نه گهر خهرجی بکه ی، یان هلبژیری، واتا بو هه تا هه تایه ده سته لگرتن له هر دهر فته تک بو نهوانی تر، وه بی شوماری شو بوهی نهوانی تر هه همیشه به باشتر داده نرا له هر یه کیکی تر جا ههرچی یهک بیئت.

نهوه هوکاری هندیک لهو بیزاریه م بوو که به رام بهر هه بیونی (خاوه نیه تی) هر شتیک له سر زهوی هه م بوو- ترسی نهوهی له نا کاو هیچ شتیکم نه بیئت جگه لهو.

که لوپه له کان! خه زینه کانی سامان! کومه له ی گه نجینه دوزراوه کان! بوچی نیوه نا کریت به نیمه بیه خشرین به بی هه لایردن؟ من ده زانم، به راستی، که به ره می

زه وی له بن-نه هاتوو نی یه (هرچهنده به له بن-نه هاتوو یی نوئی ده بیته وه) وه نه وهش که نهو فنجانهی من به تالم کردوه به به تالی ده مینیتهمه بو تو نهی برابیه کهم (هرچهنده سه رچاوه که ی نیزیکه و له بهر ده ست دایه).

به لام نیوه نهی بیروکه ناماددی یه کان! شیوازه نه گونجیندر اوه کانی ژیان، زانسته کانی سروشت، وه زانستی خوا، فنجانه کانی راستی، نهو فنجانانهی که قهت به تال نابن، بوچی نیوه به غیلن به رامبه ر ئیمه سه ره رای زوری خوتان، کاتیک هموو تینویتی ئیمه ناتوانیت وشکتان بکات، وه نیوه به نه مری لافاوی ناوی سازگارتان لیوه په ی داده بیت بو لیوه کراوه کانی هموو تازه هاتوه کان؟ من نیستا فیرووم که هموو دلپه کانی نهو سه رچاوه سه ره کی یه خوایی یه وه کو یه کن: که بچوکتزینیان به سه بو نه وهی به مانگوازیته وه وه ته واوی و همه کی خوا درده خات.

به لام لهو کاته دا من ئاره زوی چیم نه کرد له شیتی یه که مدا؟ من به غیل بووم به رامبه ر هموو شیوازیکی ژیان: هرشتیک بینیم که که سیکي تر نه نجامی ده دا، من ویستم که 'بوخوم نه نجامی بدهم- نهک بووم نه نجام بدریت، به لام ناگاداریه، که شتیک بو نه وانی تر نه نجام بدهم، زور کهم له ماندویتی و نازاره که ی ده ترسام، وه بروام وابوو که پرن له رینوما یی. من له کوتایی دا بو ماوه ی سی هه فته ئیره ییم به پارمیندیس ده برد چونکه خه ریکی فیروونی تورکی بوو: دوو مانگ دواتر ئیره ییم به پیو دوسیسوس ده برد، که له گه ردوونزانی تیگه یشتبوو. بویه نهو وینه یه ی له خوم دروستم کرد بوو ~~گه ره یی~~ ترین و نادلنیاترین بوو چونکه توانام نه بوو پازی بم سنوری بو دابنیم."

چیروکی ژیانی خوتمان بو بگی ره وه، مینالکاس، "نالسیدیس گوتی. وه مینالکاس به رده وام بوو:

"له ته مه نی هه ژده سالی دا، کاتیک یه که مین قوناغی خویندنم ته واو کرد بوو، به میشکیکی ماندوو له کاره وه، دلکی داگیرنه کراوه وه که نه خوش بوو له به تالی

یہ کہی خوئی، جہستہ یہ کی داهینزاو و تورت بوو بہ هوئی سنور و ناچاری
 فشاره وه، من پښگایه کهم گرتہ بہر، ہیچ کوئی یی یہ کم له بہر چاو نہ بوو بہ لام نہ وه
 به سادہ یی بو سارد کردنه وهی تای دہر بہ دہری و سورانه وهی بی هوو ویلیسی - م
 بوو. من ہموو شتہ کانم نہ زمون کرد کہ تو زور بہ باشی دہیانناسی - کاتی
 بہ ہار، بوئی زہوی، پشکوئی کیلگہ کان، تہ مومڑی بہ یانیانی سہر پووبارہ کان،
 ہلمی نیواران لہ سہر میزگہ کان. من بہ شاروچکہ کاندا پویشتم، بہ لام لہ ہیچ
 شوینیک رانہ وه ستام. دلخوش بووم، ہرچہ ندہ من، نہو کہ سہی کہ نہ لکاوم بہ
 ہیچہ وه لہ سہر زہوی وہ نہو کہ سہی کہ خوین گہ رمی یہ کہی بہ بہر دہوامی
 لہ گل خوئی بہ ہموو بزواتہ نہ پراوہ کانی ژیاندا ہلدہ گرتت. من رقم لہ مال و
 خیزانہ کان بووہ وہ لہ ہموو نہو شوینانہی کہ مروٹ پی ی ایہ دہ توانیت
 پشوویان تیدا بدوزیتہ وه: وہ ہوگری یہ دریزخایہ نہ کان، وہ وفاداریہ کانی
 خوشہ ویستی، وہ لکان بہ بیروکہ کانہ وه - ہموو نہوانہی کہ دادپہرہری
 دہخنہ مہترسی یہ وه: من بہ توندی پروام وابوو کہ ہموو شتیکی نوی
 پیویستہ ہہمیشہ بوئی دہرکہویت کہ تہواوی نیمہ بہ تہواوی نامادہین.

"کتیبہ کان فیریان کردووم کہ ہموو نازادی یہ کہ کورتخایہ نہ وه ہیچ کاتیک
 ہیچ نی یہ تہنیا دہسہ لاتی ہلبژاردنی کویلایہ تی تاک نہ بیت، یان بہ ہر
 نرخیک بیت خوتہر خانکردنی تاکہ - وکو دنکہ تووینک کہ با دہبیاتہ نہ ملاو
 نہولا، بہدوای خاکیکی بہ پیت دا دہگہریت تاوہکو پہگہ کانی تیدا دابوکتیت و -
 وہ تہنیا کاتیک دہ توانیت گول دہر بکات کہ بی جولہ یہ.

بہ لام ہرہوہ کو لہ قوتابخانہ فیروبوو بووم کہ مروٹہ کان پینوماکراونین بہ هوئی
 بہ لگہ ہینانہ وهی ژیرانہ وه وہ نہوش کہ ہموو بہ لگہ یہ کہ دہکرتت بہر پہرچ
 بدریتہ وه بہ یہ کیکی پیچہوانہ کہ تہنیا پیویستہ بدوزیتہ وه، من پویشتمہ
 دہرہ وه بوگہران بہدوایدا، ہندی کجار، لہماوی گہشتکردنہ دووو دریزہ کاندا.
 من ژيام لہ چاوہروانی یہ بہر دہوام و بہتامہ کانی دہاتودا، گرنگ نہ بوو
 ہرچی با. من نہوہم فیری خووم کرد، وکو پرسیارہ چاوہروانہ کان لہ

پووخساری وه لاهه کانیاندا، نهو تینویتی یه ی که سه ره لده دات له پووخساری هه موو چیژنکدا پیویسته خیرا بروت بوئه وه ی پیش خوشی یه که ی بکه ویته. دلخوشی یه که ی من له م-و-لهو وه هات، هه کانی یه ک تینویتی یه کی منی ناشکرا کرد، وه له بیابانی بی ناودا، نهو شوینه ی که ناکریت تینویتی بشکیندریت، من توندی تسایه که م و خوشی خووم به باشته ده زانی لهو. له نیواراندا، گه ی شتمه کاریزی زور خوش، هه موویان زور سارد بوون چونکه له ماوه ی پوزه که دا زور بیرم له لایان بووبوو و پیویستم بوون.

له سه ره ده شته لمینی یه که که راست له ژیر خویره که بوو، وه کو نه وه ی به زه وی-دادرابم به هو ی خه ویکی زورو داگیر که ره وه، نیستاش هه ستم ده کرد، گه رمی یه که نه وه نده گه رم بوو وه هه تا له له ره له ری هه وایه که وه من هه ستم به ترپه ی ژیان ده کرد که نه یده توانی بکه ویته-من هه ستم ده کرد که ده له زری وه لاواز ده بوو له چه ماوه ی ناسودا، وه له پی یه کانه دا گه وه ده بوو به نه وینه وه.

هه موو پوزنیک، وه له کاترمیژنکه وه بو کاترمیژنکی تر، من هیچی ترم نده ویست ته نیا نه وه نه بیته که ساده تر و ساده تر هه لیمژنیم بوئاو سروشت. من خاوه نی نهو به خششه به به هایه بووم که زور زور هوکاری زه حمه ت نه بووم بوخوم. به بیره اتنه وه ی رابردوو ته نها نه وه نده ده سه لاتی هه بوو به سه ره مندا که یه که یه پیویست به خششیت به ژیانم: وه کو ریسینی هیما دار ده چوو که پیسیوسی ده به سته وه به نه وینه که ی رابردوو ی به لام رینگای پالپوه نانی بو چاوه پروانی نویتری داها تویی لی نه ده گرت. هه رچه نده، نهو ریسه پچرا بوو، نهه، شیوه-گوپانی سه رسامکه ر!

زور جار له قسه بی مانایه کانی به یانی زوانم دا، نهو هه سته به تامه م هه بوو که خودیکی نویم هه یه، تامیکی نوی و سازگاری تیگه یشتن. 'به خششی شاعیر،' من هاوارم کرد، 'بریتی یه له به خششی دوزینه وه ی به رده وام،' وه من به خیره اتنی هه ر شتی کم کرد که ده هات. گیانم میوانخانه یه کی به رده وام کراوه بوو له چوار ریانه کاندا: هه رچی ویستبای ده چو ناوی.

من خوم کرده هیمن و ناشتی کەر، له بهر دهستی هەر یهك له ههستهكانم دا، وریا بووم، گوینگریك بووم بهبی یهك بیر له باره‌ی خوینه‌وه، به دیل-گری هه‌موو نه‌وه‌هستهانه‌ی تیده‌په‌رین، بوئه زور کهم توانای کاردانه‌وه‌ی هه‌بوو بو نه‌مه، به‌لکو زیاتر به‌هیزه‌وه هه‌موو شتیکی په‌تده‌کرده‌وه، وام به‌باشتر ده‌زانی که به خراب بیر له هیچ شتیك نه‌که‌مه‌وه. له راستیدا، زوو تیبینیم کرد که چه‌ند کهم خوشه‌ویستی من بو جوانی له‌سه‌ر بئه‌مای کینه به‌رامبه‌ر ناشیرنی دامه‌زراوه.

رقم له ته‌مه‌لی بوو، چونکه ده‌مزانی که له یهك ئاوازی پیکهاتوو، وه به‌توندی به‌روام وابوو که تاک ده‌بیئت به متمانه‌وه گریمان بخاته سه‌ر جو‌راو جو‌ری بی کوتای جیهان. من پشوووم ده‌دا گریگ نه‌بوو له کوی. من له‌ناو کیلگه‌کاندا نوستووم. من له‌ناو دارستانه‌کاندا نوستووم. من به‌ره‌به‌یانم بینیه‌وه له‌ریزه‌وه له‌نیوان چله دریزه‌کانی دانه‌ویله‌وه قازوو‌ه‌کان که له‌سه‌ر دره‌خته‌کانی به‌لوت به‌خه‌به‌ر ده‌هاتن.

به‌یانی بوو کاتیك خوم شرده‌وه له‌ناو گیایه‌که وه خو‌ری هه‌له‌هاتوو جلوه‌بگه ته‌په‌کانمی وشکرده‌وه. ئایا گونده‌کان قهت جوانتر بوو-ون له‌وه پوژده‌ی من بینیم به‌ره‌میکی باش به‌ردرایه‌وه مالی به‌ده‌نگی گورانی وتنه‌وه، وه گاجووته‌کانیش عه‌ره‌بانه گه‌وره‌وه گرانه‌کانیان راده‌کیشا.

له‌وی کاتیك داهاات که خوشی یه‌که‌م نه‌وه‌نده مه‌زن بوو که پیم خوش بوو باسی بکه‌م، بوئه‌وه‌ی که‌سیکی تر فیر بکه‌م که چون نه‌وه خوشی یه‌م به زیندویتی هیشه‌وه.

هه‌ندی‌کجار له گونده سه‌یره‌کان، راهاتبووم سه‌یری ماله‌کان بکه‌م که به هه‌موو لایه‌کدا بلا‌وده‌بوونه‌وه له پوژدا وه له ئیواراندا کو‌ده‌بوونه‌وه لای یه‌ک: باوکه‌که به ماندووییته ده‌گه‌رایه‌وه له‌سه‌ر کاره‌که‌یه‌وه، منداله‌کان له قوتابخانه‌که‌یان‌ه‌وه. بو ساتیک ده‌رگای خانوو‌ه‌که ده‌کرایه‌وه به‌ئه‌ندازه‌ی تروسکایی یه‌ک پووناکی و گه‌رمی و قاقای به‌خیره‌هاتنه‌وه، وه پاشان داده‌خرایه‌وه بو شه‌وی. نه هیچ جو‌ره گه‌پوکیک ده‌یتوانی بچیه‌ه ژووری ئیستا، وه نه فووی با له‌ریزه‌ه‌که‌ی ده‌ره‌وه.

- خیزانه کان، من گروتان له گهل ده کم! بازنه ی داخراوی دهوری ناگره کهن: ده رگایه کانیان خیرا داده خریت: خاوه ندرانی ئیره یی بهری خوشبه ختین. - هندی کجار، له شهودا نادیارن، من راده وه ستام و خوم خوارده کرده وه سهیری شوشه ی په نجره کهم کرد بو ماوه یه کی دورو دریز چاودیری خووه کانی ماله کهم ده کرد. باوکه که له نیزیک چرایه که بوو: دایکه که دانیشتبوو درومانی ده کرد: کورسی باپیره چول بوو: کوریک خهریکی وانه کانی بوو له ته نیشته باوکی - وه دلم هله ناوسا بهو نارزه وه ی که له گهل خوم بیبهم بوئه وه ی ژبانیکی پر له سه رسامی بژیته له سه ر شه قامه کان.

پوژی دواتر بینیم کورکه که له قوتابخانه هاته ده ره وه: پوژیک دوا ی ئه وه، من قسم له گهل کرد: چوار پوژ دواتر ئه وه هموو شتیکی به جیهیشت بوئه وه ی شوین من بکه ویت. من چاوه کانیم کرده وه به پروی جوانی ده شته کاند: ئه وه تیگه یشت که جوانی ئه وان بوئه و کراوه و راخراوه. من گیانی ئه وم فیتر کرد که زیاتر گه روک بیت، که دلخوش بیت که خو ی ئازاد بکات هه تا له کوتاییدا له منیش، که خو ی ناشنا بکات له گهل ته نیایی یه که یدا.

به ته نیایی، من چیژم وه رگرت له خو ش دپنده ی شانازی به خو وه کردن. من پیمخوش بوو که ده رکه ویت پیش به ره به یان: من بانگی خورم کرد تا وه کو هه لبیت به سه ر کیلگه دروا وه کاند: چوئله که سه ره کولوا وه کان خه یاله کانی منیان کرده گوژانی: شهونم مه له می به یانیانی من بوو. من چیژم وه رده رگرت له زوری کهم - خهرجی یه کهم وه ئه وه نده کهم ده خوارد که سه رم سووک ده بوو وه بچو کترین هه ستکردن جوژیک له سه ر خو ش پیده به خشیم.

من له وه کاته وه زوژ شه رابم خوار دنه وه، به لام نه مزانی هیچیان ئه وه مهستی یه به خشن که په ییداده بیت له پوژوو گرتن که ده شته کان له به یانی زوان دا مه له ده کن له به رچاوان. کاتیك پوژ هه له ات، من خه وم لیکه موت له ناو گیای وشک دا.

من هه‌ندی‌کجار ئه‌و نانهم هه‌لگرت که له‌گه‌ل خۆم بردبوم تاوه‌کو خه‌ریک ده‌بوو ببورنمه‌وه: پاشان سروشت که‌متر ناسازگار ده‌رده‌که‌وت بو‌ من، زیاتر هوگرانه پۆده‌چوو- کاریگه‌ری یه‌ک بوو له‌ ده‌ره‌وه‌را، ئاماده‌بوونی‌ک که پیشوازی لیده‌کرا له‌لایه‌ن هه‌موو هه‌سته به‌په‌روشه‌کانمه‌وه، جه‌ژنیک بوو که هه‌موو ناوه‌روکمی بو‌ بانگه‌یشت کرابوو.

گیانم له‌ دو‌خی خو‌شی یه‌کی شاعیرانه‌ دابوو، که ته‌نیایی من به‌ده‌ستی هینابوو وه‌ که ماندوو‌که‌ر ده‌رده‌که‌وت له‌ده‌می به‌ره‌و ئیواره‌دا. من هینشترامه‌وه به‌هوی شانازی به‌خو‌کردنه‌وه، به‌لام له‌و کاتانه‌دا داخه‌م بو‌ هیله‌ری هه‌لده‌کی‌شا، که سالی‌ک پیشتر بوو به‌ هاوبه‌شی بارودو‌خه‌ می‌شکی یه‌ سه‌روو-کیوی یه‌کان و ناسایی کردنه‌وه.

به‌ره‌و ئیواران، من راهاتبوم قسه‌ی له‌گه‌ل بکه‌م: ئه‌و بو‌خوی شاعیری‌ک بوو: ئه‌و گووی ی بو‌ ناوازه‌کان هه‌بوو. له‌ هه‌ر وینه‌یه‌کی سروشتی دا، ده‌مانتوانی پرسه‌که‌ی بخوینینه‌وه وه‌کو ئه‌وه‌ی له‌ کتیبیکی کراوه‌دا: فی‌ربووین که می‌رووله‌کان به‌ فرینه‌که‌یان بناسینه‌وه، بالنده‌کان به‌ ناوازه‌که‌یان. ئه‌ویش هه‌ل‌لوشرابوو به‌ تینویتی بو‌ سه‌رکه‌شی: هی‌زه‌که‌ی نا‌زای کردبوو.

ئه‌ه، هه‌چ شکویه‌کی دواتر قه‌ت یه‌کسان نابیت به‌ نه‌وجه‌وانی دل‌ه‌کانمان! به‌ جه‌زبه‌وه هه‌موو هه‌ناسه‌یه‌کی هه‌ل‌ده‌مژی که ده‌هات، ئیمه‌ بی‌ سود هه‌ولماندا که ئاره‌زووه‌کانی خو‌مان له‌ناوبه‌رین، هه‌موو بیریک خوینگه‌رمی یه‌ک بوو، هه‌موو هه‌ستی‌ک له‌ هو‌ش-تیژی یه‌کی تاکه‌وه بوو.

ئیمه‌ گه‌نجیتی پرشکووی خو‌مان به‌کاربرد له‌ چاوه‌پوانی داهاتوویه‌کی باشتر، وه‌ ئه‌و پینگایه‌ش که به‌ره‌و ئه‌و ده‌رویشته‌ قه‌ت ته‌واو بی‌ کوتا ده‌رنه‌ده‌که‌وت، له‌وی که ئیمه‌ هه‌نگاو‌مان هه‌ل‌دینان، ئه‌و په‌رژینه‌ به‌دپرکانه‌ی گوله‌کان که له‌ ده‌مدا تامی هه‌نگوین و تالی یه‌کی دل‌گیر به‌جیدی‌لن به‌ لیوه‌کانماندا ده‌دا.

هه‌ندی‌ک جار، من به‌ پاریس دا تیده‌په‌ریم، من بو‌ چه‌ند پوژیک یان چه‌ند کاترژمیری‌ک سه‌ردانی ئه‌و شو‌ق‌قه‌یه‌م ده‌کرد که سه‌رده‌می من‌دالیم به‌

زه‌حمه‌ت‌کیشی لی به‌سه‌ر بردبوو: ته‌واو بی دهنگ بوو: خانمیکی چاودیری‌کەر که له‌وی نه‌ما‌بوو چه‌ند پارچه‌یه‌کی به‌سه‌ر که‌لویه‌له‌کاندا دابوو. چ‌را به‌ده‌سته‌وه، له ژووریکه‌وه ده‌پویشتم بو ژووریککی تر به‌بی کردنه‌وه‌ی په‌رده‌ی په‌نجه‌ره‌کان که چه‌ند سالیک پیشتەر داخ‌رابوون، یان به‌بی لادانی په‌رده‌کان که گران بوون به بوئی کافوور.

هه‌وایه‌که‌ی داخ‌راو و کپ‌کەر بوو. ژووری نوسته‌که‌نم ته‌نیا بو من پارێز‌رابوو. له کتیب‌خانه‌که- که تاریکترین و بیده‌نگترین ی ژووره‌کان بوو- کتیب‌ه‌کان له‌سه‌ر په‌فته‌و میزه‌کان رین‌ک‌خ‌رابوون به‌و جوژه‌ی که به‌جیمه‌نیشته‌بوون: هه‌ندی‌ک جار یه‌کیکیانم ده‌کرده‌وه، وه له‌ته‌نیشتم چ‌رایه‌کی داگیرساو داده‌نیشتم هه‌رچه‌نده پوژیش بوو، به‌خوشی یه‌وه تیپه‌رینی کاتم له‌بیر ده‌کرد: هه‌ندی‌ک‌جاریش پیا‌نو گه‌وره‌که‌م ده‌کرده‌وه له یاد‌گه‌مدا ده‌گه‌رام بو ناو‌زیککی پوژه‌کانی پویشته‌وو: به‌لام نه‌وه‌نده به به‌شی که‌م که‌م به‌بیرم ده‌هاته‌وه که زیاتر لیمده‌گه‌را غه‌م‌گینم بکات، ده‌ستم له لیدانی پیا‌نویه‌که هه‌له‌ده‌گرت. پوژی دواتر دووباره پاريسم زور به‌جیمه‌نیشته‌بوو.

دل‌م، که به‌شیوه‌یه‌کی سروشتی شله‌ی- دل‌گیر بوو، هه‌روه‌کو نه‌وه‌ی لافاوی لی هه‌ستاییت به هه‌موو ناراسته‌کان: هیچ خوشی یه‌ک بو من واده‌نه‌ده‌که‌وت که به‌تایبه‌تی هی خوم بیت. من هه‌ر رین‌بواریکی کاتی که هه‌با بانگه‌نیشتم ده‌کرد که هاویه‌شی پی بکه‌م له‌گه‌لم، وه کاتیک به ته‌نیا ده‌بووم بو چیژوه‌رگرتن له خوشی یه‌که‌م، من ته‌نیا به یارمه‌تی شانازی- به‌خو- کردنه‌که‌مه‌وه ده‌متوانی نه‌وه بکه‌م. هه‌ندی‌ک خه‌لک تومه‌تی خو- ویستی یان بو هه‌له‌به‌ستم: منیش به بی مینشکی تومه‌تبارم کردن. بانگه‌وازی من نه‌وه بوو که هیچ که‌سم به‌تایبه‌تی خوش نویت- پیاو یان ئافره‌ت- به‌لکو ته‌نیا هاوپی یه‌تی یان میهره‌بانی یان نه‌وینم خوش بویت. من نه‌وه‌م په‌تکرده‌وه که که‌سینک بی به‌ش بکه‌م له‌وه‌ی ده‌یدم به که‌سینکی تر، وه ته‌نیا خوم به‌قه‌رز بده‌م به‌وان- هه‌روه‌کو نه‌وه‌ی هیچ خوژگه‌م بو نه‌وه نه‌ده‌خواست که جه‌سته یان دل‌ی که‌سینکی تر تایبه‌ت بکه‌م به خوم.

لیترهش مال-به-کولّ بووم، وهکو له سروشتدا له هیچ شوینیک نیشته جی نه بووم. بهباشترزاین له لای من وهکو نادادپه روهری دهرده کهوت: ناوتم بوو هی هه موو مروّقه کان بم، من خوّم نه دهدا به هیچ که سیک.

له به ندهره کان، من له گه لّ دهریاوانه کانی که شتی یه گه وره کان کوّده بووم هوه: له گه لیان دهریویشتم خوار بوّ کوّلانه نامالّ تاریکه کانی شاروچکه که: به لام سه رزه نشتی خوّم ده کرد بوّ ویستنی نهو نه زمونه، که تاکه فریودهرمان بوو: بوّیه دهریاوانه کانم به جیده هیشته له لانه کانیاندا، وه دهریویشتم هوه که نارئاوه نارامه که، نهو شوینهی شهوه بیده نگه-پراویژکاره که لیکنده وهی خووی پیشکش ده کردم له بارهی نهو کوّلانه که قسه و قسه لوکه سهیر و ههست بزوینه کانی دهگیشتنه من له ری ی پرده یه که له نه شنهوه. من نهو به به ره که تی یه به باشتر دهرانی که له لادی یه کاندای دوزیبومهوه.

له تهمنی سسی و پینج سالیما، همرچوینیک بیت (ماندرو نه بووبووم له که شتکردن، به لام ههستم به نانا سودهیی ده کرد لهو شانازی به خوکردنه زورهی که نهو ژیانه سه رگهردانی یه هانیدابوو له مندا)، من بوّمدهر کهوت، یان خوّم پازی کرد، که من له دواین وهزی پیگه یشتن-و-چنین دام بوّ شینوازیکی تری نه زمون.

'بوچی، بوچی؟' من پرسیارم لیکردن، 'نیوه قسه له گه لّ من ده کهن له بارهی دوباره پویشتن بوّ گه شته کانم؟ من دهرانم که گوّله تازمه کان ده پیشکون له ته نیشته هه موو پرنگایه کان: به لام نهوان نیستا چاوه پروانی نیوهن. میش ههنگوینه کان بوّ هه تاهه تابه نارون بوّ ههنگوین کوّردنه وه: دواي ماوه یه که له مالّ ده میننهوه بوّ پاراستنی گه نجینه که یان.'

من گه رامهوه بوّ نهو شوقه یه ی که به جیمه یشتبوو. که لوپه له کانم و آنا کرده وه: په نجه ره کانم کرده وه: وه بهو پاره یه ش که بی مه بهست پاشه که وتم کردبوو له ماوهی سه رگهردانی یه که مدا، توانیم هه موو جوّره که لوپه ل و گوّلدانی به نرخ

و، کتیبی دهگمن و، به تایبه تی وینه کان که زانیاریم له باره ی وینه کییشان شه توانایه ی پیبه خشییم بیان کریم به دیاری کرای به بی هیج مه به ستیک، بکریم. بو ماوه ی پازده سالان، من سامانم خسته سهر یه که وه کو سه قیلنیک، من شته باشه کانم کو کرده وه به هه موو توانایه کانمه وه: من زانستم کو کرده وه: من زمانه مردوو هکان فیربووم، وه ده متوانی بیان خوینمه وه له زور کتیبدا: من فیربووم که زور نامیری موسیقایی لیبدهم: هه موو کاتر میزیککی هه ر پوزیک تهر خانکرا بوو بو لیکولینه وه یه کی سه و به خش: به تایبه تی میژوو و زینده وهرزانی سه رنجیان پاکیشام. من ناشنای نه ده بیاتی جیهان بووم. من هاوپی یه تیم دروست کردن، له ژیرسایه ی سیفه ته کانی دلیم وه بیگومان باشی له دایک بوونم، من توانیم برومه ناو شه هاوپی یه تی بیانه به هه موو وه فایه کمه وه. شه هاوپی یه تی بیانه به به ها تر بوون له هه موو شته کانی تر، وه له گه له شه و شدا نه یان توانی له لای خو یان به مه یلنه وه.

کاتیک ته مه نم په نجا سال بوو، کاته که گه یشتبوو، هه موو شه شتانه ی هه مبوون فروشتمن، وه چونکه به هو ی حه زو شاره زایی مه وه، هه موو شه شتانه ی که به ده ستم هینا بوون به هایه که یان زیاد ی کردبوو، به دوو پوژ سامانیکی زورم بوو ده رکهوت، که من به جوړیک خسته بوومه وه به رهینانه وه که هه میسه ده سته جی له به رده ستم دا بیته. من به ته واوی هه موو شتیکم فروشت، سه ور بووم له سه ر شه وه ی که نایته هیج شتیککی تاکه که سیم هه بیته له سه ر زه وی- هه تا بچو کترین یادگاری را بردووش.

به میرتیل، که ها وه لی سه رسامی یه کانم بوو، ده مگوت: 'شه به یانی یه دلگیره، شه ته م و مرژ و شه پووناکی یه، شه نوویی یه سارده، شه تهره ترپ کردنه ی بوونت، هه ستیککی زور مه زنتری خوشیت پیده دات شه گه تر تو بتوانت ده ست له خوت هه لگیری بو ی بو هه تا هه تایه. تو وا خه یال که وه که لی ره ی، به لام با شترین به شی تو به سترا وه ته وه له شوینیککی تر: ها وسه ره که ت و منداله کانت، کتیبه کان و لیکولینه وه کانت زیندانی یان کردوو وه خوی لی فریندرا وه.

نایا پیتوایه که لهه ساته دیاریکراوه دا تو ده توانی تا ئهوپه پری هستهکانی ژیان به هموو هیزو تهواویه تی و دهستبهجی یی یهوه هست بکهی، مهگر تهنها هموو ئهوانه لههیر بکهی که ژیان نین؟ خووهکانی میشتک تهگهرت دهخنه بهردم: تو له پابردو و داهاتوودا دهژی، وه تو هیچ شتیك دهرک ناکهی بهشیوهی ناخوئاگا.

میرتیل، ئیمه تهنیا لییره و له ئیستادا بوونمان ههیه: لهه هه نووکه یی یه دا هموو پابردو له ناو دهچیت پیش نهوهی هیچ له داهاتو له دایک بییت. ساتهکان! میرتیل، تو ده بییت پهی به هیزی نامادهی ساتهکان بهی. چونکه هه ساتیکی ژیانمان بهشیوهیهکی بنه پرتی جیگره وهی نی یه: تو پیویسته فیهر بیی که دهستبهجی خوئی تیدا نقوم بکهی. نهگر تو، میرتیل، هه لبریزی هه له ساته دا، بهی هاوسه ریان مندال، تو لهوانه تهنیا بییت لهسه زهوی وه له عزوری خوادا بییت. بهلام تو ناتوانی لههیریان بکهی، وه تو هموو پابردو و، هموو خوشهویستی یهکان و، هموو گرفتاری یهکانی نهه زهوی یهت لهگهله خوئی هه لگرتوه، هه وهکو نهوهی دهترسی ی لهدهستیان بدهی. بهلام لای من، تهواوی خوشهویستی یهکه له بهردهسته له هه ساتیکدا وه نامادهی سهرسامی یهکی تازهیه: بو هه همیشه ئاشنایه وه بو هه همیشه سهیره.

میرتیل، تو ناتوانی هموو نهو شیوازانه بهخه یالی خوئا بیینی که خوا خوئی تیاندان نیشان ده دات: سهیرکردنی یهکیك نهوهنده به شوق و خوشهویستی یهوه تو نابینا دهکات بهرام بهر بینینی نهوانی تر. چهسپاوی ستایشی تو خه مبارم دهکات: من پیمخوشه که بیییم که زیاتر و فراوتر پهخش بووه. خوا له پشت هه موو دهرگا داخراوه کانتانه. هموو شیوازانهکانی خوا دلگیرن، وه هه موو شتیك شیوازیکی خوایه.

من بو ماوهی چهند مانگیك له کوشکیكدا ژیام له که نارناوهکانی دهریاچهی کومو. لهوی ژمارهیهک میوزیک ژهنی شیرینم لهدهوری خوم کوکردهوه، وه که میك خانمی جوانییش که دهیانتوانی ژیرانهو بهباشی قسه بکهن: له ئیواراندا

گفتوگو مان ده کرد، له کاتیکدا میوزیک ژهنه کان ته لسمیان ده کردین: پاشان ده پویشتینه خواره وه بو که نار ناوه که به خواه لندان به سهر چند پلیکانه یه کی مه پر دا، که دوایین پلیکانه له ناو ناوی ده ریچه که دا بوو: به له مه سه ره گردانه کان دوریان ده خستینه وه وه نیمه لایلی مان بو خوشه ویسته کانمان ده کرد تا ده خوتن به ناوازی هیمنی سه لبه کان. به خه الوویی ده گه پراینه وه ماله وه: به له مه که به خه به ری ده هینانینه وه له کاتی ته کانی گه یشتنه وه و شکانی دا، وه نایدوین توند قوئی ده گرتم، وه به بیده نگی به پلیکانه کاندای سه رده که وتینه وه.

سالیك دواي ئه وه، هه ندیک کاتم به سه ربرد له قیندی له باخچه یه کی گه رده دا که زور دور نه بوو له که نار ناو. سی شاعیر ئه وه به خیره اتنه یان به گورانی ده گوت که من له مالی خوم پیشکه شم کردن: ئه وان گورانی یان ده گوت بو گو ماوه کان که ماسی و پروه کی تیدا بوون، بو کولانه کانی سپیداره کان، بو داربه پروه بی هاوه له کان، بو کومه لی به لوته کان، وه پلاندانانه باشه که ی باخچه که.

کاتیک پایز داها، من جواترین داره کانم بپرین وه چیژم وهرده گرت له ویران کردنی ناوچه که م. هیچ وشه یه ک ناتوایت وه سفی پووکاری باخچه که بکات کاتیک پیاسه م ده کرد له گه ل میوانه کانم به ریچه که کاندای که ریگام دابوو گیایان لی پرویت. دهنگی پمبه ی بیوری دارپره کان له وسه ری بو ئه وسه ری کولانه کان دهنگی ده دایه وه. جلوبه رگی خانمان له لئه کان ده نالقا و له سه ره شه قامه کان په رت ده بوو. پایزیکی خوش به سه ره دره خته که وتوووه کاندای هه لده هات. ئه وه نده گه وره یی یه که ی پرشکو بوو که به سه ری اندای ده که وت که بو ماوه یه کی دورو دریز من نه مده توانی بیر له هیچی تر بکه مه وه- وه من دانم به وه دانا که نیشانه یه که بو ئه وه ی من پیرده بووم.

له و کاتوه شوینی نیشته جی بوونی من کاولیک بوو له به رزایی یه کانی ئالپس: شوینیکی سپی له مالقا له نزیك دارستانه بوئوخوشه کانی سیتا فیکچیا، ئه وه شوینه ی که لیمو یه کانی شیرینی تیزی پرته قاله کانیان ده دا: کالیسکه یه کی

گه شتکردن له دالماتیا: وه لهم ساته شدا ئهم باخچه یه له سهر ئهم گردهی فلوره نتاین، که پروبه پروی فییسول، ئهو شوینهی که من ئیوهم کوکردبووه ئهم ئیواره یه.

وه تو نابیت بلی ی که من دلخوشی خووم به قهرزرداری هه لومهرجه کان دهزانم: هیچ گوامانی تیدا نیه که گونجاو بوون، بهلام من به کارم نههینان. پیت وانهبیت که دلخوشی من به مووی دهوله مهندی یه کانه وه دروستکراوه: دلم، که ئازاد بوو له دهستی هه موو په یوه نده زمینی یه کان، هه میسه هه ژار بووه، وه من به ئاسانی ده مرم. دلخوشی یه کهم له خوینگه رمی دروستکراوه. له پریگای ناوه نندی (کیلگی) هه موو شته کان به بی جیاوازی، من ئه ویندارانه په رستم ئه انجام داوه.

'هه موو چیژه کان باشن، ئیلیفاس وایگوت،' وه پیویسته تام بکرین.'

'بهلام هه موو هه مووشیان نا،' تیبولوس وایگوت، 'ده بیت هه لبرژاردنیک هه بیت.' هه ندیک چیژی بچوک هه ن که ئیمه تاممان کردوون که وه کو توی ترشن که ئاده می له سهر شه قام ده یاندزی، وه خوژگه ده خوازیت که شیرتر بان.

ئیمه له سهر گیای ته نیشته کانی یه که دانیشترین

بو ساتیک ئاوازی خویندنی مه لیکه - شه ویی سه رنجی منی راده کیشا زیاتر له قسه ی ئه وان: کاتیک دوباره ده ستم به گوینگرتن کرده وه، هیلاس ده یگوت: وه هه ر یه که له هه سته کانی من ئاره زوی خوئی هه بوو-ون. کاتیک ده مه وه یست بگه ریمه وه مالی، بینیم که پیار و خانمه خزمه تکاره کانم له سهر میزی من دانیشتون: بچوکترین شوینیش بو من نه ما بووه.

شوینی ریزو سه رفرازی له لایه ن تینویتی یه وه داگیرکرا بوو: وه تینویتی یه کانی تر ده یانه وه یست که شوینه که ی لی بستینن. ته وای میزه که ده مه قاله بوو، ئه وان سه رخوش بوو بوون وه به یه ک ئاواز له درژی من هه ستان: ئه وان منیان له ماله که هه لدا ده ره وه: بو ده ره وهی ده رگایه کان رایان کیشام، وه دیسان پویشتم بوئه وهی تری ی زیاتریان بو کو بکه مه وه.

ناره زوو هکان! ناره زوو هکان، من شه به تی تری یه که تان بو دینم: من فنجان ه گوره کانتان پرده کهم: به لام دوباره پینگام بده نه وه بو ناو مالی خوُم- بوئه وهی کاتیك ئیوه ده که ونه وه ناو خهوی سه رخو شیتان له وانیه من جار یکی تریش تاجی ئه رخه وانى و لاولوه له سه ر بکه م- چاودیری ناوچاوانم بشارمه وه له ژیر ملوانکه ی گولبه ندی لاولوه.

سه رخو شى به سه ر منیشدا ده هات وه بو م گران بوو که به رده وام بيم له گوینگرتن: هه ندیک جار، کاتیك مه له که ده ستی له خویندن هه لده گرت یان شه و ئه وه نده بیده نگ دیار بوو که وه کو ئه وه بوو که من تاکه که س بيم که تی ی رابمینم: هه ندیک کاتی تر واپیده چوو که له هه موو ده ور به ری من دهنگی تری لی هه لبقولن که له گه ل دهنگی هاوه له کانه تیکه ل ده بوو.

ئیمه ش، ئیمه ش، ده یانگوت، نه خو شى پرسه داری گیانی خو مان ناسیوه.

ناره زوو هکانمان لیمان ناگه پین به نارامی کاربکه یین.

ئهم هاوینه هه موو ناره زوو هکانم تینوو بوون. وه کو ئه وه وابوو که به بیابانه کاندایه تیپه رین.

وه من ره ته کرده وه که ئاوبخو ئه وه، زور به باشی ده مزانی که خو اردنه وه یه که نه خو شى کردوون.

خه ونم به چى یه وه بیینی دوینی شه و؟ کاتیك به خه به ر هاتم، هه موو ناره زوو هکانم تینوو بوون، هه ر وه کو ئه وه ی به بیابانه کاندایه رویشته ی کاتی نوستنیان.

دیین و ده چین، به نار هه تی شه پول ده ده یین له نیوان ناره زوو و بی مه یلی دا. ناره زوو هکان! نایا ئیوه قهت ماندوو نابین؟ ئوه!، ئوه!، ئوه!، ئوه! ئوه! ئه و خو شى یه بچوک و زووگوزره- ئه و خو شیه ی که به زووی تی شپه ریوه! به داخه وه! به داخه وه! من ده زانم چو ن نازاره که م درژیکه مه وه: به لام چو ن ده توانم خو شى یه که م فریوبده م تا بمینیتته وه؟

دیین و ده چین، به نار هه تی شه پول ده ده یین له نیوان ناره زوو و بی مه یلی دا.

وه من پيم و ابوو، هموو مروّقاياه تي وهكو كه سينكي نه خوْشه، كه له كهو كه له كه دهكات له سهر جيگايه كه ي- ههولّ ده دات پشوو بدات وه هه تا ناتوانيت بنويت. نارَه زووه كانمان ده ميگه زورّ جيهانيان بريون: وه تا ئيستاش تير نه كراون. وه هموو سروشت بيّ پشوو دان ديت و ده چيت له نيوان نارَه زووي پشوو دان و تينوي تي بوّ چيژ. ئيمه به دهنگي بهرز هاوارمان كردووه له بهر نازار له ژوره چو لكراره كاندا.

ئيمه سه ركه وتوينه سهر لوتكه ي بورجه كان، له و شوينه وه ي كه ته نيا تاريكايي ده بيندرا.

وهكو سه گه كان ئيمه به نازاره وه قروسكاندوومه له سهر گرده له سوتينه ره كان: وهكو شيره كان گرماندوومه له ناو نه خشه كان ي جيهاندا، وه وهكو وشتره كان له وه پراوين له سهر گياي خو له مينشي پارچه كان وه شيله ي ناو گيا وشكه كانمان مژتووه- چونكه له بيايان زورّ كه م ناوي ليّ يه. وهكو په ره سيلكه كان ئيمه به سهر ده ريا فراوان و بيّ پيته كاندا فريوين.

ئيمه وهكو كللو ته واي و لاتانمان كردو ته پاشه رو بو گه ران به واي خو راك دا.

وهكو گياي ناو ده ريا زريانه كان رايان وه شان دووين:

وهكو به فره كان پيش بايه كه خيرا رو يشتوين.

ئوو، له بهر نه وه هموو پشوو يه! من بانگي مه رگي به ره مه مين ده كه م، بو نه وه ي له دريژخايه ن دا نارَه زووه په كه وه تووه كه م بكريت پرگاري بيت له كار كردن واي شيوه گو راني تر. نارَه زووا! من تو م به واي خو م دا پاكيشاوه به پرنگا سه ره كي يه كاندا: من نكو ليم له تو كردووه له كي لگه كاندا: من تو م به خو اردنه وه دامركاندو ته وه له شاره گوره كاندا- تو م دامركاندو ته وه به بيّ شكاندني تينوي تي يه كه ت: من تو م شر دووه له مانگه شه وه كاندا: من تو م له گه ل خو م بردووه بو ههر شوينيك چووبم: من تو م له سهر شه پوله كان خستو ته بيشكه وه: من لايله م بو كردووي تا نوستووي له ناو زه ريداا.... نارَه زووا! نارَه زووا! من ده توانم چي ترت بو بكه م؟ چي ترت ده ويت له من؟ ناي ا قه ت ماندوو نايي؟

مانگ له نیوان لقه کانی دره خته کانی به لوتی سهوز خوئی نیشان دهدا، یهک ئاوان بوو، به لام وهکو هه میسه دلگیر بوو. ئیستا ئهوان دهسته دهسته قسه یان دهکرد وه من ته نیا گویم له پرسته یهک ده بوو لیڤره وهوئی: هه موو پیده چوو قسان له گه ل هه موان بکن له باره ی ئه وینه وه، به بی ئاگاردار بوون له وه ی که کهس گوئی ی نه ده گرت.

پاشان، کاتی که مانگ بزبوو له پشت لقه تاریکراوه کانی دره خته کانی به لوتی سهوز، گفتو گو یه که ورده ورده نه ما، وه ئهوان به بی دهنگی پالیان دایه وه له ته نیشته یه کتر له ناو گه لایه کاندا، به شلوشوقی گوئی یان له یهک دوو دهنگ ده گرت که تا ئه کاته ش مابوونه وه، به لام زیاتر و زیاتر نه رمتر ده بوون، تا وه کو به زوی ته نها به گوئی ی ئیمه ده گه یشتن که تیکه ل بوو بوون له گه ل منگه منگی جوگایه که له ناو جیگا به گیا و گو له که ی دا.

پاشان هه تا پروناکی مانگیش دیار نه ما. من له سه ر زه ی پالکه وتم، خه والوو بووم به هوئی جادوو و دوکه له کانی غه مگینی یه وه.

قسه ی کوتایی

وه ئیستا، ناتانیال، کتیبه کهم لڤرئ بده. خو ت راوه شینه و لئ ی پزگار به. من به جئ بیله. من به جئ بیله: ئیستا تو له سه ر ریگای منی: تو به ره ستم بو دروست ده که ی: من زیاده پرویم کردوو له خوشه ویستیم بو تو وه ئه وه ش زور من سه قال ده کات. من له وه ماندروم که وانیشان بدهم که ده توانم کهس پهروه ده بکه م. که ی من وتوو مه که ده مهو ئیت تو وه کو من بیت؟ تو جیاوازی له من بو یه تو م خوشه ده و ئیت: تا که شتیک که له تو دا خوشم ده و ئیت ئه وه یه که له من جیاوازه. پهروه ده کردن! ده بیت کی پهروه ده بکه م جگه له خو م؟ ناتانیال، پی ت بلیم؟ من خو م پهروه ده کردوو به به رده و امی. وه من ئیستاش ته و او نه بوو-وم. من ته نیا خو م به رزه نرخیتم بو ئه گه ره کانم.

ناتانیال، کتیبه کهم لڤرئ بده: ریگا مه ده رازیت بکات. پی ت وانه بی ت که راستی تو ده کریت له لایه ن که سیکی تره وه بدوزریته وه: ئه وه ت له هه موو شتیک پی

شهرت بیئت. نه گهر من خوار دنت بو بدوزمهوه، تو چیژی خوار دنت نابیت:
 نه گهر من جیگات بو رابخه، تو ناتوانی له ناویدا بنوی.
 کتیه کهم فبری بده: به خووت بلی که نه مه یه کی که له هزاران دوخ و شیواز له
 زیاندا. به دوای دوخ و شیوازی خوئدا بگه پری. نهو کاره نه انجام مده که
 که سیک تریش ده توانیت وه کو تو به باشی نه جامی بدات. نهوه مهلی، نهوه
 مهنوسه، که که سیک تر ده توانیت بیلیت، یان بینوسیت وه کو تو به باشی.
 گرنگی به هیچ شتیک مده له خوئدا ته نیا بهوه نه بیت که ههست ده که ی له هیچ
 شوینیکی تر بوونی نیه، وه له دهره وهی خوئ دروستی بکه، به بی نارامی یان
 به نارامی، ناھ، ناتانیال، جینه گراوه ترینی له ناو بوونه وهران دا. من باسی
 خوشه ویستیم نه کرد. من چاوه پری ی به یانیم کرد بوئنه وهی بروم وه دهره تی
 ریگایه که بگره بهر. سهرم له میژ بوو گیژی ده خوارد به هوئی ماندویتی هوه. من
 چند کاتژ میریک نوستم - پاشان، له بهر به یاندا، به ریگای خوئدا رویشتم.

❁ ديموكراسى دهلييت: هاوري، تو بوخوت قسهى خوت
 بكه، من نانهكهى تو دهخوم.
 ماركسيزم دهلييت: هاوري، تو بوخوت نانهكهت بخو، من
 لهجياتى تو قسه دهكه م.
 فاشيزم دهلييت: هاوري، من نانهكهى تو دهخوم، لهجياتى
 توش قسه دهكه م، وه تو تهنها چهپلهم بو ليبده.
 ئيسلامى راست دهلييت: تو بوخوت نانهكهت بخو،
 بوخوشت قسه بكه، وه من تهنها بو نه وه هم كه تو بهو
 مافانه بگهى.
 ئيسلامى دروين دهلييت: تو نانهكهت بهينه بيده به ئيمه،
 وه ئيمهش به شيكى هه لده دينه پيش تو، به لام نهو
 قسهيه بكه كه ئيمه دهيكهين!

